

*Seurattain
Kansiot*

PH
3261
592
1907
kot.1

Königsberg

— DIE FESTE VON KÖNIGSBERG —

JÓKAI MÓR.
SZÉLCSEND ALATT.

ELBESZÉLÉSEK.

ELSŐ KÖTET.

ÖTÖDIK KIADÁS.

BUDAPEST.
FRANKLIN-TÁRSULAT
MAGYAR IROD. INTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA.

1907.

PH
3261
S92
1907
köt.1

A kuruczvilág után.

Huszonhat éve múlt már, hogy II. Rákóczi Ferencz tárogatói utolsót harsogtak a Tisza partjain.

A kurucz név nem jelentett már semmi nagyot, legfeljebb még holmi torzonborz, elhanyagolt külsejű alakok kigúnyolására használgatták azt. A nemes urak iparkodtak a szatmári béke óta a fényes hivatalokban megerősödni, s a rodostói sírnak egyedüli látogatója volt a pontuszi árapály zúgása; a hazafiak emlegetése felől bizton alhatott abban a száműzött fejedelem.

A «libertás» nem járt a közforgalomban többé; mint rézpénz is elértéktelenült már, hát még mint eszme?

A neoacquistica kisimitá szépen a birtokviszonyokat, kiki elhelyezé magát a számára jutottban, s ha akadt még egy-egy zúgolódó itt-amott az országban, ki rongyos tarisznyával, megfakult okiratokkal rendre járta a dicastériumokat, negyedszázadokra nyúlt pör lidérczfarokát üldözve, az ugyancsak sok nevetségnek tette ki magát.

Az öreg és ifjú gavallér hátra simítá a da-

czos üstököt s varkocsba csavarva haját, port hintett a fejére, világ divatja szerint.

A fejedelem emlékpénzeit, mikén egy katólikus, egy protestáns és egy óhitű alakja volt látható, kik egy közös oltáron élesztik a tüzet, mutogatták még mint curiosumokat, de már azoknak értelmét senki sem fogta föl; a magyar ember megnyugodott abban, hogy hiszen vannak függő pecsétes törvényei, . . . a miket senki sem tart meg.

Utoljára még magát a jámbor tárogatót is összetörték, pedig hiszen úgy sem fujta volna már azt senki, mért nem kellemetes annak a hangja.

Ez időben élt Nógrádon egy kitünő férfia a magyar protestáns ellenzéknek, Csornai. Mint fiatal ember az utolsó reménységig megmaradt a szabadság ügye mellett, kísérte a fejedelmet lengyelországi bujdosásaiban, hallotta külön-külön három császár ajkairól hangzani a magasztos biztatást, hogy a magyar nemzetnek még nagygyá kell lenni; egy pár évig ábrándozott e fölött, azután haza jött megmaradt jószágaira, és föltette magában, hogy ember fog lenni.

Hivatalt ugyan nem vállalt, de követte választatván, fölment a pozsonyi országgyűlésre azon erős szándékkal, hogy ha karddal nem használhat többé nemzete ügyének, legalább bölcs, higgadt szóval fog segélyére lenni.

Ott olyan jól viselte magát, hogy mindjárt a gyűlések elején kivetették néhány társával együtt a gyűlésteremből. Mint nyakas kalvinisták nem

akartak bizonyos szavakat az esketési formularéban utánmondani, s azért haza küldték őket szépen.

Ótthon addig zakatolt, míg a megyéje újra visszaküldte követnek, s az ország rendei beleegyeztek, hogy úgy tegye hát le az esküt, a hogy lelki meggyőződésével összefér.

Ott azután közel egy évig segített a tüzet a miniszterek alá rakni, de a mitől azok, mint a bibliai három zsidó ifju, meg nem égtek; szaporította a gravameneket, pattogott a jezsuiták ellen, küzdött a nemesi előjogok sérthetlenségeért, követelte vissza a temesi bánságot, közel volt egy pár szóbeli crimen læsæ elkövetéséhez és megmutatta, hogy sem a nádortól, sem a homo regiustól meg nem ijed.

A míg ezt megmutatta, azalatt elszerette az egyetlenleányát valami indigenált karantáni báró.

Báró Zelcz Vilmos szegény legény volt, de csinos férfi. Mint magyar indigena a testőrsereg-nél szolgált, s az udvar által gyakorta küldöz-tetett Pozsonyba.

A kuruczvilágnak régen híre-hamva mult már, a Krajn és Karantán bárói családból eredt másodszülötteknek nem volt többé az a föl- adatuk, hogy vitéz dragonyosaik élén a durczás magyar városokból beemeljék a harácsot: sokkal kellemesb hadjáratra voltak ezúttal ki- küldve.

EredjeteK gyermekeim, ne legyetek útkban bátyáitoknak; ügyes, tetszetős fiuk vagytok, foglaljatok magatoknak birtokot, uradalmakat. Itt van a sok czimre vágyó magyar úr. Örül mind-

egyik, ha leányai keze által az udvar légkörébe juthat; menjetek házasodni Magyarországra.

Sok atyafiság köttetett ez idő óta a két szomszéd nép között, s miután a bécsi udvar adta Magyarországnak a divatot, nem csoda, ha a divatnak az is meghódolt, a ki a kardnak nem.

Az ifju testőr és Csornai Katinka közti ismeretségből azonban ezúttal nem lett házasság, mert hirtelen dögmirigy ütött ki az országban, a rendek hazasiettek, a nagy sürgésben alig maradt a szeretőknek annyi alkalmuk, hogy egymásnak örök hűséget esküdve, búcsút vehessenek.

Egyébiránt elég idejük volt még: Katinka nem volt több tizenhat évesnél, Zelcz báró pedig semmi egyéb, mint egy szál gárdista, kilátással egy szerény másodhadnagyi állomásra. Még mind a két gyermeknek nőni kellett, hogy azzal a vakmerő eszmével megjelenhessenek Csornai Gábor előtt, hogy ők egymást szeretni bátorkodnak.

Azután pedig nagyon sokáig nem nyílt alkalom összejöhetniök.

Katinka anyja be volt avatva leánya szívviszonyába, az egész szerelmi cselszövény az ő gondos felügyelete alatt köttetett. A nőben volt egy kis hiúság.

Csornai soha sem engedte magát rábírítani, hogy az udvarhoz fölmenjen. Csalogatták kitüntetésekkel, hivatalokkal, semmi sem ragadt meg nála; azt felelte, hogy vén már ő új szokásokat kezdeni.

E közben egyik év a másik után haladt, Katinka egyik kérőjének a másik után kosarat adott, már hét év mult el a pozsonyi országgyűlés óta, s Katinka még mindig hajadon volt.

Gábor úr nem aggódott e miatt. Az ő idejében sem mentek a leányok huszonnégy éves koruk előtt férjhez, azt tartá: a ki korán megy férjhez, nem lehet jó gazdasszony.

Azt ő nem is sejté, hogy leánya kire vár.

Látta ugyan, hogy valami hadnagyocska majd itt, majd amott megfordul családjánál, hol ott-hon, hol a megyei székvároson; hallotta is, hogy azt mint Zelcz bárót mutatják be neki, hanem már az a fatuma volt a morva és karantáni nevekkel, hogy azokat rögtön elfelejtette, s egyik látástól a másikig az illetőnek az ábrázatja is annyira kiment emlékéből, hogy mindannyiszor teljesen idegen látogatóul fogadta el s bámult, ha mondták, hogy itt, meg ott beszélt már vele.

Két esztendő kellett az öreg kurucznál arra, hogy Zelcz bárót annyira észrevegye, a mennyi kell valakinek gyanussá tételére. Egy párszor úgy kérdezte magában, hogy vajjon mit támad föl annyiszor ez az ember, a ki ő rá nézve a legtökéletesebben meg van halva, mind akkor, a midőn nincs szemei előtt.

Az 1737-ben kiütött török háború több alkalmat adott Zelcznek Csornai házánál megjelenhetni: majd futárnak volt küldve a főhadi tanácshoz, majd ujonczozással, majd élelmezéssel, pótlovazással volt megbizatva. Pártfogások

útján kieszközlé, hogy Nógrádban mulathasson, s ilyenkor aztán több napot tölthetett Csornai lakában.

Az öreg kuruczot nem érdekelte semmit az egész török háború.

Eleinte lelkenedezve hallgatta a csatatérről jövő híreket, nagy elégtételt talált benne, hogy a vitéz Pálffy János mellőztével, gróf Seckendorf neveztetett ki fővezérré, s azt a törökök siralmasan megpaskolták; nagyon sokat forgolódott álmatlan fekhelyén, mikor meghallotta, hogy a szultán Rákóczi Ferencz fiát, Józsefet erdélyi fejedelemmé nevezte ki, s a Dunához küldte; hanem azután nem sokára jött a hír, hogy az utolsó Rákóczi megtért az ő őseihez, de nem ősei földén, s el is temették valahol; azontúl aztán nagyon csendesen tudott aludni Csornai a csatatérről szárnyaló szellők miatt, akár mi hírt hoztak is azok.

Legföljebb azt a mulatságot szerezte magának, hogy az egymás után sűrűn következő császári vezérek hogyléte felől kérdezősködött a jól értesült toborzó biztosnál, mikor az egy pohár borra összeült vele délutánonkint.

— Hát kedves báró Zelcz úr, mit csinál a halhatatlan Seckendorf?

— Mennyire haladt már a vitéz Königseck?

— Elfogta-e a szultánt a vakmerő Wallis Olivér?

— Hagyott-e még törököt irmagul a derék Schmettau?

— Igaz-e, hogy a hős Suckov levegőbe röpíté magát Nándorfehérvárral együtt?

— Hát a böles Neiperg, hogy szedte rá a török vezéreket?

Csornai nagyon jól tudta, hogy Zelcz ezekre a kérdésekre azt lesz kénytelen felelni, . . . hogy a halhatatlan Seckendorf azt a nem igen hízogó mondatot hallá a császártól: «Nincs igaz hadvezérem többé; Eugennel_eltűnt a szerencse sasaimtól.»

Hogy a vitéz Königseck nagyon sokat haladt, de a lova fejével épen ellenkező irányban,

hogy a vakmerő Wallis Olivér Kroczkánál serege felét a csatatéren hagyta,

hogy a hős Suckov Nándorfehérvárat tizenötezer vitézzel együtt kardesapás nélkül föladá,

hogy a derék Schmettau nem jutott odáig, hogy törököt lásson,

s hogy a böles Neiperg úgy összeveszett a többi generálisokkal, hogy majd egymást ették meg, s a mulatság vége az lett, hogy az orosz kedvéért kezdett török háborúban elvesztettük Szerbiát, Boszniát, Havasalföldet, az annyiszor dicsőséges Nándorfehérvárral együtt:

de hogy mindez strategice és diplomatice azért igen helyesen történt, s ha valami hiba esett, az majd kiderül a hadi törvényszék előtt, s ha valamelyik tábornok vétett a réglement ellen, az bizonyosan elveszti rendjeleit és sánczfogságot kap, a mi aztán elég szép kárpótlás az országra nézve, három elvesztett tartományért.

— No de csakhogy hát a béke megkötöttet, ennek ugyan örülünk mind a ketten.

— Ugyan miért mind a ketten?

— Hát ujonczozni nem kell többé; a báró úr örül annak, hogy visszamehet Bécsbe, . . . aztán . . . én is annak örülök.

— De akkor remélem, hogy ön is el fog Bécsbe jönni?

— Ha csak talán vason!

— Oh sokkal gyöngédebb lánczokon.

— Nem gondolnám. Nekem senkim sincs, a kit ott keressek.

— De majd lesz.

E jóslatos szóval fölkerekedett a báró, s magára hagyta Csornait, a ki ettől az órától fogva kezdte világosan sejteni, hogy Zelcz Vilmos úrnak valami más oka is van még az ő házat szállomásnak (Absteigquartier) nézni, mint jó szerednyei bora.

De isz abból ugyan semmi sem lesz!

Hja bizony pedig, édes kuruczom, azon időben jobban értettek a civilizáció terjesztéséhez, mint a közelmúlt emberei. Nem küldték lineával a hóna alatt az új telepítőt az országba, hanem fényes kardos lovag alakjában; s ha voltak itt-amott a barbár őskornak szilajabb lakói, kiket czim, hivatal, udvari fény törbe nem csalt, kiket rendszerlaggal nem lehetett elfogni: azokat gyöngébb oldalukról kerülték meg; azokkal sógorságot kötöttek.

A királyi trónörökös maga is nő volt; nagyon jól ismerte a nőket.

Báró Zelcz búcsúvétele Csornaiék házatól egyúttal ünnepélyes leánykéréssel is volt összekötve.

A lovag szélesen előterjeszté, micsoda nagy

családokkal van összeköttetésben, birtokai hol feküdtek valaha, ősei milyen derék emberek voltak. Mennyire kegyében áll ő a császárnak, milyen magas kilátásai vannak. Mennyire szereti a magyarokat, milyen erős óhajtása e derék, nagylelkű nemzettel rokoni összeköttetésbe jőni. S hogy egy igen nagyot is mondjon, még azt is megigéré a vén kurucznak, hogy kieszközli a császárnál azt a kegyet számára, miszerint a házasságból eredendő fiúgyermek az apjuk neve mellett az anyjukét is viseljek; milyen szépen fog ez hangzani: Zelcz Csornai Hugó Árpád.

Csornai Gábor igen kereken válaszolt a kérdésre.

— Édes úr, az ajánlott megtiszteltetést köszönöm, de leányomat nem adom az úrhoz. Egyért azért, mert nem szeretném, ha olyan helyre vinnék férjhez, a hol én soha meg nem látogathatnám; másért pedig, mert... mert nekem az úr nem tetszik. Nem lehet ezt magyarázgatni; így van, és így marad; nem tehetek róla. Más a szívünk, más a lelkünk, nem beszélünk egymás nyelvén, nem gondolkozunk egyformán, egyikünknek megárt, a mitől a másik megél: tűz és jég a mi nevünk egymás mellett, nem lehet azt összekötni. Miattam lehet az úr igen nagy emberré, akár generálisig viheti, könnyű az béke idején; majd én csak megmaradok szegény kurta nemesnek. Tessék Isten hírével járni; ha valamiben szolgálhatok, parancsoljon velem, megtetszett valamelyik paripám, üljön föl rá, vigye el; ha tartozom valamivel

azért, hogy itt tetszett nálam mulatni, mondja meg, mit fizessek? Köszöntetem az otthonlevőit, még tán azt is mondhatom, hogy csókolom a kezeiket (ha akarom), de a leányomat már csak nem adom oda.

Zelcz teljes mértékben készen volt erre a válaszra, még csak el sem hűledezett bele. Bizonyos volt ő a maga dolgáról. Az asszonyok kegyét bírta, az apát pedig jól ismeré.

— Tudom én azt nemzetes jó uram, hogy én nem tetszem kegyelmednek abban a mértékben, a melyben kegyelmedet szereti az én lelkem: kevés érdemem is van rá; hanem már a szerelem olyan dolog, a mit nem osztanak érdemek után; az bizony csak szerencse, s ilyen szerencse ért engem is, a midőn Katinka kisasszony szívét nekem ajándékozá.

Csornai meglepetve nézett jelenlevő leányára, ki sápadtan süté le szemeit előtte, s arcának elhalaványulásával bizonyítá, hogy a mit Zelcz mondott, az való.

Csornai ajkán valami mérges válasz lebegett, de mielőtt azt kimondta volna, neje oda rohant hozzá, s hogy egy szomorú jelenetet meggátoljon, keblére borult, s sietett kimondani a kettévágó szót.

— Kedves uram, késő haragudnod; Katinka már Zelcz hitvесе, tegnap esküdtek meg titokban. Én intéztem ezt így; ha haragod van, az essék az én fejemre.

A vén nemes megtántorult e szóra. Szemei elé kapott, mintha valami sötétséget akarna elvenni előlük, mely látását hirtelen elvevé, s

jobbjaival úgy megszorítá neje karját, hogy ujjahegyei ott maradtak rajta. Azután erőszakot tett indulatán, bocsánatot kért nejétől a fájdalomért, öntudatlan tevésé.

— Tehát tegnap megesküdtök titokban? kérdezé, nejére szegezvén szemeit.

— Igen, Gábor, szólt az, még jobban hozzá tapadva, tudtuk, hogy te soha nem egyeznél bele, s Katinka nagyon szereti őt; meghalna, ha övé nem lehetne. Én tudom, hogy mit szenvedett e gyermek már hét év óta; mert hét éve, hogy szereti.

— Hét éve? s ezt nekem nem mondta soha.

E szemrehányó szóra zokogva borult lábaihoz a leány, s térdét átölelve, rebegett, maga sem tudta mit.

— Kelj föl, édes leányom, szólt szeliden a vén kurucz, nem haragszom rád, nem pironगतlak. Nem átkozlak meg, nem tagadlak ki. Az vagyok hozzád most is, a ki voltam. Nem történt kedvem szerint ez a dolog, de ezt nem fogom mondani senkinek soha. Mikor el fogod hagyni házamat, meg lehetsz felőle győződve, hogy apád áldása megy veled, ki azt csak magában mondja, mert szavakat nem talál hozzá; és jusson eszedbe majd ha szerencsétlen fogsz lenni, hogy van egy ember, a ki még akkor is igazán szeretett, a midőn megcsalád. Jó apád vagyok, midőn elmégy, s jó apád leszek, ... majd ha visszajössz: ... pedig te vissza fogsz jöni.

Zelcz természetesen tiltakozott e lehetőség ellen, biztatta Csornait, hogy majd meg fogja látni.

Csornai nem hagyta neki kibeszélni, hogy mit fog meglátni?

— Jól van, báró úr; kegyelmed czélt ért, leányom öné; elviheti. De vigyázzon rá, hogy a míg én élek, meg ne sirattassa vele mostani lépését; mert nincs a szentek hegedűjében az az imádság, a mely az úr fejéről elhárítsa ezt a kezet, mely most leányom fején áldva nyugszik.

Zelcz persze esküdött égre, földre, hogy előbb lehullnak a csillagok stb., stb.

Nem is időztek aztán sokáig, másnap már fölpakolta nejét, s elvitte magával Bécsbe.

Csornai egy mogorva képpel sem mutatta többé, hogy valami háborítja, csak azon évdött még, hogy milyen szörnyőség egy leányt férjhez adni rendes násznagyi szertartás, vőfélyek, nyoszolyók, násznép nélkül; a háromszoros templomi kihirdetés mellőztével; sem szomszédok nem voltak jelen, hogy legalább egy pohár bort ittak volna az új házások boldog jövőjére; úgy mentek el, mint a kik lopnak, szöknek.

Ez év őszén meghalt Károly király, s a következő év tavasza nagyon viharos esztendőt nyitott meg. Már tél utóján elkezdett mennydörögni, ezúttal ágyúhang volt az. Bő termés! mondja rá az időjós; ... de volt is jó aratása a nagy kaszásnak!

A trónra lépő fejedelemnő minden szomszédjában harczrakész ellenséget talált, s idebenn megrongált pénzügyet s demoralizált hadsereget.

A francia udvarnál már el is készíték az

új térképet, mely szerint Szilézia a porosznak, Morvaország a szász királynak, Lombárdia a szárd fejedelemnek volt osztva, míg Csehország s a czímet adó Ausztria maga a bajor Károlynak volt jutandó; csupán a rokontalan magyar, a kinek a nagy világon e kívül nincsen számára hely, volt meghagyva az ifju királynőnek.

Miniszterek, országnagyok elvesztették a fejüket, tábornagyok siettek magukat nyugalmaztatni, maga a királynő is arra fakadt, hogy nem talál már helyet országában, hol közelgő szülését nyugton bevárhassa. Az osztrák birodalom végfeloszlása küszöbén állt.

Tudja mindenki, hogy a magyar mit tett ekkor?

Csornai Gábor ezúttal nem volt jelen a rendek között, kiket a királynő a pozsonyi várba fölhívott. Köszvényét okozta, mely nem engedi a házból kimenni.

A helyett leánya, Katinka jött meg falusi lakába, mert Zelcz a királyi hadsereggel a háborúba ment el, s az idő alatt, míg a férj a háború kétséges viszontagságainak van kitéve, csakugyan legjobb lesz a nőnek szülői házában lenni.

Azon nyugtalanságból, melylyel Katinka fogadott minden kósza hírt a csatatérről, láthatta Csornai, mennyire szereti leánya férjét.

— Ne féltsd te őt, szokta neki mondogatni az öreg úr, félig vigasztalásképen, nem megy az oda, a hol veszedelem van.

Rendkívül restelte volna az öreg úr, ha vejjével valami olyan dolog történik, a miért azt

lett volna kénytelen mondani: «mégis derék ember volt biz az!»

Ápril vége felé érkezett egy sebes futár Bécsből, expressus levéllel az öreg Csornai számára.

Már akkor a futó hír szelvében beszélte, hogy Mollwitznál dühös ütközet volt a porosz és osztrák hadsereg között, s hogy Frigyes hadvezére, Schwerin, keményen megverte az osztrák tábornokot, Neiperget.

A porosz diplomácia azon időben sokkal kellemesebb szempontból fogta föl az annektálás és háborúüzenet nélküli támadások elvét, mint százhusz évvel később . . . mások irányában.

Zelcz báró is Neiperger táborkaránál volt, s a levél czímborítékára írt kelethely «Magdeburg» már eleve arról biztosítá Csornait, hogy vejét a csatában elfogták.

A fölnyitott levél igazolta e sejtelmet; ez volt beleírva:

«Kedves atyám, anyám, nőm, rokonaim! Balsors ugyan, de dicsőséges balsors lett osztályrészem. A csatában bátorságom áldozatja lettem. Midőn leghevesebb volt az ütközet, én annak eldöntő irányt adandó, ezredem élén belevágtam az ellenség derekába; s már-már közel voltam hozzá, hogy az ellenség vezérért egész táborkarával együtt elfogjam, midőn észrevettem, hogy túlságos hevemben messzire előre lovagoltam társaimtól, s mire azok odaérhettek volna, egyedül, annyi ellen, nem védhetve magamat, foglyul estem.»

Ez volt a levél érdemleges tartalma, követke-

zett azután egy csomó stereotyp ömlengés. Azt Gábor úr nem olvasta. Hanem a levél túlsó oldalán látott még valami más forma írást is, az vonta magára figyelmét. E vastag tollal írt sorok Schwerin névvel voltak alájegyezve. Maga a orosz tábornok írta azokat. Vajjon miről tanuskodtak?

«Érdemes urak és asszonyok! Hadi kényserőség miatt kénytelenek levén a foglyok leveleit, miket haza küldöznek, átolvasni, nehogy titkos utasításokat foglaljanak magukban, e levél tartalmát meg kelle tudnom. Nehogy azonban írója otthon levő rokonainak szándéka ellenére ok nélküli aggodalmakat szerezzen, példátlan vakmerőséggel vádolva önmagát: kénytelen vagyok melegségre fölhozni, hogy az előadott eset olyanformán történt, hogy a fogoly vitéz úr mint nyargoncz küldetett el Neiperg tábornok úr által a tartalékhoz, ő azonban kissé járatlan levén és közellátása által is gátoltatván, eltévedt, s a tartalék helyett a mi hadderekünkbe lovagolt bele; a mi kiderül azon szavakból, miket hozzám intézett: «Ezredes úr, siessen ön a tábornokot a centrumban utólérni.» Csak akkor ismerte föl, hogy ellenség az, a kinek beszél, s szépen átadta kardját; nem történt semmi baja. Én különben szót fogadtam a parancsnak, s lehető leggyorsabban iparkodtam a tábornoknál lenni a centrumban. Ne legyenek aggodalomban a fogoly úr iránt stb.»

Csornai nagyot rántott a vállán, eldobta a levelet, és soha többet azon órától bele nem

nézett vejének akárhány levelébe. Írhatott miatta!

Zelcz báró könnyen beletalálta magát új helyzetébe; a dicsvágy nem háborította annyira, hogy nagyon sajnálta volna fogolylyá lételet, s Magyarország igen rövid ideig volt még hazája arra nézve, hogy fiui szeretettel csüggjön annak sorsváltozásain.

A jó magdeburgiak különben is mindent elkövettek, hogy a fogoly helyzetét előzékenységgel tűrhetővé tegyék, s Zelcz nem volt az a csökönös jellem, ki hasonló szivességeket fogolyhoz illő mogorvasággal fogadott volna. A várparancsnok megengedé neki becsületszavára, hogy a városban szabadon járhasson, s annyit dicséretére föl kell hoznunk, hogy becsületszavát sem megszökési kísérletekkel, sem tilos levelezésekkel megtörni soha sem kísérkezett.

Sőt úszott a folyammal, a közvéleménnyel; mikor csatákról, hadmozdulatokról érkeztek tudósítások, összejött a főtisztekkel, vitatkozás közben csak úgy beszélt a mieinkről, meg az «ellenségről», mint valami bajor, osztozott a közös szörnyűködésben, ha a vakmerő Beleznay portyázásait hozták hírül, segített tovább adni a berlini élezeteket a magyar tábornokok felől; nagy politikus volt ott, a hol fejet csóváltak a magyar nemzet általános lelkesedése fölött, s ő sajnálta honfiait legjobban, kik most oly készek «felülni», és a kiket majd a bécsi kormány még jobban is felültet.

Egyik azt vitatta, hogy a magyarok, barbár rövidlátóságból, eszesebb uraik által föl hagyják

magukat használtatni; másik még rosszabbal védelmezte őket: önzésből teszik azt; azt képzelik, ha most Magyarország megmenti az osztrák birodalmat, a béke helyreálltával majd a magyarra jut az ország középpontja, ő fog uralkodni a többen; egyik beduin legénykedésnek, másik nemesi urhatnámságnak róttá föl a nemzeti erőfeszítés valódi hőstetteit, miket eltagadni nem lehetett.

No de hiszen mondták mind ezt nekünk szemünkbe újabb időben maguk az osztrák államférfiak is, nincs miért neheztelnünk a magdeburgiakra.

Zelcz bárót sem igen nagyon haragíták meg a különböző vélemények, mindössze is abból állt boszúállása a magdeburgiakon, hogy míg az ő fiaik távol Ausztria szélein osztottak és vettek kardcsapásokat Zelcz honfiaival szemben, s foglalgatták rendre a birodalom kulcsos városait, az alatt Zelcz báró az otthon maradt menyasszonyok és fiatal feleségek ellen viselt hadjáratot, s győzelmeit ha nem is hirdeté hivatalos bulletinekben, de titokban nem egy meghódított várnak bírta már a kulcsát.

A fogoly szerencsétlensége rendesen igényli oly mértékben a nők részvétét, mint a diadalmas hősök hazahozott koszorúi. Valakit megvizsgáltatni, hálára kötelezni, keserű napjainak fulánkját elvenni még érdekesebb munka, mint a győztes jóbarát dicsekedéseit hallgatni napestig, s a bámulat kifejezésére keresni szavakat.

Azt, hogy báró Zelcz már nős, nem volt szükség tudnia senkinek. Ha levelet írt, azt min-

dig apósának czímezte, s ha azt kapott nejétől hazulról, annak a boritékára is Csornai által volt fölírva a latin czímet, mert a nők nem tudnak diákul.

Azon családok között, miknél a fogoly nemes úr szíves fogadtatásra talált, kitünő volt a Ritter von Rothenburgoké.

A «von» ragaszték a németországi Junkerthum előtt valamivel még fontosabb kérdés, mint volt minálunk ezelőtt húsz esztendővel a név hátuljára tett «y». A mily kegyetlenül megvitattuk két évtized előtt a jogot, mely valakit fölhatalmaz nevét «ypsilonnal» írni, ott állnak a cultura dolgában még most derék szomszédaink, s képzelhetni, hogy ezelőtt száz-húsz évvel milyen sokat adtak még arra.

Náluk csak a nemes emberről van elismerve, hogy «született», a szerint, a mint czíme előtt e szavak egyike áll jogosult helyen: «jól született», . . . «nemesen született», . . . «jó magasan született» és végül «magasan született», a ki ezeken kívül esik, az nem született, csak világra jött.

A Rothenburgok csak «nemesen születtek», Zelcz báró egy lépcsővel följebb, «jó magasan született», innen a kitünő fogadtatás a Rothenburg-család részéről.

Az öreg Junker nem csinált belőle titkot, hogy ő aristocrata; szerette falusi lakát Rittergutnak nevezni, s fiai közül a legöregebbet majoresconak nevezte; az ifjabbakat katonának és papnak nevelé; a mik egyedül nemes ember számára való chargeok.

Leányainak is ki volt adva a rendíthetetlen útmutatás, miszerint csak két eset közül lehet választaniok; vagy egy rangjukhoz illő (tetszés szerint akár magasabb) Freyherrel váltáni gyűrűt, vagy pedig fölvenni a fátyolt. Mesallianceot a Rothenburg-czímer nimbusza nem tűr.

A legidősebb kisasszony neve volt Amália, ő volt egyúttal a legszebb is a három leány közül. A többieket valami goromba igazmondó még rútaknak is nevezhetné. Amália nem is hasonlított hozzájuk, valamint egyik gyermek sem a másikhöz. Anyjuknak egy kissé kalandos élete volt, s a mellett szerette ízlését változtatni. Az ilyesmire nem olyan kényesek a nemesi címerek.

Zelcz Vilmos mindennapos volt a háznál, udvarolt Amália kisasszonynak, s udvarlása elfogadtatott; tánczvigalmakban vele tánczolt, vendégségeken érte toasztozott, általa kapott virágsokrot gomblyukában viselt, egy szóval az akkori udvari nyelven szólva: «annyira attachirozta magát hozzá, hogy további blâme nélkül a család részéről nem lehetett az affairet annyiban hagyni; hanem vagy egészen brouillirozni kellett az egész intrigue galanteot, vagy pedig az illetőt declaratióra kényszeríteni».

Báró Zelcznek természetesen legtávolabb esze ágában sem volt semmi komoly érzelem, a midőn Amália kisasszonynak udvarolni kezdett. Legföljebb egy kis jó időtöltésnek tekinté azt fogsága unalmas napjai alatt, s nagyon erősen jutott eszébe, hogy a másodszeri házasságra

különös formaságok és engedélyek kellenek. Ő mindössze is mulatni akart.

Némelykor ugyan úgy tetszett neki, mintha Amália tökéletesebb szépség volna otthonhagyott nejénél, sokkal több kellemet és világi bájt nyert volna a nevelés által, mint amaz a természettől, hanem még az sem volt elég ok arra, hogy magát nőtlennek képzelje.

A kísértés azonban szaporodott. Amália mindig csalhatatlanabb jeleit adta annak, hogy ő lett szerelmes Zelczbe; s ezt hírhordó barátok, cselédek, nénikék majd egy, majd más szín alatt nem mulaszták el a báróval tudatni. Sok gyöngé fejű embert elszédített az ilyen tudat. Titkos levelezés szövődött közöttük, mely, mire észrevették, az eleinte rokonszenvnek hitt érzelmet szenvedélylyé fokozta föl.

Minden körülmény összeesküdt, hogy Zelczet elesésre bírja. A harcz Ausztriára nézve szerencsétlen fordulatot vett; ellenséges királyok mélyen benn jártak országában győztes hadseregeikkel; a magyar nemességet általános fölkelésre hívó szózat dörgött a csatazajon keresztül. Előre lehete látni, hogy egyike azon hadjáratoknak kezdődik, mikben a ki meg nem hal, megöszül.

Egyfelől rémes coalitio, másfelől egy nagy birodalom küzdelme életeért, melynek szívóságáról tanuságot tesznek a történet lapjai, szövetkezve egy hősi nemzet lelkesült önfeláldozásával. Ennek nem érzük mi végét.

A német népet nehéz a harczba vinni, de ha egyszer bele ment, nagyon sokáig megállja he-

lyét, kitart, nem engesztelődik, újra kezd, utolsó lankadásig harczol; elég jó példa rá a közelmúlt spanyol örökösödési háború; az harmincz évig tartott. No, harmincz év alatt három ember közül talán csak meghal egy.

Azalatt pedig oly messze esnek egymástól, két harczviselő országban elkülönítve, hogy férj és nő találkozása csaknem lehetetlen.

Az a rossz is származott Zelczre nézve a coalitio diadalaiból, hogy hazulról pénzt nem tudott többé kapni. Meglehet, hogy azok küldtek, de futáraikat föltartóztatták; a hadjáratok zavarában könnyű volt ilyen küldeménynek eltévedni, ő pedig ezalatt eladósodott, hitelezői kezdtek kellemetlenné válni rá nézve, s ilyenkor meglepte az a gondolat, hogy róla neje és apósa egészen megfélekedezett, hogy elhanyagolják, méltatlanul bánnak vele, szükségét engedik szenvedni s készakarva zavarokban hagyják. Neje tán ezóta már mást is szeret? a protestánsoknál hamar megy a válás, megtörténhetik az in contumaciam is, talán már meg is történt, s neje régóta férjhez is ment máshoz.

Ily keserűségek között a gyenge léleknek kétszeresen jól esett a Rothenburgok ismeretsége. Az apa számtalanszor fölszólítja őt, hogy ha valami kivánsága van, csak adja tudtul, ő mindig kész segíteni, parancsoljon erszényével és mindenével, a mi fölött hatalma van.

Zelcz értette ezt nagyon, de még kitérőleg felelt, biztatta a hitelezőit s írta a rossz verseket Amáliához, és a még rosszabb váltókat az uzsorásoknak.

Egyszer aztán az történt vele, hogy két ilyen rossz költemény ott jelent meg, a hol nem kellett volna, egy váltó a bíró elé, egy chanson pedig az öreg Junker kezébe.

Az öreg Junker igen mérges arczczal kereste föl Zelczetlakásán, számot kérve tőle, hogy az ilyen és ilyen levelek, románczok és sonettek irogatása mellett mi czélja van leányával? Szóljon, feleljen, nyilatkozzék! Arról biztosítva lehet, hogy ha komoly szándékai vannak, azoknak útjában nem áll semmi; eddigi fogadtatásából kivehető, hogy a Rothenburg-család nem tartja magához méltatlannak a Zelcz bárókkali összeköttetést; . . . ha ellenben csak pusztá plaisanterie volt az egész, akkor reszkessen a következményektől; Rothenburg Amáliának egy testvére szolgál az északi hadseregnél, két oncleja a déli hadseregnél, három neveuje a reservenél, azok mind kegyetlen haudégenek; azok ma rögtön levelet fognak kapni a becsstelenség felől, mely családjukat érte, azok sietni fognak e foltot czímerükről a ravisseur vérével lemosni, s a többi.

Zelcz csúnya kelepcebe jutott. Egy sereg Rittmeisterrel megverekedni egy félig-meddig elcsábított nemes kisasszony miatt, előbb-utóbb az adósok börtönébe jutni; vagy pedig becsületszava ellenére megszökni s elfogatás esetében főbelövetni, vagy pedig . . . nőül venni a szép Rothenburg Amáliát, egy csinosnak nevezhető menyasszonyi hozománynyal együtt.

Mind a három alternativában volt igen sok restelleni való; egy azok közül legalább élvezetet

ígért. Zelcz arra határozá magát, hogy a harmadikat választja, s nőül veszi a nemes kisaszszonyt, úgy sem látja ő már Magyarországot soha.

Ez meg is történt. A házasság egész illő szertartással megkötötték, s abban a háborús világban alig lehetett Zelcznek a miatt aggodalma, hogy valami véletlen kiderítse azt, hogy neki már van neje valami barbár tartományban.

A véletlen keresztet vont Zelcz kétségbeesett számadásán. Egy közbejött fegyverszünet félbeszakasztá a végeláthatlan háborút, s a véres drámának e felvonásköze alatt a verekedő felek kicserélték foglyaikat.

Zelcz, a mint megtudta, hogy kénytelen lesz magát Magdeburgból expatriálni, hogy ismét magyarországi honosult legyen, nagyon megbánta, hogy itt is megházasodott. Eddig elfogott levelei egyszerre mind megérkeztek; azokból mindazt olvasá, hogy az otthon maradt nő mily tiszta, hű szerelemmel eped a pillanat után, melyben férjét neki ismét visszaadja a sors, pénzt is kapott most már a fölöslegig; arról is értesült egyik levélben, hogy a királynő Csornainak még elkobzott vagyonait is mind visszaadta (az öreg kurucz most kétszerte gazdagabb, mint eddig volt). Zelcznél hamar készen volt a jó tanács; Rothenburgéknak és új nejének azt mondá, hogy szabadságával élván, előre elmegy morvaországi kastélyát rendbeszedni, s ha azt egy úri nőhöz méltóan fölszerelé, sietni fog vissza, nejét rangjához illő fényvel hazavinni falujába.

Az az ő faluja, a mit a Rothenburg-családnak megnevezett, volt ugyan a Zelcz bárók birtokában, de már azt Vilmos nagyapja elhárácsolta, s őt nagyon kicsi gyermekkorában látták ott utoljára.

Zelcznek csak azt a néhány hetet kellett valahogy átugratni, a míg a fegyverszünet tart, akkor aztán, ha egyszer a háború kitört, ismét az a kellemetes biztosság várakozik rá nézve, hogy az «ellenség» földén maradt hitves nem keresheti föl, ő ismét beáll a császári hadseregbe: ma itt vannak, holnap amott; a morvaországi faluból ugyan senkit sem utasítanak a nyomára, a ki ott keresi.

Csornainé akkor épen nagy beteg volt, midőn az a hír érkezett, hogy fegyverszünet állt be, s a foglyokat kicserélik. Katinka arcán látható volt a vágy visszatérő férjét minél előbb megláthatni, a hír pedig azt beszélte, hogy a kicserélt foglyokat nem bocsátják családjaikhoz vissza, hanem ismét egyenesen beállítják a hadseregbe.

Csornainak egy nagy áldozatra kellett magát elszánnia. Magának kellett leányát fölvenni Bécsbe.

Soha sem volt még a büszke birodalmi szék városban, melyről a kurucz dalok olyan sok keserves rhythmusra tanították. Valaha képtelenségnek látszott előtte, hogy ő maga jószántából fölhajtasson abba a városba, melynek kapuján egykor ágyúval kérte a bemenetelt, s mely előtt most meg fogják állítani kocsiját, kiforgatják bőröndjeit, beleszaglásznak dohány-

zacskójába, s megmotozzák a rajta levő ruhát is.

Mégis rászánta magát. Nagyon szerette azt az egy leányt, s ha már az Isten azt mérte az ártatlanra, hogy a németet oly nagyon szeresse, lelke rajta! találják föl egymást.

Csornainét nagyobb idegbaj tartóztatá ott-hon; azonban meg lehetett nyugodva leánya felől, hiszen az apja van vele; többet aggódott azonban az apáért; olyan szabad szája, olyan kemény feje van, nem szerez-e magának valami veszedelmet abban a titkos kémeiről hirhedett residentiában? No de ő vele meg ott van a leánya. Kölcsönösen örködnek egymásra.

Csornai ígérete szerint, megérkezésük után rögtön tudósítá honmaradt nejét; Zelezet már Bécsben találták; Katinka nagyon jól ézi magát; ő maga sietni fog pár nap mulva haza; a bécsi kenyérben petrezselyemmag van, egye meg, a ki fölhalálta.

Azonban a vén kurucz csak nem jött e levél után, nem is írt. Két hét is elmúlt, még sem írt és nem érkezett. Csornainé aggódott miatta: nem keverte-e magát bajba? talán be is fogták? tán valamit beszélt? aztán meg vigasztalni kezdé magát: bizonyosan megtetszett az öregnek a bécsi multság; ott sok látni való van; régi czimborákra akadt; vagy tán épen az udvarhoz csalták, valami nagy hivatalt tuszkolnak rá erővel?

A beteg keveset aludt, elég ideje volt ébren füzni tovább az álmok változatait, mikben olyan

gazdag a képzelet, midőn egy eltávozott kedvencz képével van eltelve.

Egy este hangzott a hintógördülés az udvaron, Csornai megérkezett. Lépéseiről megismeré őt a beteg nő s hangjáról is, mely még ott künn kérdezé a cselédektől: «hogyan van az asszony?»

Hanem e hang megdöbbsenté a nőt: olyan rekedt, olyan fuladt volt! épen úgy kérdezé évek előtt, midőn lengyelországi számkivetéséből hazajött, legelső szavával: «hogyan van nőm?» ekkor is nagy baja volt.

A másik perczen már előtte állt a férj, gyöngéden megölelé és megcsókolá nejét.

Csornainé aggodalmasan vizsgálá férje arcát, ki nyugalmat, viszontlátási örömet akart azon föltüntetni. De a beteg nő idegei finomak! azok előtt a titkos gondolatot sem lehet elrejtteni, mert kitalálják.

— Hogy vannak a gyermekek? ez volt első szava férjéhez.

— A gyermekek? . . . Nagyon jól. (De ez a szó szinte torkán akadt.)

Csornainé várta, hogy részleteket halljon férjétől a «gyermekek» boldogsága felől, azonban Csornai nem állt azzal elő; neje hogylétéről tudakozódott, a házi ügyeket kérdezgeté. Bizonyosan megbántották, gondolá magában, s nem mert tőle tovább kérdezősködni, csak úgy bámulta, hogy mennyire megváltozott férjének arcza; tíz évvel vénebb, mint két hét előtt.

Csornai leült nejének ágyafejéhez, azt gondolva, hogy ott nem láthat rá. A figyelmes

beteg azonban egy átelleni tükörből észreuvé, hogy férje, lassan elővonna zsebkendőjét, megtörli szemeit.

— Gábor, te sírsz! kiálta föl a beteg, ideges rettenéssel, te szemedet törölöd? Sírsz? mi történt?

Csornai látta, hogy a beteg előtt rosszul titkolózott.

— Igaz, sirtam: nagy bajom van. Csillapodj el; mindent elmondok.

Oh pedig az nem betegnek való történet volt!

— Négy napig voltunk már Bécsben: Zelcz egy külvárosban fogadott számunkra szállást, a honnan nagyon ritkán mozdultunk ki. Zelcz azt mondá, hogy bántja a világ zaja, szereti a családi egyedüllétet, hogy szégyenli magát régi bajtársai előtt, a kik ki fogják nevetni, a miért elfogatta magát. Én mindent elhittem neki, hiszen olyan természetes volt. Egy este én biztattam föl őket, hogy legalább egyszer menjenek el az udvari színházba, lássák meg, hogy mi az? Én magam otthon maradtam, nekem nem való az. Alig érkezett hintóm vissza a színházról, mely őket odáig vitte, midőn egy másik hintó áll meg a kapu előtt, a leszálló lovász azt kérdi cselédeimtől: itt lakik-e báró Zelcz? Igen. Arra a hintóból egy öreg német úr és egy fiatal asszonyság szállnak le s jönnek be egyenesen. Az öreg úr köszöntött s bemutatta magát előttem, mint Rothenburg lovagot, báró Zelcz ipát. Németül e szó különösen hangzik, én arra értettem, hogy ő a báró mostoha apja. Mondám, hogy örülök a találkozásnak, miután

én meg a báró feleségének az apja vagyok. Erre a szóra a német úrral jött fiatal nő elájult. Zavar lett, lárma lett, a német úr a maga nyelvén, én is a magamén szitkozódunk, míg mind a ketten fölvilágosultunk, hogy Zelcznek két élő neje van. Én rögtön befogattam. A jövevényeknek engedtem át a szállást, magam siettem leányomat és azt az embert a színházban fölkeresni. Igen csöndesen beszéltem velük; páholyban voltak, a közönség nem vette észre, mit játszunk. Uram, mondék Zelcznek, Rothenburg lovag és leánya megérkeztek, ott vannak önnek a szállásán. Holnap a német úr is, meg én is, beadjuk a keresetünket ön ellen. Itt van az erszényben hatszáz arany, üljön az úr postára, menjen ki Olaszországba, ott most háború van, álljon be a sereghez, s keressen magának valami alkalmat dicsőségesen eleshetni. Itthon csak a fogság vár önre. Ne lássuk egymást többet . . . Azzal leányomhoz fordulék, ki e megölő szavak alatt nem veszté el lelkét, mint ama másik úrnő, hanem annál jobban figyelt. «Te pedig rögtön ülsz kocsira, itt vár alatt, föl van pakolva minden, s sietsz anyádhoz haza.»

— Nem jött haza! nyögé a beteg halálos rettegéssel.

— Tudom. Nem is fog hazajönni. Mit tett a leány? Oh, hogy annyira képes egy nő szeretni! A helyett, hogy haza sietett volna, egy udvari agent keresett föl, elmondá neki, hogy mivel vádolják Zelczet, kérdé, mi lesz ennek következése? Megtudta, hogy Zelczet hosszú és

gyalázatos fogságra ítélik. Ekkor . . . ekkor a szerencsétlen teremtés, hogy azt az embert megmentse, bizonyítványt adott magáról, hogy ő soha sem volt Zelcz bárónak törvényes neje . . . hanem csak . . . szeretője. Hogy ő csak szüleit ámitá azzal, mintha titokban megesküdtek volna; de ez soha sem volt igaz.

A vén nemes eltakarta arcát kezével; úgy égett az szégyenében a falon függő ösképek rászégezett szemeitől.

— S mi lesz ebből? halld tovább. A királynő megtudta ezt, s mert az udvarnál nagyon szigorúan tartanak a jó erkölcsre: Zelcz bárót fölmentették a kétnejűség vádja alól; ez elment új hitvese hazájába. Katinkát pedig, az én leányomat, e vallomásaért elítélték tizenkét évi javítóházi fogságra és bezárták egy olyan házba, a hova a becsstelen nőket rekesztik, kik megrontják a nép erkölceit.

Az öreg ember nem birta tovább könyeit visszafojtani; nagy tisztességű arcán végig gördült a sebzett lélek vére, s fehér szakállá nedves lett bele.

A fájdalom elfeledteté vele, hogy a miket beszél, azok nem betegnek valók.

Zokogva kiálta föl, indulatai árjára bízva magát:

— Egyetlen leányom a javítóházban! egyetlen leányom becsülete a sárba tiporva! Irgalom nélkül elítélve, a miért oly nagyon szeretett, és elítélve én is, a miért nem tudtam jobban gyűlölni; hogy nem hallgattam akkor szívem sugallatára, mikor előttem álltak, s ezt mondák:

mi férj és nő vagyunk, hogy özvegyet csináltam volna hát belőle, a hogy ezt minden derék ember tette volna, nem ilyen hitvány, mint én magam valék! Mit felelhetsz most nekem, leányod anyja? Mit tegyek most? Kihez folyamodjam? Mivel czáfoljam meg ezt? Hogy szabadítsam ki gyermekedet? Igaz-e, hogy te nem voltál jelen titkos összekelésükön, hogy te is el hagytad magadat ámitani? Igaz-e, hogy mi örökre semmivé vagyunk téve?

Csornai csak várta, hogy a nő mit felel kérdéseire? csak nézte, mint bámul az reá merev szemekkel, ajkait félig kinyitva. S nem vette észre, hogy egy halottnak beszél.

A hír, a mit mondott, elég lett volna egy anya szívének arra, hogy megszakadjon, még ha nem lett volna is oly közel a halálhoz, mint ő volt.

Csornai csak akkor borzadt össze, midőn saját fájdalomordítására választ várva, a nagy csöndességben észrevette, hogy nejeinek e szavakra sóhajtása sem felel már.

Tehát elvégre meg sem tudhatta, hogy valóban megesküdtött férje volt-e Zelez leányának s hol és kik előtt esküdtek meg? oh, hogy erről soha sem kérdezősködött, csak magában túrtu keserűségét!

Két évet töltött már Csornai Katinka a bécsi javítóházban. Ott ugyan nem nevezték őt Csornai Katinkának, mert azon szerencsétlenek, kik e szomorú helyre jutnak, annak küszöbén kívül hagyják családi neveiket, s azok helyett egy egy számot kapnak. Senki se tudhatta ki volt,

kihez tartozott a bűnhődő. Katinka száma volt 101. Nevét és számát a titkos levéltár rejté, maga az apa sem tudhatott felőle semmit.

A 101. számnak a bűnhődésre szabott idő alatt le kelle mondani minden összeköttetésről a külvilággal; a javítóház négy falát elhagyni, vagy ott egy levelet is elolvasni onnan kívülről, szigoruan tiltva volt mindenkinek.

Egy öreg nyugalmazott kapitány, Steingruber, volt az intézet felügyelője, egy becsületes jószívű német, ki a fölvigyázása alatti boldogtalan teremtések sorsát atyai szelidségével iparkodott enyhíteni.

A jó német úrnak eleitől fogva föltűnt az a nemes türelem, az a szenvedésekben megnyugvás, mely Katinka arczán a vértanuk dicsfényét árasztotta el; a sok emberi szenvedést tanulmányozott vén katona fölismeré benne a méltatlanul szenvedő áldozatot; kinek soha panasztát, soha ártatlansága emlegetését nem hallá; ki maga is szenvedő, szerencsétlensége sorsosait vigasztalni törekedett, s kit két évi együttlét alatt társnői úgy tekintének, mint egy anygalt.

Steingruber ott a börtön falai közt második atyja lett az elítéltnak. Nem is tekinté őt rabjának, asztalának állandó vendége volt, s gyakran emlegeté a jó öreg, hogy ha elmúlik a tíz év, s a 101-nek nincs családja a világban, maradjon azontúl is nála, legyen az ő leánya.

A 101. gyakran tartott fölolvasásokat társnői körében, mikben Steingruber is részt vett, mint hallgató, sőt néha azt is megtevé, hogy bizalmas barátait, a régi harctársakat is össze-

hívta olyankor, a falábú őrnagyot, az ezüsstel foldott koponyájú lovas-kapitányt, a szélhűdött oldalú ezredest; s este kávéfőzetet nekik, s a névtelen leányok és a roncsolt hadfiak egy asztalnál vacsoráltak, beszélgettek, még talán az is megtörtént, hogy nevettek is.

Ha volt a jó sorsnak gondja arra, hogy Katinát a szenvedések házában oltalmával körülfogja, másfelől arról is gondoskodott, hogy a kiért föláldozta magát, a férfi, mindennap sóhajtván emlékezzék vissza elhagyott nejeére.

Zelcz Vilmos nagyon boldogtalan volt. Amália rokonai nagyon jól tudták vele éreztetni azt, hogy náluk kegyelemkenyeret eszik. Nem volt titok előttük, hogy neki saját vagyona alig van; pénzét Csornaitól kapta, kinek leánya most oly méltatlanul szenved miatta. Arról mindenki meg volt győződve, hogy Katinka törvényes neje volt; de a családi név követelte azt, hogy az első feleség szerelmi áldozatát a büszke Rittercsalád elfogadja. Annál jobban meg kelle vetniök Amália férjét.

Amália gyűlölte őt. S hogy Zelczet tökéletesen elérje a nemesis, a második nő hűtelen volt hozzá. Tehetett-e neki ezért szemrehányást? Ő, ki oly keserűen akarta megcsalni a nőt, mikor az még egész szívével hitt férjében minden szavában.

Különösen kereste Amália a neménél szokatlanul lármás mulatságokat, a vadászat mindenféle nemeit, a mikbe egész szenvedélylyel tudott elmerülni. Egy napon aztán a rókahajhászatban lova elbukott vele, s a nő szörnyet halt.

Zelcz azt sem várta be, hogy Amáliát eltemessék; a gyűlölet és a szégyen, mely itt győrtötte, a vágy és a bánat, mely amoda vonzá, a mint özvegygé lett hirét meghozták neki, nem hagyta egy óráig is tovább ott maradni; éjjel-nappal sietve rohant föl Bécsbe a királynő elé, kinek bűnét őszintén bevallá, s miután keze most már szabad, ajánlá, hogy hibáját most már helyre akarja hozni; első nejét kiváltva a fenyítőházból, a hol férjének bűneért méltatlanul szenved.

A királynő rögtön fölkeresteté a titkos levéltárból a számot, mely alatt Zelczné a fegyencnők sorába fölvétetett; azután magához hivatá Steingrubert.

— Emlékszik ön a 101. szám alatti fegyencnőre?

— Igen, felséges asszonyom; rebegé az öreg, ki attól félt, hogy valaki rágalmazá őt a királynő előtt.

— Minő bánásmódban részesíté? kérdé a királynő szigorú arczezal.

Az öreg megrettenve hullott térdre: «Felséges úrnóm: igaz, hogy nem bántam vele azon szigorral, melyet hivatalom elem írt; igaz, hogy asztalomhoz vevém, még akkor is, midőn öreg barátaim társaságában voltam; de magaviseletével azt megérdemelte; kegyelem, ha hibáztam.»

— Nem hibáztál, kelj föl; . . . kegyelemre tarts számot, a 101. ártatlan. Most eredj haza; rendezz magadnál estélyt, a hogy szoktál, öreg barátaidat hívd össze, a 101. öltözzék azon ru-

hába, melyet én küldök neki; a többi iránt én intézkedem. Addig tarts titkot.

Steingruber sietett a fegyenczházba vissza; alig bírta örömét elrejtteni; néha egypár könyvet is el kellett törnie szemében: a 101. ártatlan; ki fog szabadulni; akkor ő neki ismét nem lesz leánya.

A királynő pedig még abban az órában fölkeresteté Csornait, ki leányának szerencsétlen esete óta folytonosan Bécsben lakott, s nem szünt meg a királynő kegyelmeért untalan zaklatni.

Most megadatik neki a kegyelem; ő is hivatalos e mai estére a fegyenczházba.

Ez est is eljött, a szokott kis társaság összegyűlt a felügyelő szobájában, mikor mind együtt voltak, az öreg Steingruber poharat emelt és reszkető szóval mondá vendégeinek, hogy ez búcsúpohár . . . kedves leányának eltávozására.

Mindenki kérdőleg tekintte rá, az öreg úr felelet helyett föltárta az oldalterem szárnyajtáját, s ott álltak a királynő előkelő udvaronczi és hölgyei, pompás díszruhában maga a királynő, ki a méltatlanul szenvedett ártatlanságnak ez elégtételt óhajtá megadni, hogy őt maga fogja kézen, s térden reá váró férjéhez vezesse ezen szavakkal:

— Csornai Katalin, báró Zelcz Vilmosné, ime kijelentjük, hogy ártatlanul szenvedtél, s törvényes férjed nevét ismét rád ruházzuk, s egyszerűsmind udvarhölgyeink sorába emelünk.

Katalin szive nem bírt meg ennyi örömet egyszerűen; még fogta kezét a királynő, midőn

ájultan lábaihoz omlott; az udvarhölgyek siettek őt fölemelni, életre hozni: ki ne érzett volna részvétet ily magas elszántság, ily áldozat iránt? Az életre visszatérő nő szemei egy bűnbánó arccal találkoztak, annak az arczával, a kit szeretni soha meg nem szünt, s ki most sírva esküvék, hogy örökké híve marad.

A nő . . . kezét nyújtá neki és megbocsátott.

*

A történetnek vége van. A kik így szeretik a végét, ne olvassák tovább.

Ez utóbbi sorok csak azoknak valók, kiknek szíve jobban szomjazza az igazságot, mint az örömkönyeket.

A királynő és az udvarhölgyek elhagyták a szomorú házat: Zelcz bárónénak a királynővel kellett menni, hogy lássák Bécs városa utczái a kimentett nőt fejedelemnöje hintájában vele szemközt ülni, és tudja meg mindenki, hogy Mária Terézia jutalmazni is tud.

Öreg és ifjú gavallérok gratuláltak Zelcznek e családi dráma ily hatásos végzeteért; csak egy ember nem üdvözölte még: . . . Katinka apja.

Az ott állt egy ajtó mellett és várt, míg rákerül a sor. Végre aztán ő is vejeurához lépett s igen csendes hangon így szólt hozzá!

— Báró Zelcz úr, ön az én leányomat nőül kérte, én nem akartam oda adni, ön ravaszul rávette őt, hogy titokban esküdjének meg. Ön elfeledve leányomat, második nőt vett, s mikor e miatt üldözték, engedte, hogy az ártatlan la-

koljon ön helyett. E csapás megölte nőmet. Ön hűtelen volt és gyáva. Most azt hiszi ön, hogy minden el van felejtve, mert a nő megbocsátott. Még hátra vagyok én. Én önt egy nyomorúlt embernek neveztem, s alkalmat akarok önnek adni, hogy azt megczáfolhassa, ha tudja. Mi egymásnak igen sokkal tartozunk. Nekünk azt meg kell fizetnünk.

Zelcznek nem lehetett a kihívás elől kitérni; két tanú jelenlétében történt az; az egyik az ezüst koponyájú kapitány volt, a másik Steingruber. Nem volt hátra más, mint segédek után látnia.

Zelcz segédei egyenes kardot választottak fegyverül, tudva azt, hogy a kurucz harcosok csak a görbe, vágó szablyához vannak szokva; . . . Csornai azt válaszolta, hogy neki az is mindegy; nem bánja, ha kerekas ágyúra kell is ki-menni.

Másnap jó hajnalban találkoztak a felek a schönbrunni erdőben.

Zelcz 36 éves volt, Csornai pedig 63, amaz fiatal, könnyűvérű, biztos szemű férfi, ki egész életében nem tanult semmit oly szorgalmasan, mint művészi vívást; emez viszontagságoktól megviselt öreg ember, kinek szemeit meg is homályosíták a titokban hullatott könnyek, s kinek húsz év óta nem volt kivont kard a kezében.

. . . Hanem azért csak mégis özvegyasszony-nyá tette a vén kurucz Katinka leányát.

Zelczet szíven keresztül szúrva találták meg az erdőben. A párbajvívás nagyon tiltva volt, a

segédek magukért hallgattak. Nem tudta meg soha senki, hogy ki ölhetette meg? Minden ember a Rothenburg-család sértett férfiaiban sejté az ismeretlen boszúállót.

Pedig ez így volt . . . és ez nem mesemondás.

Smaragdok és zafirok.

Nem mindig az az erősebb, a ki győz, s nem mindig az a győztes, a ki élve marad.

Nagy vigasztalása az összetört nemesnek, hogy a babért maga után rántja a sírba s nem hagy belőle felülkerült ellenének.

Boldog a ki tudja, hogy kihullt vére után el fog száradni a mező, s nem terem több virágot a hódító számára.

Valami megragadó van azon eszmében, hogy egy egész ország, mely szabad nép keze alatt egy paradicsom volt, a mint e népet zsarnok szomszéd had eltiporta, hogy iparkodott maga is utána halni nemesebb urainak, hogy lepte be futóhomok, tengerfövény a ligetek helyét, a pálmák kertjeit, hogy tagadta meg bércz és völgy a termékenyítő folyamat a szolgatartománytól, hogy kerülte ki eső és harmat annak rónáit, hogy foglalta el az embert uralni nem akaró tájat a dú-vad.

★

Muley Husszein igen kis földbirtok fejedelme volt azon részében Egyiptomnak, a mit a Hold-hegyek nagyon hozzájárulhatatlanná tesznek.

A török hódítók soha sem tarták érdemesnek ez útjokba nem eső kis tartományt hadseregeik-

kel leigázni; elégnek találták, ha annak patriarchalis fejedelme hódolati elismerésül a szultánnak rendes jobbágydíjat fizetett, s a helytartó basáknak nem alkalmatlankodott.

Az omajiták őslakói voltak a kis hegytartománynak, kik régen a Hedsira-számitás előtt települtek meg itt, még az asszyr királyok hadjárata elöl menekülve ide, s azóta nem vitték hegyeiken túl történetüket.

Azt beszélnek e kis nép hazájáról, hogy az volt maga a paradicsom. Nem a hitrege Édenkertje, mely magától termett enni, inni valót, s hol a polgárzat igényei a szükséges fügefalevélen túl nem terjedve, nagyon könnyen kielégíthetők voltak; hanem egy valódi civilizált paradicsom, melynek kényelmes országútai vannak, termékeny majomkenyérfával szegélyezve; ültetett kókusz és pizáng ligetei, gazdagon termő rizsfölde, gulyái és ménesei, csinos városai, falvai, tarkára festett épületekkel; melynek asszonyai selyemben, férfitái lóháton járnak; melynek voltak részrehajlatlan igazságot szolgáltató birái; bátor és edzett hadserege; éneklő és csillagvizsgáló tudósai, s iskolái, a mikből a nép ezeket megértse; es a hol mind e jókat nem adta a föld ingyen, hanem azt meg kellett munkával szolgálni; mert a Holdhegyek mögött lakónak meg kell fogni a szelet, meg a vizet és meg a földet, ha azt akarja, hogy e három elem egymásnak hasznosan szolgáljon, különben a vizet elnyeli a föld, s a földet elhordja a szél. A föld ott könnyű homok, a hegyeknek patakjuk nincs, s a Khamzin viharnak nyílt útja van a déli hegynyilaton keresztül.

A homokból televényt varázsolni, az esőzéseket nagy medenczékben fölfogni s a szél jártát ültetett erdőkkel elzárni, mind emberi kéz föladata volt. Az omajiták paradicsomában dolgozni kellett. Mi volt hát mégis a paradicsomi állapot náluk? Az, hogy mindenki korlátlanul ura volt munkája gyümölcsének... Nem jött abból senki dézmát szedni, nem vetettek rá adót, nem kívántak önkéntes adakozást; nem hajtottak senkit közmunkára ingyen; nem érezte senki semmi-féle közteher súlyát.

De hát miből élt a fejedelem? Miből tartotta föl udvara fényét, mivel fizette hivatalnokait? hogy tarthatott hadsereget? mivel jutalmazta a néptanítókat, a tudósokat? mint építtetett községházákat, védfalakat? miből elégíté ki a szultánt és a helytartó basákat, ha semmi adót sem vett be?

Ez épen a paradicsom eszméjének a kulcsa! A titok megfejtése egy homokpusztában fekszik, a tenger és a Hold-hegyek között.

E sós sivatag, melyen sem fa, sem bokor nem tenyész, melyet a tengerdagály mindennap kétszer eláraszt s csigahéjakkal beterítve hagy el, az omajiták kincstára.

E homokpusztában valahol fedezték föl a Ptolomæusok idejében azt a hirhedett smaragd-telepet, melynek köveivel egykor Ptolomæus Evergetes egy egész trónterem boltozatát kirakatta. Két mértföldnyi kerületben e homoksivatagtól nem volt szabad emberi lakást építeni azon őrtornyokon kívül, mikben a király lövészei laktak, kik arra vigyáztak, hogy avatatlanok lábnyoma

ne érintse e szent homokot, melyben a kis ország kincstára fekszik.

Tizenkét férfinak kellett csupán tudni a smaragd-telep hollétét. Azokat eskü kötelezés soha el nem árulni e titkot, s ha egy kihalt közülök, helyébe mást eskettek föl; ez volt a legfőbb, a leggazdagabban fizetett hivatal: a smaragdaknászoké. A környék népe és maga a kis tartomány lakossága is csak annyit tudott, hogy e smaragd-telep létezik valahol a homoksivatag fölszíne alatt; de hogy honnan járnak bele? mi úton hozzák ki a földből e drágaköveket? azt ki nem bírta találni senki.

Tán a tenger alatt jártak bele, vízmentes alaguton át? vagy épen más helyen rejtegették az aknát, míg látszólag e helyet őriztették nagy gonddal? Annyi bizonyos, hogy ez akna kifoghatatlanná tévé a kis királykák kincstárát; még az egyiptomi helytartó basák sem bírták azt soha kiüríteni: a hagyomány szerint oly mennyiségben volt e földalatti kincs a bányászok rendelkezése alatt, s oly könnyű volt a hozzájuthatás, hogy csak azért nem hoztak belőle napfényre többet, mint a mennyire szükségük volt, hogy e nemes kő becsét le ne szállítsák sokasága által. Azonkívül is az olyan nagy darabokat, miknek senki sem bírta volna megadni az árát, rendszeren a szultánoknak küldék ajándékba, kik eleitől fogva nagy pártolói voltak e kis ártatlan népnek, mely senkit sem bánt, semminek nincsen útjában, semmit nem igényel, meglakik a legterméketlenebb földön s oly pontosan fizeti a busás adót.

Valóban az ilyen népet nem is lehetett eléggé megbecsülni. Muley Husszein volt e kis országnak utolsó fejedelme. Ő gyűjtötte az utolsó smaragdokat a sós pusztá fövényéből.

De a mi becsesebb kincse volt Muley Husszeinnek drága smaragdjainál, az volt két tündöklő zafir, két bűvös drágakő, a miket életénél, országánál többre becsült.

Elmondom, hogy jutott tudomásra a zafirok titka. Ez idő szerint a hitbuzgó Szolimán ült a padisák trónján, ennek egyiptomi helytartója pedig volt «aranyos szájú» Ali.

Hogy miért nevezték e ravasz, kegyetlen katonát aranyos szájúnak? azt tán a hárem hölgyei tudnák inkább megmondani, egygyel több példát adván a bölcsék elé megfejtés végett, miért hogy a legkegyetlenebb férfit a nők legjobban szeretik? Még valószínűbb, hogy elpusztított országok népei adták reá e nevet, kiket fegyver helyett szép szóval hódított meg, s ha azután kincseiket megevé, méltán nevezhették aranyos szájúnak.

Muley Husszein neki is megküldé a rendes adót a szultán számára, s az ajándékot saját jóvoltára. Ali elődjeinek soha nem jutott eszükbe, hogy a kis parti király ajándokát viszonzozzák, azok rendesen átvették a harácsot a sah küldötteitől, s megcsókoltatva kezeiket, hagyták őket ismét hazatérni. Ali jött legelőbb azon furfangos ötletre, hogy adófizető alattvalójához tisztelgő küldöttséget meneszszzen, melynek vezére volt Naómer bég, egy ravasz kurd, a kire az volt bízva, hogy a tisztelkedés mellett nézzen szét abban a

kis mesés országban: érdemes volna-e a fáradságra? A gyanútlan Husszein nagy kitüntetéssel fogadta a helytartó küldötteit, s minden pompáját udvarának előszedte, hogy előttük ragyoghasson. Több heti mulatás után tért vissza Naómer bég Alihoz; kifogyhatatlan volt a tündérregékből; ha a kis holdhegyi enclavéről beszélt, annak pálmaligetei, zománczos tetejű palotái, selyembe öltözött népe, a királyi udvar pompája, fénye meghaladták Sheherezáde meséit.

De a mi több volt smaragdnál és aranynál, két drágaköve van a királynak, két tündöklő zafir, két ragyogó szem, melynek bűbajos fényéről annyit tudott beszélni ura előtt a kurd.

A király nejének szemei voltak azok, Zórée. Naómer bég csak a szemeket láthatá belőle, mert az aranyfátyol az arcz többi részét eltakarta; de ez épen elég volt arra, hogy eszét veszítse bele. Semmiről sem tudott annyit beszélni Ali előtt, mint e bűbajos szemekről.

«Képzeld magadnak az eget, mintha a nappali kék égből látnád tündökölni a csillagokat; képzeld magadnak a tengert, mikor este leszáll bele a nap, s a tenger fenekén alszik, csendesen világitva föl a mélységből.

Ha a zafir a gyémánt tündöklésével birna, ha a vízből támadna a tűz, ha a hajnalvirágnak sugárai volnának: . . . az sem, az sem, még az sem hasonlítana e bűbajos szemekhez.»

Addig beszélt Naómer bég Alinak Zóra szép szemeiről, míg nemcsak magát, hanem urát is szerelmessé tette beléjük.

«És e szemek tükrében meglátni tulajdon ar-

czodat! És e szemek tüzében meglátni tulajdon szerelmedet!»

Nem sokára ismét elküldé Ali Naómer béget a királyhoz nagy pecsétetes fetvával, melyben ki-nevezi őt Egyiptom összes főnemessége, a mameelukok fővezérévé, Ez volt a legegzenesebb út Husszeint a szép Zórával együtt kicsalni rejtekéből, s rávenni, hogy Kairóban lakják.

Muley Husszein szépen megköszönte a fetvát, visszaadta Naómer bégnek, s azt izené tőle Alinak: «Inkább akarok a királyok legkisebbike lenni itthon, mint a szolgák legnagyobbika másutt.»

Alit nem pihenteté el a válasz.

Ujólágy visszaküldé Naómer béget a sahhoz, azt ígérve neki, hogy ha átjön Kairóba, s ott hagyja hegyeit, adójának felét elengedi; kísérve az ígéretet azon fenyegetéssel: ha pedig nem jön, akkor megkétszerezi. Muley Husszein megküldé a kétszeres adót.

Naómer bég pedig valahányszor visszatért tőle, mindig szerelmesebb lett az élő zafirokba, s lángoló szavaival oltotta át a szerelem mérget Ali szívébe is. Ali átlátta, hogy itt «aranyos szája» nem győz, elő kell vennie «véres kezét», ürügyet kellett találni, a miért a szultán hadai megszállhassák a Hold-hegységet. Legelőbb is azzal vádolta a Hold-hegyek lakóit a szultán előtt, hogy királyostul együtt shiiták, a Szunna tagadói; a Shi és Szunna hitszakadás miatt akkor folyt a legkeserűbb harcz két mohamedán faj, az ozman és perzsa között.

Sztambulból a softák és imámok egyeteme erre

vizsgálatot rendelt Muley Husszein ellen. Egész karavánja indult el a hittudósoknak a Holdhegyek közé, s a nagy Barámon keresztül éjjelnappal vallatták dogmaticus furfanggal a kis nép bölcseit, a nélkül, hogy valamit ki tudtak volna belőlük venni, a mi eretnekségre bizonyít. Muley Husszein türte a boszantást és vendégszeretettel látta ellenségeit.

Ekkor azzal vádolá őt az imámok előtt Ali, hogy bűvész. A máguszokat akkor divat volt üldözni, pusztítani; a szultán nagy hadakat volt kész járátni az ezermesterek miatt. Az volt különösen Husszein ellen fölhozva, hogy egy márványból és elefántcsontból készült bálványképet tart házában, melynek zafirból vannak a szemei, s mely az ő varázsmodataira megelevenül, s akkor úgy viseli magát irányában, mint nő. Újra elrendelék ellene a vizsgálatot. Fermán jött, melyben meg volt parancsolva, hogy a bűnös bálványképet mutassa elő az ulemák küldöttségének. A mohamedán nép nem azért rejti a nő arcát fátyol alá, hogy azt a férjen kívül más férfi szeme is lássa. E fátyolt idegen előtt föllebenteni a legnagyobb gyalázat, mi egy keleti férj arcát érheti. Husszein sah kényszerítve volt e gyalázatot elviselni. Az ulemák tanácsa megjelent palotájában, s a főmufti nevében parancsolá, hogy adja elő azt a bálványképet, melynek tagjai elefántcsontból, fogai igaz gyöngyökből, ajkai korállból és szemei zafirokból vannak, s mely urának varázsszavára él és mozogni képes.

Naómer bég volt a vádló.

Husszein sah maga vezeté nejét az ulemák

elé, saját kezével emelé le fejről az aranyszövetű fátyolt. A vén tudósok elámultan tekintének a csodaszépségre, kihez hasonlót csak ígérget a próféta a más világon, de ezen a földön senkinek sem ád.

— Ez nem lehet emberi alak; ez tünemény.

— Nevezd meg magadat, szólott Husszein a nőhöz.

— Nevem Zóra, születtem Bal-Asszurban, tizenkilencz év előtt, anyám volt Anisz, apám Hazán, dajkámat hitták Bulinak; tudok énekelni, tánczolni, zenélni, pilaut főzni. Nőül mentem Husszein sahhoz négy év előtt, násznagyom volt Güzel Ahmed; apám, anyám, dajkám, tanító mestereim, násznagyom és öcséim élnek, s bizonyítják, hogyvalóban én vagyok Zóra, Husszein sah egyetlen törvényes felesége.

Az ulemák sorba eskették a fölhevített tanukat, kik mind bizonyították, hogy Zóra nem tündér, nem bálványkép, hanem Hazán és Anisz vészszertől leánya, emberi alak, húsból és vérből álló.

Naómer bég mindezzel nem volt kielégítve.

Csalók ezek mind, mert olyanra esküsznek, a mi lehetetlen; hát emberbőr színe-e ez? emberi szemek ragyogása e ez? emberi hangcsengése-e ez? A fejedelem bűvész, rabszolgái hitetlenek.

Az ulemák tanakodni kezdének maguk között.

Ekkor a királyné ily kérdést intéze hozzájuk:

— Milyen vérük van a tündéréknek?

Egyik azt mondá: átlátszó fehér, másik azt mondá: kék, harmadik azt, hogy rózsaszín, negyedik azt állítá, hogy olyan színű, a milyent még senki sem látott; volt olyan, a melyik azt

vélte, hogy azoknak épen semmi vérük sincsen. Ekkor a királyné hirtelen kirántá férje övéből a handzsárt, s kezének kis ujját a márványasztalra téve, lecsapta azt az éles vassal.

Akkor kezét, melynek levágott ujjából sugárként lövelt ki a vér, az ulemák felé tartá, hogy a vércseppek azoknak palástjaira hullottak szerte, s reszketéstelen hangon mondá:

— Ime, az én vérem piros, mint minden emberé; száradjon rajtatok, mint az ártatlan tanubizonysága.

E jelenettől elrémülve, az ulemák fölszedték magukat és elszaladtak; a vérrel tréfálni nem jó. A megszelidített oroszlán, ha vért lát, szilaj lesz, s nem lehet tudni, hogy Husszein sah nagyon meg van-e szelidítve.

Naómer bég magával vitte Zóra levágott kis ujját, mely lábaihoz gurult, s midőn azt átadta otthon Ali basának, ez megesküvék, hogy a mi még a levágott ujjhoz tartozik, azt is birnia kell, ha egy országba kerül is a megvétele.

Az ulemák tanácsa fölmenté Mulley Husszeint a varázslóság vádjá alól, s már úgy látszék, mintha semmi ürügy sem volna Ali számára a beleköthetésre.

Ekkor egy emlék jutott Naómer bégnek eszébe. Midőn az ulemák parancsára Hasszein leemelé a fátyolt neje arczáról, a szemérmes nő ennyi idegen férfi tekintetétől égetett arczát férje keblére rejté az első pillanatban, s ekkor Muley Husszein nagy, sűrű, holló fekete hajfürtei egészen eltakarták a deli hölgy fejét. Naómer bég úgy gyűlölte, úgy irigylé e szép fekete fürtö-

ket. Még egyszer visszaküldeté magát Muley Husszeinhez Ali által.

— Az alkirály parancsa az, hogy az igazhívőknek különbözniök kell a hitetlenektől. Csak hitetlen és eretnek visel hosszúra eresztett fürtöket, az igazhívők férfiai fejüket borotválják, s a nőknek engedik a hajviselést. E mai naptól fogva tehát minden férfi a Hold-hegyek között simára borotválja fejét, mert ellenkező esetben a haját a fejjel vágatja le Ali basa.

A sah végig hallgatta Naómer bég beszédét azzal a nyugodt arczczal, a mivel Ali basa egyéb izeneteit szokta fogadni. A válasz régen meg volt érve.

— Hallod-e Naómer bég! Évek óta látogatsz el hozzám, mint követ, mint kém, mint bolond, mint árulkodó. Kivül-belül látlak, mintha kristályból volnál: tégedet és uradat. Fáj a sziveitek azért, hogy boldog embert, boldog országot láttok magatokhoz közel, s igyekeztek rést találni, a min boldogságunkba betörhessetek. Híttatok magatokhoz fényes ígéretekkel, megköszöntem, nem mentem . . . Terheltetek kettős adóval: megfizettem, nem zúgolódtam. Vádoltatok eretnekséggel, mentettem magamat észszel, nem nyultam kardomhoz. Nőm arczát akartátok látni, türtem a szégyent; vérét akartátok látni, rátok omlott; sirtam, de nem panaszkodám. Hanem e vércseppekkel telve a pohár. Csak egy hajszálnak kellett belehullani, hogy kiömöljék. Allahra esküszöm, hogy egy hajszál elég! Nem hogy országom minden férfiainak hajfürteit, de egy hajszálat nem enge-

dek tovább kívánataitoknak. Eredj vissza, hyena uradnak ebszolgája, s mondd meg neki, hogy e mai naptól fogva sem szép szót, sem adót nem kap tőlem többé, hanem ha érte jön, kaphat éles kardot, s ha elfoglalhatja, kaphat egy országot, melyben nincsen más, mint pusztaság, rom és temető.

Épen azt óhajtotta Naómer bég. Ide akarta ő Muley Husszeint ingerelni, hogy megsokallja a boszantást, hogy fölemelje megalázott fejét, s akkor aztán a hatalmasok elvehessék tőle országát és kincseit, a smaragdokat és zafirokat.

Attól tartott, hogy Husszein meg találja bánni egy éj alatt heves beszédét és visszavonja azt.

— Add irásban, a miket mondtál, mert Ali nem fogja különben elhinni szavamat.

— Irásban fogom adni.

— Kutyabőrre és megpecsételve.

— Kutyabőrre fogod kapni és megpecsételve, még pedig úgy, hogy el sem veszítheted.

Azzal Muley Husszein egy intésére lekapták lábáról Naómer béget, lerántották kabátját, s egy irástudó férfiú hegyes tüzes vassal a tulajdon hátára írta föl neki a sah izenetét Ali basához, szép talikos arab irással. A végére oda nyomták Muley Husszein néviratát foglaló pecsétjét, parázson megtüzesítve; s ekként biztosítva őt arról, hogy a rábizott levelet a kutyabőrrel el nem veszítheti, felültették egy sánta tevére, háttal a feje felé, s annak farkát kezébe adva kantár helyett, úgy vezették keresztül a határon.

Muley Husszein ez órától fogva tudhatá,

hogy mi sors vár országára. Ürügyet kerestek ellene, azt megtalálták, boldogsága, szabad léte, kincsei sérték a hatalmasok szeméit, azokat el fogják tőle venni; beköltözik országába lassankint a török uralommal együtt járó szegénység; elaljasodik, elbutul a nép; a nőket a hárem, a férfiakat a janicsárok csatái foglalják le; az országból száműzik a bölcseséget, s ki ad igazságot egy olyan kicsi országnak, a minnek még csak neve sincsen?

Nem sokkal jobb-e ennél meghalni?

Meghalni népestől, országostól; meghalni útnak és utcának, meghalni erdőnek és mezőnek, meghalni úgy, hogy a hódító még csak paripáit se legeltesse a legyőzöttek sírja fölött. Muley Husszein összegyűjté a nép bölcsseit, s elmondá előttük, hogy mi vár reájuk.

Mindnyájan helyeselték szándékát.

Legelső teendőjük volt a smaragd-bányák elpusztítása. A bányászok, kik eskü alatt tarták azoknak hollétét titokban, mind fölhevítették a sahhoz, s eltávozásuk után harmadnapra a halászok meglelék hulláikat, miket a tenger a partra kihordott. Valószínűleg magukkal együtt fölvetették a tenger alatti alagutakat, miken a bányákba jártak. A tenger nem beszélte ki a titkot. Másnap parancsot adott Muley Husszein, hogy a lakosok hordják ki a városok köztereire minden drága kelméjüket s égessék meg, arany és ezüst ékszereiket temessék el sziklák alá; a gabonát hányják a vizekbe.

Minden úgy történt, a hogy parancsolá.

Harmadnap elszakíttatá a víztartók gátjait, a

mesterségesen fölszorított tavak előzőnlötték a völgyeket, s eliszapolták a gazdag ültetvények tábláit.

Negyednap a pálmaerdőket vágták ki tövéből, lerontották a banaanligeteket, mik a Samum forró vihara ellen védték a kis országot; jöhet a Samum ezentúl, nem töri meg lángverő szárnyai röptét semmi.

Ötödik nap jött a híre, hogy a mamelukok tábora a határon van. Ekkor történt meg az, a mit legutoljára hagytak. Az egész országban minden férfi megölte nejét, anyját, gyermekeit, özvegy nők maguk ugráltak a sziklákról alá; az öreg emberek siettek házaikba kanóczot vetni, azután fölálltak az égő ház tetejére, s onnan buzdíták a fiatalokat, a kiknek karja még birja a kardot és lándzsát.

Első volt maga a sah, ki e rémes elhatározásra példát adott, első áldozat volt Zóra; és első volt a két ragyogó zafir, mely a smaragdokat a sírba követte. És akkor üszköt vetettek minden háznak, s úgy indultak, családjaik véréből csepegő kézzel Ali és Naómer fogadására.

Nem harcz volt az, csak öldöklés; inkább meghalni, mint ölni sietett mindenki, a kinek nem volt mit keresni itt e földön többé.

Naómer bég azon volt, hogy elevenen fogja el a királyt, kit messziről meg lehetett ismerni a csatában, hosszan lobogó fekete hajáról. Testőrei egyenkint estek el már; ő maga küzdött utoljára. Azonban a mint látta, hogy egyedül marad, elhajította kardját, s pisztolyával szíven keresztül lőtte magát. Ellenei még holttestét sem kaphatták be, mert öltözete naphta és

görögtűz olvadékba volt itatva, s a mint az a lövéstől meggyuladt, hozzá közelíteni nem lehet, ott égett hamuvá a győztesek szemei előtt.

Szomorú győzelem volt ez Ali basára nézve!

Az egész meghódított tartományban nem talált mást, mint levágott erdőket, leégett házakat s temetetlen halottakat.

Azok között megismeré Naómer bég a zafir-szemek tulajdonosát, a királynét.

Miért nem égeté el őt is Muley Husszein, mint magát? Talán, hogy elleneire nézve annál súlyosabbá tegye a veszteséget a felismeréskor.

Még az a reménye maradt Alinak, hogy legalább a smaragd-bányákat fölfedezheti. Azokra is lehetetlen volt ráakadnia.

Egy év mulva az egész kies tartomány oly pusztá és nyomorult volt, hogy embert nem lehet oda telepíteni. Ali basa e győzelemért majd a fejét vesztette. Volt annyi keleti bölcsesége, hogy maga helyett Naómer béget vesse oda a szultán haragjának, ki nem tudta megbocsátani, hogy évenkénti smaragd-adójának ily hiábavaló vitéz tettel vetettek véget.

Naómer béget lenyakazták, levont bőrét még most is mutogatják a hét tornyú kastélyban, mint ritkaságot, melyre eleven korában irtak chaldéi betűket egész sor számra.

Az elpusztult smaragd-bányákat azóta is folyvást keresik és mindig hasztalan.

A kis szabad tartomány, ha boldog nem lehetett önfiai alatt, legalább megtagadta szolgálatát az idegentől, s lett pusztá, kietlen és sivatag!

Kurbán bég.

Aradról északkeletnek mintegy nyolcz óra járásnyira fekszik Dézna helység; jelenleg csendes philosophi kedélynek való hely; olyan nyugodalmas válópont észak és dél között, a hol még a szőlő is díszlik és tetszetős bort ad, hanem már a fenyő is nagyot nő. Még pedig nemcsak a gondosan mívelt déli hegyoldalakban s az uraságok parkjaiban, hanem az elvadult pagonyokban is, a hol a kiemelkedő fenyőtörzs derekát sudara hegyéig befutja a vadon termő borág.

A hegyek közül erős patak jó elő, mely most megkerüli a helységet, s a ráépült vashámor gépeit tartja messze csattogó munkában; a völgyi úton széles oláh társzekerek csörömpölnek, mik a vasbányákból hordják a nyers érczet az olvasztókba; az érczkerekek, az olvasztók számára nincs sem éjjel, sem nappal; környékük messzire terítve van érczsalakkal és szénporral; s a halomra hányt vörös vas-törmelék négyszerte magasabban emelkedik, mint az épület teteje.

Mindenkinek ide alant van dolga, hivatása, baja és öröme, arra a várra ott fenn a dombon senki sem gondol, már pedig a vár sánczain most is díszlenek az orgona-bokrok, s minden

tavaszzsal kivirítanak, hogy a puszta kőfal egészen lilaszin prémet kap tőlük. Pedig abban az időben, mikor ezeket oda ültették, még Stambulban is a nagyúr szeralji kertjében cse-repekben ápolták a syringát.

A vár széles pinczefalai közt most is keresnek még kincseket s találnak helyettük csontokat és betört koponyákat, mikor aztán a kincskeresési kedv elmúlik, megint nem gondol rá sokáig senki.

A várhegy oldalán van egy széles négyszögű tér, eleven sövénynyel bekerítve, s gyümölcsfákkal beültetve. Ez is régi kert lehet már, a sok százados diófák odúi tanuskodnak régisége felől. A kert aljában áll egy kis hegyes tetejű kerek épület, olyanforma, mint egy félbehagyott mecsettorony, ez még az újabbkori birtokosok által épen van tartva s a köznép úgy nevezi, hogy «palota».

Én szeretem ezt a völgybe szállt korszakot; s nem bánom, ha minden vár rommá lesz egy időben. Déznavár denevéreinek sincs nagyobb nyugalmuk a kisértetektől, mint más omladékok szárnyas lakóinak, a kik valószínűleg az éjféli uraságok postái gyanánt szolgálnak, azért repkednek az éjszaka alá és fel.

Magyar emberek építették ezt a várat; legutoljára Kornisok kezén volt; s hogy Nagyvárad és Boros-Jenő török kézre jutott, ezt is könnyű szerrel elvette az ozmán s azontúl török úr parancsolt belőle a vidéknek.

Még könnyű munka volt akkor török úrnak lenni, nem úgy, mint most! nem alkalmatlan-

kodtak akkor orosz, francia és angol követek a magas portánál kellemetlen kérdezősködésekkel, nem ütögettek tenyérrel a hathumáyumra vakmerő alattvalók a szkupstinákon; nem hirdették nagyszájú ujságírók Európászerte a keresztyének válogatott szenvedését; a «beteg embernek» még akkor nagyon jó gyomra volt: szegény megrágott nemzeteket megemészteti.

«Fizess és hallgass!» gyönyörű jelszó volt. Azóta is sokat használták már; teheti, a ki bírja.

Kurbán bég volt Déznavár parancsoló ura; neki pedig parancsolt a borosjenői pasa, Hasszán.

Egyszer a többi között a pasa és a bég együtt üldögéltek a közel menyházai kéj lakban, mely még Dézna várához tartozott, s mint híres fürdőhely, a mosdani rettenetesen szerető török urak kedvencz mulató helye volt. Ott ültek a kömedenczében, bugyogó víz közepén és hosszú kacskaringós szárú narghyléből szítetták a mennyei dohányfüstöt; azon vitatkozva egymással, melyik vitte közülök a nép megigázásának tudományát nagyobb tökéletességre?

— Engem a legyek a multkor nagyon bosszantottak a verőfényen — szólt a borosjenői pasa; — másnap megparancsoltam a parasztnak, hogy nekem két véka eleven legyet szedjenek össze egy hét alatt. Bizony mondom, hogy összeszedték.

— Az semmi — felelt rá Kurbán bég. — Váram alatt a tóban nagyon sok béka lakik, s azok engem éjszaka nem hagynak aludni fertelmes ümmögésükkel. Annálfogva kiadám a parancsolatot a bírának, hogy nekem reggeltől

estig czirkálókat rendeljenek a tó mellé, a kik folyvást köveket hajigálnak a tóba! — azóta megnémultak a békák.

— Ez mind csak tréfa; de én legközelebb kihirdettetem a falvakon, hogy parasztnak nem szabad arany- és ezüstpénzt tartani, mert az nemes-pénz; parasztnak paraszt-pénz való, rézből, azért mindenki siessen azt Jenőben beváltani, mert a kinél két hét múlva arany- vagy ezüst-pénzt találok, azt rabul elviszem. — Azóta nem győznek a rézbányai kovácműhelyek elég aspert és lengyelgarast kalapálni, úgy hordja a nép pénzét Jenőre beváltani.

— Ez is jó; de én még többet tettem. Ez a magyar és oláh nép mégis csak sok mi hozzánk képest, hiszen százra esik egy török. Ha egyszer eszébe jutna neki, hogy ránk feküdjék, a pusztá terhével agyonnyomna. Hogy azonban még csak ne is gondolhassanak valami lázadásra, azt cselekedtem, hogy megtiltám a parasztnak, akármiféle fegyvert, avagy öldöklő szerszámot magánál tartani. Ásót nem szabad nekik tartani, csak falapátot; fejsze helyett fűrész, vasvilla helyett favillát, kasza helyett sarlót, még kést sem szabad nekik tartani: mert az öldöklő szerszám.

— De hát akkor mivel metszik meg a szőlőt, meg a kenyeret?

— A szőlőt metszhetik csizmadia-dikics-csel, a buzakenyéréről pedig már elszoktattam őket s a málékenyérhez nem kell kés, mert azt törlik.

Hasszán pasa újra töltette pipáját a szolgálat-

tevő szerencsennel s nyakig belemerülve a kömedenczébe, engedé úszni szép fehér szakálát.

— Szép dolog a szakálviselés, fiam bég: ellenben utálatos a halántékgig hajjal benőtt fej. Ez a kutyával atyafi nép itten megfordítva találja szépnek. Tíz év előtt, hogy idejöttem, mind az egész állát borotválta, s a mekkorára akart nőni a haja, akkorára ereszté. Nem tetszett nekem ez a szemtelen daczolás. Én azt mindig titkos lázadásnak tekintém a szultán és a félhold hatalma ellen; az ilyen külső viselés-mód jelensége annak, hogy ők nem akarnak minket itthon találni, annálfogva rendeletet adtam ki, a hitványoknak, hogy mindenki megereszse a szakálát, s a fejét a búbjáig megberetválja, mekkora kontyot hagyjon? azt merre csavarítsa? különben majd fejestől vágatom le! A silányok szót fogadtak, s olyanná beretválták a fejeiket, a milyenné én parancsoltam; lemond ez a nép még az ízléséről is, ha erősen parancsolják.

— Úgy van, Hasszán apám. Az a bölcs kormányzás titka, hogy a hatalmasok minduntalan gondoljanak ki valamit, a mivel a zúgolódók kötelékeit még szorosabbra húzzák; mert mihelyt egy bilincshez hozzá szoktak, mindjárt emelgetik a fejüket. Rajta kell a nyakukon tartani sarkunkat mindig. Én éjjel-nappal azon töröm a fejemet, mit találhatnék ki olyat, a mit még nem kóstolt ez a nyomorú nép, mert mihelyt azt hiszi, hogy jó ember lettem, megesz. Halld csak: a minap megsokaltam, hogy a csauszok fizetése olyan sokba kerül nekem. Igaz, hogy a szultán Khaznéjéből jó, hanem már a kincs-

tárnok elcsípi felét, s nekem csak illendő megtakarítanom a másik felét. Hát nem rég azt gondoltam ki, hogy a ki ezután valami ügyesbajos dolgát a kadi elé akarja hozni, az többé ne tehesse maga élőszóval szokott magyar vagy oláh nyelven, hanem tolmácsoltassa a csauszok által törökül, s fizessen nekik minden tolmácsolásért egy vonás forintot, mert sokkal illendőbb, hogy ők tanuljanak meg törökül, mint a török tanuljon ugatni az ő nyelvükön.

Hasszán pasa nevetett a jó tréfának.

— De hisz úgy mégis csak felkophatik a csauszaid álla, mert ezentúl hát azt teszik a földi emberek, hogy nem perlekednek, hanem elvégzik a bajaikat majd egymás között.

— Ne hidd azt, Hasszán apám! Sőt azóta úgy elszaporodtak a pörök, hogy a csauszok nem győzik a tolmácskodást, s ennél fogva maguk a felek megfizetik nekik a díjat, s úgy beszélnek törökül a kadi előtt, hogy gyönyörűség hallgatni; oh hidd el, hogy ez a nép elhagyja a nyelvét is, ha rá parancsolnak; de azért megtanul akármi nyelvet, hogy egymással pörlekedhessék.

Hasszán pasa azt mondta, hogy azt ő is meg fogja próbálni.

— Hanem én mégis többre vittem, mint te. Én a hitében támadom meg. — Először díjt adok annak, a ki önként muzulmán lesz vagy a gyerekét muzulmáná teszi. Ezek a gyaurok szeretnek nagyon sok ünnepet tartani; azokat a napokat megfizettetem velük, minthogy nekem nem dolgoznak, viszont a török ünnepet nekik

is meg kell ülniök, s ha sürgős munka idejére esik ünnep, ezt meg kell váltaniok nehéz pénzen, hogy maguknak dolgozhassanak. A kit ének-szóval akarnak eltemetni, azért a dervisnek fizetni kell, hanem ha a dervis temeti el s turbános fejfát tesznek neki, az ingyen járja. A ki egy török kulacsából iszik, vagy kenyerebe harap, annak törökké kell lenni; a mely asszonyt egy török ember megcsókol, az törökké lesz; a ki egy papucsot, a mit a török ember az utcán elejtett fölvesz, az törökké lesz; és a kik hitüket megtagadták, azoknak a dervisek előtt hétszer hét kövel meg kell hajítani a keresztyén templomot, le kell köpni a piaczon a feszületet; csúfnévvel kell illetni a szenteket és leátkozni magáról a keresztvizet! — Megteszik . . . Igen sokan megteszik. Oh ez a nép még a vallását is elhagyja, ha nagyon szorítják a nyakát.

Kurbán béget nagyon boszantotta az, hogy Hasszán pasa olyan dolgot talált fel, a mire ő még nem jött rá magától.

— No jól van. Te már sokat megpróbáltál, én is. Hanem hát az még mind csekély bizonyosság. A sanyargatott nép szolgál, koplal, fizet; kiadja, ha fenyegetik, utolsó garasát; elfelejt beszélni, kiborotválkozik, kiöltözik; Istenét megtagadja; ez mind hagyján. De én be fogom bizonyítani neked, hogy ha én akarom, el tudom tőle venni azt, a mi legdrágábbja: szerelmét és becsületét.

— Világosabban szólj, mert így nem értem.

— Hát én azt mondom, hogy: — mi van

csak ma? Rebbielavvel tizenkettedik napja. Tehát mától számítandó egy esztendő alatt én Dézna váram palotájában száz, azaz kerek számmal száz olyan szűz hajadont fogok összegyűjteni, a kiket az oltártól hozok el vőlegényeik kezéből. Jövő esztendei Rebbielavvel 12-dik napján mind a százat elküldöm Stambulba, a nagyúr seralja számára. Mit gondolsz, Hasszán apám? Az lesz a valami! Száz olyan hajadon, a ki már esküt mondott vőlegényének, s abban a perczen vált meg tőle?

— Azt mondom rá, hogy semmi sem lesz belőle.

— De ha én fogadom, hogy lesz.

— Kettőn áll a vásár, fiam bég. Ne kezdj magadnak ilyen tréfát, ne köss te ki asszonyokkal. Nem tudod még, hogy micsoda ellenség az? Az asszony nép anélkül is abban van nevelve, hogy az ő urának ne engedelmeskedjék, az asszonyféle mind született lázadó. Én már láttam tökéletesen megszelidített oroszánt, párduczot, tengeri tigris, tökéletesen megszelidített asszonyi állatot — még nem. Ha puszkapor-tennél az ágyad alá s pipával a szádban aludt nál el mellette, nem volnál olyan nagy veszedelemben, mintha arra gondolsz, hogy azt a bolondságot teljesítsed, a mit most mondtál. Inkább csörgőkigyót szedj össze pusztá kézzel százat. Az asszony nem fél ott, a hol a férfi megijed. Az asszony nem gondolkozik, mielőtt tenne valamit. Az asszony ravasz és boszúálló! Én csak azt mondom neked, hogy tégy a jobbagyaidal, a mit akarsz; de az asszonyaiktól

örizd magadat. Hidd el én nekem, hogy én sok szép fejet láttam már a gazdája nélkül elszaladni, a ki nem hitte azt, hogy milyen halálos csipése van ennek a fényes bogárnak.

Kurbán bég pedig azt hitte, hogy Hasszán csak azért akarja őt erről az ötletéről lebeszélni, mivel attól tart, hogy ha ő a szultánt ily merész ajándékkal lepi meg, még könnyen megfordulhat a lakás rendje, s ő nyerheti el a boros-enői pasaságot; mert hiszen ilyen érdemek szokták előre vinni a becsületes embereket.

— Már pedig, Hasszán apám, akár hiszed, akár nem, én mához egy esztendőre egy csoportban indítok útnak 100 rableányzót, a ki mind esküdt mátká volt a környékben. Ha hiszed, azzal erősebb vagy a hitben; ha nem hiszed, fogadsz rá, a hogy igaz lelkű emberhez illik.

— Fogadok is ellene, ha kívánod annyi aranyban, a mennyi egy oláh süvegbe belefér.

— Állok a fogadásnak.

— Igen; de minden csalfaság nélkül: a hajadonok között nem szabad semmi vénnek, fogatlannak lenni: se olyannak, a ki veled egyetértett, a kit te biztattál fel, hogy álljon rá a tanácsodra; hanem mind valamennyit erővel kell az oltár elöl elragadnod, kiszakitanod a völgyégye kezéből; menyasszonyi koszorúval a fején felkapnod a lóra, s magadnak vinni el Déznavárra és zárva tartanod, míg a szám nem teljes.

— Ezt mind megállom. Itt a kezem rá.

A két úr a kömedenczéből átnyujtá egy-

máshoz kezeit, megerősítve a fogadást erős kézszorítással, s ezután behinteté magát boraxszal s letörültetvén illatos spongiákkal, mint valami úrkisasszonyok, tömérdek rabszolga segítségével felöltözének s mentek mindennapi kenyerük után, a mi alatt szegény ember természetesen egy szelet kenyeret ért; nagy urak pedig húsz tál ételt, jégbehűtött hatféle italt, tánczó és éneklő bayadéreket s mindenféle rabszolgákat, a kik nekik hizelegnek.

Most is nagyon gyér az úri rend száma azon vidéken, hol Déznavár áll; a török idejében pedig épen senki sem lakott azon a tájon birtokos nemeseink közül. Bécs messzesége, Erdély közelsége, bármelyik párthoz tartozott is valaki, elvonták őt e vidéktől s ha egyikhez sem tartozott volna, a török pasák önkénye türhetetlenné tette volna reájuk nézve az itt-lakást. Ilyenformán néhány százezer lélekre menő nép nem látott egyéb urat, mint a ki turbánban jár. Az volt az uralkodó főveg, azt kellett megsüvegelni mindenkinek.

A szegény magára hagyott néppel aztán könnyű volt bánni; az olyan úrféle mindig nyughátatlan, fenhéjázó; írni, olvasni tudó megtudja, hogy mi történik a távolabb világban s tudósítani képes messzelakókat egy ülőhelyéből; annak nagy összeköttetései vannak, arra sok ember hallgat; azt ha elfogatja, levágatja a pasa; híre futamodik, számot kell róla adni; ha megharagszik, felmegy a szultánhoz, panaszt tesz, a pasa urakat kellemetlenségekbe keveri; az mindig ábrándos dolgokon töri a fejét, az

mindig az ország dolgait akarja intézni, mint-hogy magának semmi dolga: az őseinek viselt dolgairól álmodozik; az képes a nagy heverés miatt fegyverrel támadni a pasa urak ellen, mert jó húsban van, s verekedni tanul; az győzi pénzzel, mert van neki miből s utoljára az úrféle azt sem bánja, ha megölik, mert tudja, hogy a nevét így valami rongyos ember fel fogja jegyezni valami rongyos papirosra s rongyos unokák meg fogják emlegetni róla s ez tetszik — a bolondnak. Ennek olyan az utókor emlegetése, mint a Mohamed paradicsoma nekünk — törököknek.

Hanem a tisztán pusztán szűrös, gubás parasztnép: ez az igazi török pasának való csendes birodalom; a milyent Kurbán bég szeretett volna az egész világon látni, a hol csak a félhold ragyog. Nem zugolódik ez; nem háborgatja a basáit; ha lármáznék is, ki hallaná meg, ki hallgatna a szavára; ez nem tud róla soha, mikor verik tönkre a velenczések a török hajóhadat? mikor veszt a szultán ütközetet a Duna partján? mikor támad lázadás ellene saját seregében? mikor volna alkalmas idő a legelső követ felragadni az úton s azzal kergetni kifelé.

A pasa tetszése szerint elpusztíthat belőle akármennyit, nem kell vele beszámolni senkinek; ez nem mehet instántiával Stambulig; baj volna neki gyalog olyan messze menni, kivált ha minden állomáson botot kapna a talpára; be sem eresztenék ily rongyosan a fényes divánba; aztán ennek elég gond a szántás, ve-

tés; nem bajlódik országok dolgaival; nincs is czímere, a mire büszkélkedjék, olyan átkozott csúf czímerek, egy-egy kardraszúrt török fővel, a mikről mindig azt látja az unoka, hogy ősapja miféle gonosz tettet követett el, s maga is hasonlókra buzdúl; a szegény paraszt már az öregapja keresztnevére sem emlékezik, s e tájon még vezetéknevet sem igen hord: hínak kit-kit az apjafiának; ennek a verekedés nem jut eszébe szegénynek; örül, ha vasárnap pihenhet a heti munka után, s egy puska-lövéstől mind szétszalad. S ugyan minek is kockáztatná az életét, hát hiszen, ha levágják s tizet-húszat ott hagynak az útfélen temetlenül, esztendő mulva fogja tudni valaki, melyik volt az ő koponyája az ott heverők közül?

Bizonyára a borosjenői és déznai pasák mindazt könnyen megtehették, a mivel dicsekedtek. A szegény parasztnak még csak újságírója sem volt akkor.

Van azonban a Déznavár mellett egy Boros nevű falu, Kurbán béget már jó eleve inték már bánkutai és jenői úri barátai, hogy ennek a falunak, a mennyire lehet, hagyjon békét, mert azok igen vállalkozó emberek.

Valaha nemes emberek voltak és kálvinisták — magyarok.

Híres verekedők!

Híres kiabálók; szabadságaikat emlegetők és pörpatvar-kedvelők. Ezeket jó lesz nem bolygatni.

Egy félszázad alatt ugyan rendszeresen kiforgatták a jámborokat, a miből ki lehetett for-

gatni, elvették a papjaikat: kénytelenek voltak gyermekeiket a szomszéd oláh faluba hordani megkereszteltetni, s hogy egy kis imádságot halljanak, oda kellett járniok; eloláhosodtak, elhagyták a magyar nyelvet, viseletet, az újított vallást; a nemesség természetesen kárba esett egészen; ki lettek vetkőztetve régi tulajdonaikból; hanem egy megmaradt mégis náluk, a makacs kálvinista nyak, a kemény magyar ököl és a nemes veszekedni vágyás.

Ezeket pedig jó figyelembe venni okos előjáróknak.

Kurbán bég annyit már tudott felőlük, hogy nagyon rossz fizetők. Ezért jobbnak is találta a rájuk eső harácsot a szomszéd falvakra róni, a mik sokkal jámborabbúl fogták fel az uralkodó viszonyokat.

Merész fogadása után tizedik hónapra Kurbán bég közel volt hozzá, hogy ura legyen fel-fogadott szavának.

A fogadás, mint tudjuk, az volt, hogy egy év alatt Kurbán bég száz szép hajadont szed össze, kiket erőszakkal rabol el vőlegényeik kezéből. No biz ezt nem volt nehéz teljesíteni.

Az előleges kihirdetésekből megtudta, hogy mikor lesz valamelyik környékbéli faluban eskető; akkorra ott toppant egy pár száz szarác-sival; elég volt az oda; s mikor a násznépség jött a templomból kifelé, azt a lányt, melyiknek koszorú volt a fején, felkapták a lóra; a kinek valami szava volt ellene, annak adtak egy párt a fejére buzogánnyal; azzal csendesen mentek haza; senki sem üldözte őket; tán

csak egy pár oláh átok, a mit pedig nem érte-
nek a török dsinek.

Az elfogott arát pedig bezárták a vár alatti
kerek épületbe, melynek neve maig is palota.
Ott egy eunuch háremőr és néhány szerecsen
rabnó vigyázott reájuk s szolgált körülöttük.

Az eunuch igen becses darab jószága volt
Kurbán bégnek. Kétszáz ökör árán vette az
edrenei vásáron. Nagy tudós volt asszonyi
tudnivalók előadásában; valódi bevégezett tanár
ebben a szaktudományban. Himzeni, énekelni,
dobbal, cziterával játszani a legrövidebb idő
alatt megtanítá, a kinek arra hivatása volt,
táncolni a bayadérek csábító mozdulataival ala-
posan betanított két hónap alatt s a mellet,
értett mindenhez; arczkendőzés, turbánkötést
hajak czifra fonadéka, fogak fehérsége, bőr lágy-
sága, mindezt csalhatatlan szerek és műértő út-
mutatás szerint tanítványaival szépen megis-
merteté. A szófogadatlanokat, vagy a kik sze-
meik szépségét pityergéssel rontják, meg is fe-
nyítette, ha kellett, még korbáccsal is; ilyen-
formán megbecsülhetetlen embere volt Kurbán
bégnek, a ki nem mulasztá el koronkint meg-
hivogatni magához Hasszán pasát, hogy bemu-
tassa, mennyit haladtak elő tanítványai; s há-
nyan vannak? már van hetven, aztán nyolcz-
van, majd kilenczven. A mint az év végéhez
közelített, együtt volt szépen a fogadott száz
szép hajadon a palotában. Senki sem követelt
belőlük vissza egyet is; s nem is vehette volna
el tőle.

Hanem egy nagy úr mégis volt, a ki elve-

hette, azt kifelejté Kurbán bég a számításból; ő hatalmassága a halál!

Mikor mind a száz együtt volt már, akkor jó nagy ijedten az eunuch a palotából jelenteni Kurbán bégnek, hogy egy a szép odaliszkek közül megszűnt tulajdona lenni; meghalt.

— Utczu! Kilenczvenkilencz! — kiálta fel ijedségtől dühösen Kurbán bég.

— Melyik volt az az istentelen, a ki nekem megpróbált halni?

— A «penészvirág» volt az uram. Én nem vagyok az oka: én vigyáztam rájuk eleget, mindig mondtam neked, hogy minek szedted fel ezt a nyávadt, halovány bábót? Ez nem él meg. Már most lásd, hogy másikat szerezz helyette, mert a határidő közeleg.

— Könnyen beszélsz. De ez a czudar czondrás nép, a mióta zavarom őket, titokban esküszik, vagy épen nem is esküszik; aztán nincs most farsang, ebben az időben nem házasodik senki.

— De én tudok egy menyegzőt, a mire most készülnek itt a szomszéd Borosban.

— Azokat nem örömetst háborgatom; mert rossz emberek. Hanem hát most kénytelen vagyok vele. Eredj vissza a palotába s őrizd a kilenczvenkilenczet, a századikat megszerezni majd az én dolgom lesz.

Kurbán bég a borosi menyasszony-rabláshoz sokkal több szarácsit vitt magával a várból, mint egyéb alkalmakkor, mert bizonyos volt felőle, hogy ott verekedésre kerül a sor. A falu különben nem messze van Déznavártól, a vá-

rat akár üresen hagyhatja a háta mögött; ki merné azt megtámadni? ha megtámadnák, elég volna azt megvédeni néhány komparadsi az öreg ágyúkkal.

Azalatt azonban, míg az eunuch a várban járt, csodák történtek a palotában.

A kis «penészvirág», a hogy a halottat még életében elnevezték halvány voltáról, midőn a terítőre ki volt fektetve s felöltöztetve fehér halotti ruhába, mikor a mellette virasztók legjobban siratták, egyszer csak felnyitá nagy hold-sugáros kék szemeit és megszólalt: «ne sirjatok!»

A leányok megrémülve sikoltoztak; de futni nem volt hová, mert minden ajtót zárva tartott az eunuch.

A penészvirág felült a ravatalon, fején a zöld myrtuskoszorúval s azt mondá erős, szokatlan hangon:

— Ne féljeteK; a más világról jövök: onnan hozok nektek izenetet, s hogy lássátok, mennyire más vagyok, mint a ki voltam, nézzetek ide.

S azzal azt az erős selyemszalagot, melylyel kezei egymáshoz voltak kötve, egy rántással úgy szakítá ketté, mintha gyapjufonal lett volna. A bámulat fogott el mindenkit: a kis penészvirág azelőtt egy czérnaszálat nem volt képes elszakítani mikor varrt.

— Hallgassatok rám. Mihály angyal azt izeni nektek általam, hogy szabadítsátok meg magatokat, mert az ime kezeitekbe fog adatni ma. Kurbán bég ma helyettem, a ki meghal-

tam, hogy a százas szám ki legyen, új menyasszonyt rabolni indul ki a várból; magával viszi legtöbb csapatját, a várban kevés marad. Azalatt lejő a palotába a háremőr, hogy engem eltemessem. Mielőtt a szemfedőt rám takarná, rám fog hajolni és megcsókolni; abban a pillanatban én két karommal magamhoz szorítom fejét, s ti hirtelen rárohanva, kezeit chawljitokkal hátrakötöztetek. Nem kell félnetek; olyan erősen fogom őt tartani, mint egy halott, a kinek a karját nem lehet kihajtani. Ha megkötöztetek, elveszitek tőle a földalatti folyosó kulcsait, mely a palotából a várba felvisz. Én foglak benneteket vezetni. A folyosó túlsó vége a bég fegyverkamrájába nyílik; ott mind felfegyverezzük magunkat s azután megrohanjuk a kapunál és a bástyákon őrt álló komparadsikat, s leöljük őket. És azután mi leszünk belül a várban és Kurbán bég kívül, s rajtunk fog állni, hogy őt be ne ereszsük többet.

A kilenczvenkilencz menyasszony mind térdre borult e beszéd alatt a ravatal körül s ereiben mindegyik emberfölötti tűz gerjedését érzé, és mindegyiknek halvány lett az arcza, de aczél lett a karja.

— Esküdjetek meg nekem, hogy így fogtok cselekedni!

Halk moraj volt az eskü.

Azzal a penészvirág ismét visszafeküdt halotti nyughelyére, behunyta szemét, összetette kezeit keblén; lélekzete elállt; olyan lett, mint egy halott.

Nem sok időre látták a menyasszonyok, hogy

a mit előre elmondott, az mind rendben megtörténik: a palota ablakán át szemlélheték, mint kanyarodik alá a várkapuból Kurbán bég fegyveres csoportja, hosszas tekergő csillogó sorban; ott lovagoltak; ott csörtettek el nem messze a palota alatt, meg lehetne őket számlálni s hozzávetni, hány marad még fenn a várban. Minden két leányra egy török harczos. Az meghalt!

Alig fujta el a szél az eltávozó bég csapatja után a port, nyitak a vasajtók a palota folyosóján, s belépett a közterembe az eunuch. Épen a hogy a penészvirág előre megmondá.

Odalépett a halotthoz, megtapintá kezeit: érzé, hogy hidegek; mit nézhet egy eunuch egy nő arcán; egy nőén, a ki már halva van? Milyen szép fehér, átlátszó! Lassan odahajolt fölé, hogy a halvány, átlátszó arcot megcsókolja. Abban a pillanatban félrekapta fejét a halott a csók elöl s két karjával átszorítá az eunuch nyakát. Az eunuch rémülten ordítá el magát s ki akarta fejét rántani ez iszonyú ölelésből, de lehetetlen volt az; mint két szivós hársfaág, úgy volt nyaka körül összefonva a penészvirág két karja, s míg a nagy idomtalan ember ott küzdött vergődve a halottal, azalatt annak társnéi rárohantak s kezeit hátrafacsarva, derekukról leoldott öveikkel erősen hátra kötötték, s mikor jól meg volt kötve, akkor betömték a száját, előkeresték övéből a kulcsokat, s magát belökték egy fülkezugba.

A penészvirág egyenesen állt halotti köntösében a ravatalon,

— Vegyetek vállaitokra — mondá társnéinak — mert lábaimnak fáj érní a földhöz. Égben jártam.

Azok vállaikra emelék őt s vitték maguk előtt, a hová parancsolá.

Egy hosszú földalatti folyosó vezetett el a palotából a várba; azon keresztül fáklyafény mellett nesztelenül feljutottak a menyasszonyok Kurbán bég fegyverszobájába, a hogy ezt a penészvirág eleve megmondá, pedig soha sem látta ezt a helyet. És a mint a fegyvereket érinték a leányok kezei, mintegy elfeledé azt, hogy nő és azt hitte magáról, hogy férfi.

A penészvirág egy nehéz pallost adatott magának s apró kis kezében úgy villogott az, mintha lenge legyező volna; pedig az nagyon hűs szelet hajt.

A kit a leányok közül néha-néha meglepett a futó félelem, ha felnézett az ő arczára, egyszerre bátor lett újra s kigyógyult rettegéséből. A penészvirág ekkor szétosztá fegyveres társnéit, kik menjenek az őrszobába? kik a kaputanyához? hányan az istállók felé? és az ágyúkhöz a bástyákon. Egy a jelszó: «halál a férfira»! Egyszerre zendült meg a sivalkodás a vár minden tornácán, a kapu előtt, a bástyákon, a meglepett török katonák alig kaphattak fegyvereikhez, midőn e «szép furiák» vérszomjú dühe torkukra verte a vasat.

Folyt a vér minden szögletben; nem volt irgalom senkinek: ah a nők kegyetlenek; s mikor már nem volt ellenállás sehol, mikor a várörök rémülten hányták el fegyvereiket s buj-

tak, a ki merre tudott, akkor neki indultak a kutatásnak, felkerestek minden zugot, előhúzták őket rejtekeikből, a kandallókból, csatornákból, kerevetek közül, nem beszéltek velük semmit, levágták irgalom nélkül; a míg csak mind együtt nem volt. Ah a nők kegyetlenek.

És mikor már mind együtt voltak az udvaron halomra hányva; akkor újra rájuk rohantak: egyenkint széttépték őket; le a fejet, le a kezét és a lábat, míg valamennyi darabokra nem volt aprítva! Lesz dolga velük az Izrafil angyalnak, a trombitaszó napján, ha össze akarja rakni csontjaikat, melyik hová tartozott. Ah a nők kegyetlenek.

Azt tartják, hogy ha a kalitkában növelt oroszlánnak születésétől fogva mindig csupán tejes ételt adnak, attól úgy megszeli, hogy játszani lehet vele, mint a kis kutyával. — De ha egyszer megtalálja látni a vért, ha megkóstolja, akkor aztán ismét csak oroszlán lesz, mint az apja volt.

Déznavár vidékének lakói rég nem kóstolták meg ezt az oroszlánébresztő nedvet. Békesség volt az országban, a hogy szokták mondani, olyankor az ellenség tökéletesen erőt vett egy népen.

A borosi férfiak sem verekedtek már régóta sem pogánynyal, sem szomszédal. A szomszéd került, a pogány kímélte őket.

Kurbán bég mégis megkísérté, az alvó oroszlán szakállát megrángatni. Jól kiszámított időben, mikor a násznép benn volt a templomban, körülfogta azt fegyvereseivel, s maga ti-

zenkét szarácsival belovagolt a templomba. No persze, rá nézve nem volt az templom.

Az oltár előtt épen végezték a felek az esküvést, midőn a lópatkók zaja megzavarta csendes ünnepélyüket. A borosi férfiak mind, kivétel nélkül öles termetű emberek, olyan izmokkal, a mik a medvével versenyeznek erőben.

És ez óriások gyülekezete utat nyitott Kurbán bég előtt, s mikor az kardjával inte nekik, zúgva bár, de szemlesütve eltakarodának az oltár mellől: ott hagyták a vőlegényt és menyasszonyt egyedül.

A vőlegény még tartotta kezében menyasszonya kezét, de ő is elereszté azt, mihelyt a pasa parancsolá, félt, hogy eltalálják vágni.

A menyasszony könyörögve fordult a férfiakhoz, hogy ne hagyják elraboltatni; azután a szent képekhez. Mind nem használt.

A férfiak olyan némák voltak, mintha ők is csak a falra volnának festve, mint azok a képek, s azok a képek oly erőtlenek, mintha ők is a déznai bég alatt növekedtek volna. Elhát-rált a menyasszony mellől apa, násznagy, vőfély és vőlegény, egyedül állt az oltár előtt.

Úgy hitták, hogy Blanda, a férj neve volt Batru, magyar bátorból idomítva azzá!

Mikor látta a menyasszony, hogy senki sem segít rajta, mikor Kurbán bég szarácsija már lehajolt lováról, hogy karcsú derekát átölelve, magához a nyeregbe emelje; akkor a leány kétségbeestében kirántá piros csizmája mellé dugott ezüst nyelű kését, s volt ereje ezt szívébe döfni, s volt ereje azt újra kirántani,

hogy a vér szertefecskendett a bámulók szemei közé.

— Még sem leszek török rabja!

Abban a pillanatban ki volt cserélve minden ember lelke. A legelső vér látása fölébreszté az oroszlánt, az óriások csoportja pusztá kézzel rohanta meg a bég lovasait, s a míg azok a szűk téren az ajtóig elvergődtek, hetet lerántott lováról közülök. Azok gyorsan jutottak a paradicsomba.

A bég күnlevő csapatjához érve, parancsolá, hogy gyűjtsák fel az engedetlen falut s minden élő lakóját hányják kardélre; hanem a mint néhány percz múlva meglátta, hogy a borosi férfiak mint esnek neki a deszkakerítéseknek, a másfélöles bükkfapántokat tépve le kézbevalónak: elhivé, hogy ilyen emberek ellenében rongy fegyver a szablya s jónak látta kereket oldani.

Az ellenség hátára pedig csodadolgok vannak írva; a mint azt meglátja valaki, a ki soha sem volt a csatában, rögtön megtanulta az egész hadi tudományt: azért azt harcban nem jó mutogatni.

Köszönhette Kurbán bég lova négy lábának, hogy Boroson ott nem marasztották a nászlakomára. Fogcsikorgatva mérte végig az országot s számolá magában, hogy még ma, még a jövő órában vissza fog jöni Déznáról, kerek ágyúkkal, s porrá löveti a lázadók cserépfészket, s beveti a helyét hamuval. Azok pedig, bárha gyalog voltak, elébb a vár aljáig megüldözék, s minthogy ágyújuk és mordályuk nem

volt, kövekkel hajgáltak utána. Megállj, pizok nép! megállj ugató kutyahad! — dörmögé Kurbán bég — gyere csak kapuim alá, majd megtudod, hogy milyen a vas sülve?

A pizok nép azonban nem törődött a tátongó ágyúk torkával, hanem csak rohant utána; fustélylyal és köveket hajigáló pusztakézzel, már ekkor pedig felszaporodott több mint ezerre.

Kurbán bég, a mint a vár alá érve, feltekintte a bástyákra, nagy csodálkozva látta, hogy ágyúi mellett a komparadsik turbános fejei helyett virágkoszorús asszonyos fejeket lát előbukkanni. Nem érté ezt az átváltozást. A magyarázat azonban nem váratott magára, mert a mint a várhegy gerinczébe vágott hosszú útra bekanyarult lovasdándarával, egyszerre két ágyú torkából olyan pusztító vas-zápor fogadta, hogy ember, ló csak úgy omlott rakásra körüle.

A menyasszonyok cső hegyéig tölték szegekkel, patkókkal az ágyúkat, hogy jobban használjon, s Isten csodájára egy sem repedt széjjel.

— Odavagyunk! — orditá Kurbán bég visszafordulva Déznavár kapujából, s bár most még kevésbé értette hányadán van; annyit megtudott, hogy ellenség van a várban, s azzal vágtatott visszafelé az útkanyarulaton, melynek a míg végére jutott, folyvást üldözik a déznavári hajadonok, ágyú- és puskagolyókkal. Nagyobb csúf sem érhetne volna, minthogy leányok verték ki erős várából.

Hátulról jövő üldözői látva ezt a törökromlást, még nagyobb vérszemet kaptak s útját

állták; sokat levertek hadából; a bég huszadmagával érkezett meg a bihari hágón keresztül, a borosjenői pasához, ki megértve ember-től hallatlan szerencsétlenségét, nagy tréfásan mondá neki: «no fiam, most már elmehetsz magad Stambulba a száz leány helyett».

Természetesen csak a fejét értette alatta — rövidség okáért. Pedig azután Hasszán pasa sem sokáig fogatta össze Borosjenőn az eleven legyeket; mert a mint a föld népe leégette Déznavárát, kerüle a sor a többi urakra; a török uraságnak vége lett itt és amott; oda kellett hagyni a pompás fürdőket, az engedelmes rabnépet; a török seregek, a melyek két századig mindig előbbre-előbbre jöttek, elkezdtek ismét visszafelé menni. Még most is mennek.

Az elhagyott várak romjaira az ő bukásuk emléke van felírva.

Midőn a Megváltót kérdezték tanítványai: vajjon e vakonszülött azért bűnhődik-e, mert maga vétkezett, avagy szülei bűneért: felele nekik az Úr: «sem maga, sem a más vétkeért, hanem azért szereztetett ez, hogy az Isten neve dicsőíttessék.»

Miért szenved csapást csapásra a szomszéd országok beteg embere? mostani vagy elmúlt vétségeért-e?

Azért, hogy az Úr neve dicsőíttessék s tanulják meg a nyitott könyvből emberek és nemzetek, hogy a ki vért vet, döghalált arat.

Az ördög menyasszonya.

Az 1600-as években élt Eperjesen egy fiatal aranyhímző. Jámbor, szelid keresztyén ember volt, a hogy illik olyan művésznek lenni, ki oltárterítők s méltóságos urak palástjainak czifrázása után él.

A mesterség akkoriban jól fizetett, még házat is lehetett szerezni utána; Konrád mester egészen meg lehetett elégedve sorsával. Felesége, Zsófi asszony, csinos kis szőke menyecske volt, nem valami urakat futtató szépség, de elég jó egy polgári házhoz, a hol nem annyira az a kötelesség, hogy az asszony az ablakban tartsa a fejét, minthogy a házat tartsa rendben. Zsófi asszony, a mellett, hogy szerény, takaros volt, izletesen süttött s főzött, embert nem szólt, ott-hon nem pörlekedett, szomszédba nem járt, idegen férfiakra nem kacsintgatott, szóval az asszonyok lángja volt; még az aranyhímzéshez is értett, akárcsak maga a mester. Annak csak az eszmét kellett adni az oltárterítőhöz, a szent képeket rárajzolni, Zsófi asszony azokat remekül kivarrta a selyemre, bársonyra; ha pedig menyasszonyi köntöst kellett kihimezni, azt csak egészen bizta rá, mert már ebben a nőnek férfifölötti izlése volt; micsoda alapszinre

minő skófiom illik legjobban? hová kellene a pálmák, hová színes pillangók, arany repkény, ezüst reczés? azt ő tudta legjobban s nem is mulasztá el Konrád mester, mikor egy ily remekművét magasztalták, nemeslelkűen felfedezni, hogy pedig ez a felesége készítménye.

Ennyi megbecsülhetlen tulajdon mellett csupán csak azt az egyet bánta Konrád mester Zsófi asszonynál, hogy nincsenek gyermekei. Ezt ő sokszor elő is hozta rokonai, komái előtt (már t. i. a kiknél ő volt a keresztapa) s azok vigasztalták is eleget, hogy hiszen sok ember van úgy, hogy nincs se fia, se leánya; aztán meg örüljön annak, hogy nincs; ki tudja, mire nevelné? hátha zshivány lenne belőle; hátha elvinnék katonának, hátha korhely lenne, s apját is koldussá tenné; hátha istenkáromló lenne, s elkárhoznék, s hátha épen leány lenne, nagy urak elszöktetnék, festett képpel kerülne haza? Konrád mester egy ízben bor mellett ezen a kérdésen egy pár czimborájával össze is verekedett: bíró elé került a dolog, s midőn a komoly polgármester a dagadt és karmolt képű férfiakat tanács elé állítván, Konrád mesterhez ezen kérdést intézé, hogy: miért kezdte a veszekedést? az egész méltatlankodással felelé:

— Mivel hogy fiamat és leányaimat rágalmazták.

— S hány fia és leánya van kegyelmednek?

— Épen az, hogy egy sincs; de hogyha volna!

Mely karakán feleletre az érdeemes tanácsbeliek, a polgármesterrel együtt, à la Capella, olyan ha-

hotában törtek ki, hogy a megrázkódott parókákból csak úgy repült a hajpor mindenfelé.

Ilyen érzékeny kérdés volt Konrád mesterre nézve az örökösödési aggodalom.

«Mert kire keres így az ember? miért törmarja magát egész életén keresztül? Kinek zsongogat? Érdemes-e ezért reggeltől estig a himzőkeret mellett görbedezni, rontani az embernek a szemét a fényes fonállal? Hiszen ha csak egy volna is, ha csak akkora volna is, mint az öklöm. Tudom, hogy selyemben járatnám mindig s marczipánkkal etetném, mint egy gróffiút. Igazán fáj az embernek a szive, mikor sokszor úgy egy-egy darab bársony elmarad a kikészített szövetből, milyen szép sipka lenne abból Jánoskának, Gáspárkának vagy Lőrinczkének; de mikor nincs! A tisztelendő urak persze azzal vigasztalnak, hogy még lehet, hiszen Sárának nyolczvan esztendőskorában született Izsákja. Ezt csak azért mondják nekem, hogy késő vénségemig mindig várjak Izsákra, addig rakjam élére jó reménység fejében a sok kemény tallért; mikor aztán egyszer kirántják alulam a gyékényt, akkor hagyjak mindent a barátokra.»

Így töprengett sokszor Konrád mester, néha magában, néha úgy, hogy a felesége is hallotta; a szegény jó asszony maga is igen szomorú volt e miatt, sok midenféle babonát megpróbált, míg végre akadt egy vajákos asszonyra, a ki olyan szert készített a számára, a mi csalhatatlanul vágyaihoz fogja segíteni. Zsófi asszony szorgalmasan bevév a javos szert, s az csakugyan el is segíté igen hirtelen oda, a hova

minden keresztyén léleknek valóban vágyódnia kell, a boldog más világra.

Konrád mester özvegy lett, Konrád mester kétségbe volt esve. Most már se fiuk, se leányuk, de még csak feleség sincs. Most már csakugyan nincs miért élni, miért tusakodni, a napokkal, s rakni félre a tallérokat — a papok számára.

A két koma, kikkel a minap összeverekedett, alig győzte megnyugtatni, hogy már ez az Isten akarátja volt, majd jó tanácsot ad az idő; van még sok leány Eperjesen, a kiből asszonyt lehet választani; «de sem olyan jó, sem olyan szép, sem olyan okos nincs több, mint Zsófi volt», az lett a válasz Konrád részéről, a mi-nek azután a két koma nem is mondott ellent, friss emlékezetükben lévén a minapi birkózás, meg nem született gyermekek miatt.

Legalább arra ügyeltek hát, hogy a szegény megszomorodott férj valami kétségbeesett dolgot ne kövessen el magával; egy ember mindig mellette álljon; vigyázzon a kezére, mikor késsel eszik; az udvaron ne ereszsze közel a kúthoz, s mikor lefekszik, dugja el a nyakra-valóját, nehogy még valami szerencsétlenség történjék e miatt.

Azt azonban nem gátolták, hogy ha kedve és szomorúsága tartja, oly fényesen himzett szemfedőt csináltasson Zsófi számára, a milyent a legutolsó Brebiri grófné temetése óta nem láttak még Eperjesen. Már ebbe igazán nincsen senkinek beleszólása.

Konrád mester fejedelmi módon kivánta eltemettetni Zsófi asszonyt. Ő kereste szegény a

pénzt, vigye is magával a sírba. Életében minden piperét megvont magától, most egyszerre vegye ki mind, a mit elmulasztott. A mi csak harang van a városban, az mind szóljon fölötte; a mi csak pap mozdulni képes a környékben, az mind kísérje a koporsóját; a mi csak diák, az mind énekeljen a temetésén.

A gyászszerartás nagy pompával ment végbe. Volt mit nézni s ember is volt elég, a ki nézzen.

Konrád mester háza alig volt száz lépésnyire a város végétől s mindjárt ott találni a temetőt; hanem az embernek nem azért van bársony szemfödeles halottja, hogy azt nagyhamar kiestafirozza a legrövidebb uton; hanem a mint illik, azt elébb vissza kell vinni a városba, körülhordozni a főutczákon, meg a piacon, trombitásokat küldeni előre, hogy mindenki az ablakhoz szaladjon, s úgy kerülni megint vissza a négy lovas szekérral ugyanabba az utcába, ugyanarra a kapura, a hol félórával hamarabb is ki lehetett volna menni.

A mint tehát a gyászmenet az ugrókutas piacra fordulna, legelől a czéhek gyásztrombitásai, kik már husz év óta mindig azt az egy gyászindulót fújják s még most is hangjegyes papirosról nézik, épen akkor ott a piacz közepén egy egészen másnemű látvánnyal volt elfoglalva a tisztelt nép: egy czigányleány tánczolt és énekelt valami tamburaféle hangszer mellett.

A czigányleány haja fekete volt és göndör, szemei ragyogók, termete karsú, ruhája pirossal, sárgával tarka, nyakán három sor arany- és

ezüstpénz, aligha igazi; a nóták, a miket dalolt, igen furcsák lehettek; a hallgatók sokat nevettek rajtuk, hanem azt mindegyik elismeré, hogy a cigányleánynak gyönyörű fehér fogai vannak.

A főutczáról pedig jött a gyászmenet. A cigányleány közönsége észre sem vette azt előbb, mint mikor már az előljáró fertálymester pálczája kezdett pufogni a hátakon.

—Hát te istentelen boszorkány! förmedt a leányra a derék fertálymester, nem látod, hogy halottat hoznak?

A cigányleány zavartalan mosolygással hajolt oda csintalanul a kis kövér úrhoz s könyökkel meglökve, nagy enyelgéssel monda neki:

—Eredj már; nem ébred az már fel, ha én akárhogy éneklek.

Néhány piaczi ember nem tarthatta magát, hogy ne nevéssen.

Ez botrány volt. Nevetés a gyásznének közepe! A ki legjobban megbotráncozott, az Konrád mester volt. Dühösen, mint egy oroszán, tört ki a koporsó mellől s elkapva egy hosszú viaszgyertyát valamelyik ministrans kezéből, odarohant, hogy majd elveri azzal azt, a ki ilyen szép temetést is ki mer kacagni.

A cigányleány bevárta őt, s a mint Konrád mester eléje toppant, egy villanásával sötét szemeinek megállítá azt, s a mint a meglepett férfi elbámulva megállt, csábító szemragyogással dült oda a vállához, s az állát megsimítá.

—Hagyd el már, te balga! Mit siratsz azon, a ki meghalt. Van még szép leány elég a városban; «por szemibe, más helyibe!»

Azzal egy merész accordot pendített tamburája húrjain; még egyet kacsintott Konrád mester szemébe, még egy hamisat bókolt, egyet bólított félre a fejével, s egy kaczer fordulással elvegyült a tömeg közé.

Konrád mester még mindig ott állt, pedig a halottas szekér tovább haladt már; komáinak kellett őt elrángatni onnan.

— Csak nem akar kend utána menni annak a fertelmes állatnak? Hagyja: majd utolérik a drabantok s jól megseprűzik, ne fáraszsza magát. Nézze a tisztelendő urak már milyen messze járnak! Csak nem gondolja kegyelmed, hogy az egész czeremónia megáll itt a piac közepén s megvárja, míg kend egy cigányleányt kerget!

De csak alig birták őt magukkal elvonszolni. Hogy megzavarja az embernek az eszét a fájdalom!

Még pedig azután is, hogy a koporsót utolérték vele, szüntelen fogni kellett őt kétfelől a két komának, mert szüntelen el-elmaradozott s hátratekergette a fejét, hogy az valóságos botrány volt s nem mint az elébb, a mikor fejjel ment előre a gyászszekér után, hogy vissza kellett tartani, kétfelől; hanem inkább húzni kellett már, úgy feszítette magát vissza a koporsótól.

Abba is hagyta egészen a sirást s kezdett morogni, hogy minek osztottak olyan vastag viaszgyertyákat? vékonyabbal is csak odajuttattak volna.

A mint a temetőbe kiértek s a koporsót a

szekérről levették, azt mondta, hogy no már most ő hazamegy, csak temessék el.

— Dehogy megy kend! dorgálá az egyik koma. Most jön még az ének meg a beszentalés.

De sem énekkel, sem beszentaléssal nem tördött már Konrád mester, egyre csavargatta a fejét, mint a nyaktekerecs, járt szanaszét a tekintete mindenfelé, csak az éneklők felé nem s mikor végül a beszentalés után a vigasztaló strófa következik:

Et cum Lazaro
Quondam paupere
Vitam habeas
Sempiternam;

a komák azon vették észre, hogy Konrád mester egyik bokáját a másikhoz ütögeti. De már itt nem állhaták meg, hogy jól oldalba ne könyököljék.

— Hát kenddel az ördög van, hogy tánczolni kezd a «circumdederunt» alatt?!

Arra is kellett később figyelmeztetni, hogy a behantoláskor ő is vessen egy-két kapa földet a koporsóra ősi szokás szerint, a mit már magától is tudhatott volna.

A temetés után házához kísérték az ismerősök Konrád mestert, s következett volna már a tor, a mi ismét mulhatatlan része a temetési szertartásnak.

A komák magukra vállalták, hogy majd az éléstárból illendően felterítenek őket, Konrád mester pedig lásson a pincze után, mert a búbanatra nagyon megszomjazik az ember.

A két koma ki is állítá az asztalt, a mi a

sonka és sajtneműt illeti, süteményekben sem volt hiány, hanem Konrád mester csak nem állt elő a boros kantákkal.

Aggodalommal mentek utána a pinczébe; de ott nem találták, az be volt zárva; gondolták, tán a vinczellérhez ment borért, otthon nincs vendégnek való, s reménylett megérkeztéig hozzá láttak a falatozáshoz. Azonban Konrád mester csak nem került elő. A szomj, a bánat és a balsejtelem végre nem hagyák nyugodni az atyafiakat, elindultak keresésére a városba. Egész éjjel szaladgáltak utána, végre reggelfelé találták meg a tehénpásztorok segítségével a városon kívül, a mezőn: ott ögyelgett.

Szegénynek az esze tisztul bánatában.

Megfogták azután és hazavitték, keresztyéni jó akarattal elhatározva maguk között, hogy egy ember mindig őrizze otthon. Hanem a legelső embert, a ki e felebaráti szándékkal otthon maradt, kiugratá Konrád mester az ablakon, nyársat ragadva ellene s pogányul szitkozódva, hogy odaszegezi a falhoz, mint egy denevért.

Konrád mester különös magaviseletének kulcsául szolgált az a hirdetmény, a mit még aznap a heti vásáron a város dobosa kikiáltott, mely szerint tíz tallér jutalom ígértetik annak, ki ama cigányleányt, a ki tegnap a temetés alatt itt a piacon dobolt, élve kézre keríti.

Konrád mester igéri a jutalmat; boszút akar állani a megzavart ünnepélyért.

Másnap megint hangzott a dobpörgés az utcaszögleteken: most már Konrád mester huszonöt tallérral biztatta a cigányleány előállítóját.

A kecségtetés másnap is sikertelen maradt.

Harmadnap már ötven tallért ígért a kikiáltó annak, a ki a cigányleányt előhozza.

Aznap estén egy néember koczogtatott Konrád mester ajtaján, homloka és álla kék kendővel bebugyolálva s azonkívül fejtől sarkig koldus asszonyok módjára beburkolva fehéritetlen vászonlepedőbe.

A néember öregesen köhécselve beszélt s nagy nehezen biczegett, egy mankós botot támogatva félkézzel maga előtt.

— Itthon van Konrád mester? kérdé az ajtónyitótól.

— Én vagyok az magam. Mi kell vén banya?

— Ötven tallér: suttogá rekedten a néember.

— Kerülj beljebb! szólt Konrád mester, bereteszte maguk után az ajtót, s beeresztve maga előtt az asszonyt a pitvarba. Most már beszélj.

— Kend akarja a Czirinkát élve előkeríteni?

— Micsoda név az a Czirinka? Pogány talán.

— Dehogy pogány, dehogy. Meg van keresztelve; Cziczellének van az keresztelve: hanem hát cigányúl úgy jön az ki szebben, hogy Czirinka.

— Nyomába tudsz igazítani?

— De ide is hozom. Kendnek a kezébe adom.

— Nem csalsz meg?

— Ha megcsalom kendet, szaladjon utánam, azért van kendnek két szeme, hogy vigyázzon magára. Minden ember tudja, hogy a cigány csal, mégis meg hagyja magát csalni tőle. Kendeknek szégyen az, nem nekünk.

— Élve hozod ide a leányt?

— De már el is hoztam.

— Hol van?

— Majd megmondom, ha látom az ötven tallért.

— Konrád mester sebtén szobájába ment, arra sem ügyelve, hogy azalatt a pitvarból nem lop-e el valamit a vén satrafa? egy szeglet-szekrényből kivett egy vászonzacskót s oda hozta a néembernek.

— Itt a pénz.

— Pénz olvasva, asszony verve, férfi bolonddá téve jó, szólt az kunczogó hangon s két kézre fogva a vászonlepedő egyik szegletét, odaszámláltatá egyenkint Konrád mesterrel az ötven tallért.

— Hanem innen a pénzt addig el nem viszed, a míg a leányt nem látom, szólt Konrád mester, erélyesen elállva az ajtó felőli útat.

— No hát tartsd meg a pénzedet! s lásd a leányt ingyen! kiálta az eddigi reszketeg köhéscselésből csattanóba menő hangon a néember s szétcsapta a vászonlepet, hogy a beleszámlált ötven tallér ötven felé repült s összevissza gurult a szobában, egy percz alatt lerántá fejéről a kék bugyolát s Konrád mester az ámulattól megigézve látta maga előtt — magát a szép cigányleányt.

— És már most mondd meg, hogy miért akartál engemet megtalálni?

Hogy mit mondott neki Konrád mester, azt nemsokára megtudta az egész város; mert az aranyhimző alig várt napot, hogy a paphoz szaladjon kihirdettetni magát Czirinkával, mint házasságra lépendő párt.

Rettenetes botrány volt az a városban: negyednapra az első feleség temetése után másodikkal váltani gyűrűt! és kivel? egy kóbor, sehonnai cigányleánnyal, a kinek se családja, se hazája, se hite, se tisztelete!

Azonban a formaságok ellen nem lehetett semmi kifogást tenni. A cigányleánynak a legjobb rendben voltak a levelei: keresztségről, bérválásról, gyónásról, apja, anyja haláláról; egyebekkel a státus nem törődik, s biz az megtörtént, hogy három hét múlva Konrád mester leveté kalapja mellől a gyászt s feltűzte helyébe a rozsmaringos bokkrétát.

E miatt nagy neheztelés támadt közte és hajdani barátai, komái között, mely utóbbiakra pedig nagy szüksége lett, mert még azon évben született: igaz, hogy csak egy leány.

De ahhoz esztendőre született neki kettő: két leány.

Esztendő múlva született neki három leánya. Mind megélt valamennyi.

Negyedik esztendőben megint született kettő; ismét leány. No legalább most már lefelé kezd menni az arithmetikai progressio, vigasztalá magát Konrád mester.

Az ötödik esztendő megint új catastrophával fenyegetőzött. Már ekkor Konrád mester esküdött pokolra és Belzebubra, hogy ha még «ez az egy» is leány lesz, azt eladja az ördögnek!

No de szerencsére nem lett leány, hanem fiú; de nem egy, hanem három! Három ép, egészséges fiu! Tizenegy élő, kenyérkérő ivadék öt esztendő alatt. Áldásnak is rettenetes!

Konrád tele volt sopánkodással e túlságos élvezete fölött az atyai örömeknek, hogy a mi sok, a jóból is sok. Ama bizonyos tudós aszszonyság, ki ilyen alkalmaknál a családi titokba okvetlen beavatja magát, váltig enyelgett vele: «Lásd bolond, máskor ha valami kell, elégnek tartsd egyszer imádkozni érte, mert ha húszszor sürgeted, azt gondolják, annyiszor kell s húszszor kapod meg.»

Éjfél tájon, a mint az éji őr elkiáltotta a mondókáját, zörgettek Konrád mester ablakán.

— Ki az ördög az? Bárcsak az ördög maga jönne, s vinne el egy párt belőlük!

Ez elég keresztyéntelen mondás volt Konrádtól, de meg is lakolt érte: mert az nem volt az ördög, hanem maga a jámbor éji őr, a ki okvetlen beszélni óhajtott Konráddal s követelte, hogy ereszsze be.

Tán épen gratulálni jön egy pohár papramorgóért.

Be kellett eresztetni, mert nagyon dörömbölt, köpenyestől, lámpástól, alabárdostól.

— Dicsértessék!

— Én már dicsértem eleget, meg is kaptam a jutalmat érte.

— No no, Konrád mester, nem kell olyan istentelenül beszélni; éjféle órában annál kevésbé illik istentelenül cselekedni.

— Hát mit cselekszem én? azt, hogy a gólyát szidom, minek száll hármásával a házra.

— No no, azt minden ember tudja, hogy a gyerekeket nem a gólya hozza, azokat az Isten küldi; a gyerekek egyenesen az égből jönnek,

ott kis angyalkák voltak, azért azokat nem illik az utczára kirakni, mint a kis macskákat, a mikből az ember a czirmost kiválogatja és elhajigálja.

— Hát'sz én nem hajigáltam el egyet is.

— Nem-e? Hát ez micsoda? szólt az éji őr, köpenye alól kiemelve egy szépen bepólált csecsemőt, ki a mint a lámpavilágra jutott, mindjárt el is kezdett sírni; hát ezt nem kend tette ki az utczára a küszöbe elé? micsoda?

Konrád mester torkában elakadt a szó. No hiszen csak ez volna még hátra.

Az éji őr a rossz lelkiismeret megdöbbenését vélte e megnémulásban feltalálni, mint magistratualis első birósági személy, alkalmat vett magának Konrádot igen keményen megdorgálni.

— Hát illik ez keresztyén férfiúhoz? Hát nem tudja kend, hogy ennek mi a büntetése? Hogy ezért kendet kerékbe törnék, négyfelé hasítanák, ha én elmondanám. Annak köszönje kend, hogy ágról-végről sógorok vagyunk, különben feladnám kendet, s megütné a talpát, még pedig a levegőben. No most hát tegye kend melegre ezt a porontyot, mert át van fagyva; nekem meg adjon egy pohár gügyit, aztán nem szólok senkinek.

Konrád mester csak most kezde szavához térni; meg is kapta köpönyegénél fogva a sógort s elkezdte czibálni.

— De ide ugyan nem hoz kend több gyereket; verje meg a beregi csuda! van nekem elég; ördög vigye kendet a rossz tréfájával;

ez nem az én gyerekem; nem én tettem ki; nézze kend, van nekem elég, itt van három; az éjjel született mind a három

— No ha három született, hát akkor a negyedik is születhetett; tromfolt vissza az éji őr s erősebb ember lévén az aranyhimzönél, azt eltaszigálta magától, s oda tette a kívülről hozott ártatlant a másik három benszületett közé s azzal lámpását ragadva, eltombolt a házból ki az utcára, nagyon megfenyegetve Konrád mestert a spanyol inquisitió minden gyönyörűségeivel, ha még egyszer ki próbálja tenni «valamelyiket» a sok közül.

Így jutott az aranyhimző egész váratlanul a tizenkettedikhez, s ez a tizenkettedik épen leány volt.

Konrád mester böszültsége nem ismert határt, hogy az éji őrön nem tölthette boszúját, azokba kapczáskodott, a kikkel velebirt; bábaasszony, pesztonkâ, inas, szolgáló futott éjnek idején a háztól, megtépve, megkarmolva; benn a szobában a beteg asszony meg tizenkét apróbb-nagyobb gyerek jajgatott, visitott, rikácsolt, bömbölt; künn a pitvarban pedig Konrád mester dühöngött, alá s fel toporzékolva, s tartott egy visszaadhatatlan monologot, melynek folytán annyiszor invocálta az ördögöt, hogy végtére is eme problematicus lételű nagy úrnak, saját compromissiója nélkül, lehetetlen volt megállnia, hogy elő ne kerüljön.

Egy négylovas hintó állt meg a ház előtt.

Abból egy, szokás és hagyomány szerint feketebe öltözött úr lépett ki, nagy lovagsarkantyús

csizmában, hosszú egyenes kardja vége kilát-
szott a bakacsin köpönyeg alól; kalapja mel-
lett volt egy szál vörös toll; arczán fekete
selyem álcza volt, szemüvegekkel, a mik a
lámpafény mellett úgy csillogtak, mintha tűz-
szemei volnának.

— No hát Konrád mester, mi kell? szolt a
fekete úr a megrettent aranyhimzőhöz, kinek a
térdei kezdtek összeverődni e nagy méltóság
megjelenésére.

— Hallottam, hogy nagyon kiabáltál utá-
nam: miért fárasztottál ide?

Az aranyhimzőnek egy szava sem volt többé;
odabenn a gyerekek is összebújtak, elnémultak
a feketearczú úr láttára, olyan csöndesség lett
egyszerre a felfordult házban.

— Konrád mester, sok szép gyermeked van,
hogy tartod el valamennyit? No ne reszkess,
nem bántja senki a fiaidat; hímördög elég van.
Nekem egy leány kell; csak egy; a többi tied
maradhat. Válaszsz tetszésed szerint, melyiket
jegyzed el számomra? Sokba kerülnek a poron-
tyok. Itt van ez erszény, van benne száz arany.
Mától fogva minden évben, ugyanezen napon,
ugyanez órában eljövök s évenként száz ara-
nyat hozok neked, mindaddig, míg a leány, a
kit menyasszonyomnak adsz, tizenhat eszten-
dős lesz, akkor elviszem magammal. Nos, áll
az alkú?

Az asztalra kiöntött sok csillogó arany elvette
Konrád mester eszét. Valóban nagy szüksége
volt pénzre; az új feleség nem értett semmi
dologhoz; rest, tudatlan volt; naphosszat aludt;

szerette a czifrázkodást, a nyalánkságot, hát még a sok gyermek! Nem volt már élére vert talér, hanem inkább nyakgató adósság, minden boltban tartozott már, s a kenyér is fogyatékán, s hozzá most még három újszülött, meg ráadásul egy talált gyermek! Minek is ez? Ezt az ördög hozta ide, hát vigye is el. A talált gyermeket fogja az ördögnek adni. Legalább ezt is megcsalja, milyen derék lesz. Aztán mi köze neki ehhez az idegen gyerekhez? a maga vére ellen így nem vét: ezt pedig, ha az utcán marad, úgy is elkaphatták röptiben a gonoszok; a talált gyerek épen leány; ez épen jó lesz az ördög menyasszonyának!

Czirinka, fekhelyén, mint egy nőtigris tartá karjaival eltakarva a három fiucskát, míg szikrázó szemeivel a talált gyermekre integetett Konrád mesternek s beszélt hozzá cigány nyelven, a mit Konrádnak meg kellett tanulni tőle, mert egészen bolondja volt az asszonynak.

— Add oda neki: nem a tied; ha apja, anyja eldobta, hát te mivel lennél jobb? Hadd legyen bolonddá az ördög. Ezt is megcsaljuk, pénzünk is lesz. Add oda. Mit tartogatnál leányt, ha kéri? Mikor megnőtt, kéretlen is mind elviszi az ördög? neked csak a szarvát hagyja.

— Konrád mester, szólt közbe az ördög s olyat ütött lovagkeztyűs kezével a mester vállára, hogy annak megroppant a dereka alatta, ne sokat tanácskozzál! ilyen urat, mint én, nem szoktak várakoztatni; válaszs izibe, mert a te szentképekkel rakott szobádban nekem semmi mulatságom sincsen.

Konrád mesternek összeverődtek a fogai, a mint a csecsemőhöz lépett, ki elhallgatásával maga is beleegyezését látszék nyilvánítani e veszélyes alkukötésbe.

«Qui tacet, consentit», gondolá magában Konrád mester; én csak rámutatok, az ördög dolga a többi; ha valamikor Pontius Pilátus kérdőre talál fogni a más világon, úgy kidisputálom magamat előtte a bűnrészességből, mint valami sadduceus.

Ördög úr a figyelmeztetés vétele után mindjárt azonnal hasznát is vette a concessiónak, s odalépve a gyermekhez, azt karjára vevé, s valami istentelen nyelven gonosz dolgokat mondott el felette, de a miből egy szót sem lehetett megérteni; Konrád mester e szavaknál csaknem halálfiának érezte magát, míg az odafigyelő Czirinka az első és utolsó két szót megjegyezte magának; az elsők voltak: «Nema olam», az utolsók «retson retap», a mikből aztán később nagy fejtöréssel rájött Konrád, hogy az átkozott a latin miatyánkot mondta el megfordítva, a mi csakugyan ördöghöz illő szentségtelenség.

Ez még nem volt elég: akkor egy kis üveg-ből olajat töltött a gyermek fejére, azt eldörzsölé rajta szerte s azt mondá: «a Belial, Beherik és Astaroth nevében nevezlek én tégedet Asmodeának!»

Megparancsolá pedig Konrád mesternek és nejének, hogy ezt a nevet senki előtt el ne árulják, sem a biblia táblájára fel ne jegyezzék, a hová a többi gyermekek születésnapját

és keresztnevét fel szokták írni, mert ez nem oda való.

Azt is meghagyá neki, hogy azt az olajat le ne mossák a gyermek fejről, hanem úgy vigyék majd a keresztelésre, hogy a keresztvíz ne fogjon rajta az olaj miatt.

Akkor pedig gyűrűjét levonva, annak czímerfejét a serpenyőben levő parázson megtüzesíté, s mikor az aranygyűrű már izzadni kezdett, kivévé azt a parázból, s a csecsemő válláról lehúzza a patyolatot, rásüté arra a lapoczka alatt a gyűrűn levő jegyet. A gyermek abban a percben fel sem sikoltott rá.

Az ördög pedig azon izzón felhúzta a gyűrűt az ujjára.

Ha ez eset mostanában történt volna, azt mondanák rá az ördögtagadó szeptikusok, hogy bizonyosan asbesttel bélelt keztyűje volt.

Azután visszatevé helyére a gyermeket, ki mihelyt az ördög letette kezéből, azonnal elkezdett ordítani, s azt cselekedte egész reggelig. Az ember azt vélné, ha csodákban nem akarna már hinni, hogy csak ekkor kezdett el még igazán fájni az égés nyoma a gyenge vállon.

Azzal megigérve, hogy esztendő ilyenkorra ismét meg fog jelenni, s ismét leszámolja az asztalra az évenkinti száz aranyat, ördög úr ő méltósága távozni készült.

Konrád mester nagyszolgálatkészségesen utána akart világítani, nehogy megüsse lábát a sötét folyosón s még majd őt vádolja az utókor, hogy miatta «sánta» az ördög: azonban alig vette fel a mécses az asztról, midőn az alvilági

excellencia olyan tüzet fujt a szájából, hogy Konrád mester hanyatt esett ijedtében, s mire föl mert tápázkodni, sötétség lett körülötte és rejtelmes kénkö-illat, melyben ő azután virradtig elbujva is maradt a kemenczesut biztos menedékei közt.

Mai világban persze hogy az ilyen csodákat egy szájbavett tülökkel, a miből puskaport fújnak a gyertyán keresztül, minden falusi komédiás tudja már utánozni, a mi kétszáz év előtt az alvilági urak csodatettei közé tartozott.

Csak napfeljőtte után mertek Konrád mester és Czirinka életjelt adni maguk felől, a midőn is az asztalra szórt aranypénz kellőleg meggyőző őket a felől, hogy a mi az éjjel történt velük, az nem volt álom.

Most hirtelen eldugva a sok pénzt, míg a visszatéretegető cselédek, ismerősök meg nem látják, eszükbe jutott megnézni, hogy micsoda jel az, a mivel elbélyegzé magának az ördög a gyermekeket, s látták, hogy az két egymásra keresztezett háromszeg, vulgo: «boszorkánynyom».

Ez tehát valóságos ördög!

Hanem a dologgal jó volt nem dicsekedni; ha a prépost azt megtudná, soha senki meg nem őrizné mind a kettőjüket a máglyára vettetésnél.

Elég, hogy ketten tudták: ez is sok; e bűntudat Konrád mestert még inkább rabjává tette Czirinkának, mert ha valamiben ellenkezett vele, ez mindjárt azzal fenyegetőzött, hogy megy a paphoz s feladja az ördöggei czimboráskodást: magát a feladással megmenti, Konrádot pedig belemártja.

Így telt aztán az egyik év a másik után. Az ördög minden évben eljött, elhozta a pénzt. Mindig éjszaka jött, a mikor a cseléd és a gyermek aludt. Megnézte az alvó Asmodeát, kit ugyan a keresztvizen Ágnesnek neveztek el. Meg volt elégedve; adott még több pénzt is a nevelőknek, hogy vegyenek számára czifra ruhákat. A leány már tizennégy esztendős volt és még mindig nem tudott róla semmit, hogy micsoda veszedelmes nagy úr számára van eljegyezve, s hogy a boszorkánynyomot testén viseli; azon egyszerű oknál fogva, minthogy a hátát senki sem láthatja.

Annyi év alatt azonban, daczára a mély hallgatásnak, a mivel Konrád mester és felesége, maguk jóvoltáért, e gonosz titkot őrizni tudták, ki kellett abból egynek-másnak szivárogni a városiak közé.

Feltűnt, hogy Konrád mester és felesége mindig oly jól élnek, mindenben duscalkodnak, pedig a mesterséget egészen elhanyagolták már, alig dolgoztatott velük valaki. Honnét ez a sok pénz?

Néha megint úgy meg vannak szorulva, hogy nincs betevő falatjuk, s másnap egyszerre hegyen-völgyön lakodalom.

A legkisebbik leány már 15 esztendős, és azt még sem vitték ez ideig templomba, sem bér-máláshoz, sem gyónáshoz, pedig a többiekkel ezt nem mulasztották el.

Annál kevésbé engedik meg a városi polgár ifjuságnak, hogy a földet tapossa körülötte, sehova sem viszik, mindig otthon őrzik, pedig

a többi leány már ki férjhez ment, kivel más viszontagság történt, de otthon egy sem maradt, a fiukat is ideje korán mesterségre adták, még pedig jó messze eső városokba, hogy minduntalan haza ne járjanak.

Többen azt is meglesték, mikor egy fekete úr, fekete lovon, éjfélkor Konrád mester háza előtt megállt, a paripának soha egy lábdobbanása sem hallatszott; a fekete úr háromszor koczin-tott az ajtón, arra azt kinyitották, ő belépett, a lovát senki sem fogta, mégis ott maradt; egy órakor éjfél után a fekete úr visszajött, ismét lovára ült, s olyan nesztelenül ellovagolt, mintha selyempapucs volna a lábán.

Lambertus prépost egyszer maga elé idézteté Konrád mestert s kérdőre vonta e kósza hírek miatt s különösen azért, mi okon nem küldi Ágnes leányát a szentegyházba?

Konrád mester térdre esett és azt mondá, hogy meg akar vallani mindent igazán.

És azután hazudott ilyenformán :

Ágnes nem az ő leánya, hanem egy gazdag protestans úré, ki nős lévén, házasságon kívül született gyermekét itt rejtegeti s egyenesen azt kívánja, hogy azt protestans hitben neveljék. A főúr nevét nem mondhatja meg, mert azt maga sem tudja. Innen jön a költő pénz, s azért őrzik úgy a leányt a városi fiataliságtól. A főúr el fogja azt vinni, ha felserdül, s kiházasítja maga.

Ez elég valószínű mese volt, s hogy «ment-ség»-nek megjárta, annak magyarázata ottan keresendő, hogy ez idő szerint Tököli Imre volt

a felföld ura, ki Kassát ostrommal elfoglalván, a jezsuitákat kiűzte, a protestansok templomait, iskoláit visszaadta; annak egy ezredes kapitánya, Madách Péter, kormányzott a Szepességben, ki maga is nagy mértékben protestans lévén, ha perpatvarra kerül a dolog, aligha Konrád mesternek nem adott volna igazat.

A főtisztelendő úrnak tehát el kellett fogadni a mentséget.

Nem ilyen könnyen engedé magát kielégíteni az előljáróság. A polgármester okvetetlen akarta tudni, ki fia az a titkos éji látogató s e végett a tudvalevő napon minden kapuhoz erős őrséget állított, hogy akárki azokon éjjél után ki akar menni, gyalog vagy lóháton, azt fogják meg és kötözve vessék a tömlöczbe, ha ellentállna; — ha pedig szépen megadja magát, tudják meg, kicsoda? s parolájára ereszszerk el. Hogy pedig semmiképen el ne mulasszák, még azonfölül Konrád mester házánál átellenes épület kapuja alá is őrt rejtének el, az erős Lénárd alakjában, ki nappal hentesmester, éjjel pedig a közbátorságra vigyázó alabárdos volt; félelmes ura a későn hazavergődőknek, nemkülönben hatalmas eloszlatója minden korcsmai verekedésnek.

A várt éjjelen tehát ott leskelődött az erős Lénárd alabárdjával kezében, s várta a fekete urat.

Az éjjéli órakonduláskor nesztelenül, mint szokott jönni, megérkezett a lovag, megállt a ház előtt, leszállt a lováról s bement Konrád mesterhez.

Az erős Lénárd most is elfoghatta volna már, de gondolá, hogy jobb lesz akkor rárohanni, mikor a világról a sötétre kijön, akkor nem lát oly jól. Mintha ez az ördögnek nem mindegy volna?

Odalopódzott tehát szépen az ajtóhoz s alabárdját marokra szorítva, várta, mikor fog a lovag visszajönni? Az ablakon nem lehetett benézni, mert a vastáblák be voltak téve, de a leszámolt pénz csengését jól hallható.

Végre a toronyból hangzott az egy óra, az ajtó újra megnyilt: a lovag kilépett. Az erős Lénárd csak arra várt, míg egyik lábát a kengyelbe teszi; akkor neki rontott, s teli torokkal ráordítá: «ki vagy? megállj?»

A lovagnak felvetni magát a nyeregbe, a melének szegzett alabárdot kicsavarni az erős Lénárd kezéből, az erős Lénárdot magát vastag kámzsájánál fogva megragadni, épen egyszerre való munka volt. A másik perczen sarkantyúba kapta a lovát s Lénárdot folyvást gallérjánál fogva rántván maga után, kényszeríté hanyatt-homlok rohanni paripája mellett, az pedig nyavalyás kiáltani sem mert, szentül azt hívén, hogy már viszik a pokolba, míg aztán egyszer a kőhidhoz érve, onnan a fekete lovag behajítá Lénárdot, az erőst, a nyakig érő sárba, ki abból reggelig nem is mert előbujni.

A kapukon várakozó örök pedig senkit sem fogtak el ez éjjel, s a kérdéses lovat sem ki, sem bemenni nem látták, de még csak neszt sem hallották, a miből világosan megérthető az, hogy az ördög a föld alatt, meg a levegőben

is tud utazni — ha akar — vagy pedig az, hogy az ördög maga is a városban lakik, nem kell neki hazáig messze kerülgetni.

Ekkor egy véletlen eset egyszerre földeríté az egész eseményt.

Egy este, későn, haldoklóhoz hívták Lambertust.

A lelkiatyát a város legvégére vezették; ott a legrongyosabb viskó ajtaját nyiták fel előtte, s abban a viskóban, a ministrans hozta lámpa mellett, rongyos hárságyon fekvő a legrongyosabb cigányasszonyt lelete látni, ki valaha kártyavetésből annyira vitte a dolgát, hogy ilyen kidült-bedült sárpalotát építtessen.

A kártyavetőnő utolsó kártyájánál volt már, ugyanannál, a melyikre a csontember van festve azzal a nagy kaszával.

Sok gyónni valója volt, a késő éjszakáig tartott, a míg elvégezé, Lambertus akkor tért vissza a viskóból. Öt percz múlva a lélekharang jelenté, hogy egy megtérő lélekért imádkozni idején van.

Mi volt e gyónás tartalma: azt nekünk a végtitok szentségénél fogva tudnunk nem szabad.

Annyi bizonyos, hogy e titok sok álmatlan éjszakát szerzett Lambertusnak. Azt, a mit megtudott, felfedezni eskü és szentség tiltja; fel nem fedezése pedig nagy romlás. De ha elmondaná sem használna most vele semmit. «Ellenséges az idő.»

Legelső volt mindenesetre Konrád mestert elővenni keményen, hogy bizonyítsa be, miszerint az idegennek vallott leány protestansnak

keresztelteték. Ezt ő nem tudta, sehogy kimutatni. Ellenben kiderült, hogy Ágnes a szent Miklós parochialis templomban keresztelék meg.

Lambertus e miatt panaszt tett Madách Péter ezredesnél, s kérte, hogy ily erőszakot ne engedjen azon egyházon tenni, mely harcz idején is békén megfért más hitvallást követő feleivel.

Madách elég igazságos volt azt itélni, hogy a leány neveltessék azon vallásban, a melyben kereszteltetett, s ellenkező esetben felhatalmazást adott Lambertusnak, Ágnes elvenni úgynevezett apjától s kolostorba zárni.

Konrád mester, midőn e határozatot közlék vele, nagyon megrettent: «mit mond majd erre az ördög?»

Ellenkezni nem lehetett; Ágnes a bérmálást felvette, naponkint oktatásra járt és templomban ült és a mellett az ördögnek volt eljegyezve.

Ha ezt az ördög megtudja?

Az pedig hamar megtud mindent.

Egy napon maga a kurucz ezredes keresé fel Lambertust.

— Főtisztelendő úr, baj van: — a leány valódi atyja jelent meg s gyermekét visszaköveteli.

— Személyesen jelent meg? kérdé a prépost nyomatékka.

— Nem, hanem levélben jelenté magát, a mit én hitelesnek tartozom elismerni.

— Kegyelmes úr, a leány valódi atyja nem jelentkezhetett, mert az tizennégy éve már, hogy a földben fekszik; hanem jelentkezhetett az, kinek parancsára a leányt, mint csecsemőt, szü-

letése éjjelén bölcsőjéből elrabolták ; a baj pedig ott van, hogy e férfiú igen hatalmas nagy úr, a kivel kegyelmességednek minden igazságszeretete mellett összetűzni bajos.

— Ismerné talán főtisztelendőséged, a kiről szó van.

— Mind személyről, mind Ő hiréről. Rode dán gróf, a nagysárosi fellegvár ura.

— De csak a fellegváré. Nagy-Sáros nem az övé.

— Útban van, hogy az övé legyen.

— Lehetetlen. Sáros birtokosa nő, gyermeke is leány. Árvák és özvegyasszonyok vagyonát senki el nem foglalhatja, még a mai zavaros időkben sem. Példa rá Bacsó Tamás. Férfi sincs a családban, hogy «nota» szerint kobozhassák el a birtokot s adhassák másnak. Azt sem hallani, hogy Rode gróf a Sárossy-család egyetlen leány-utódát nőül vehesse. miután azok Pozsonyba mentek lakni, ott pedig Rode grófnak nem igen volna tanácsos megjelenni.

— Vannak titkok, kegyelmes uram, a miken az ember rajtuk jár, még sem látja. Rode gróf egy szál karddal jött be az országba, midőn egy csapat svéd, dán és lengyel harczossal Bocskaynak felajánlá szolgálatát. Egy szerencsés rabló-kaland Bakabánya ellen, hírt szerzett neki. Azt mondják, onnan tömérdek pénzt hozott el, nyers ércben és kivert alakban. E kaland jutalmául nyerte a nagysárosi fellegvár parancsnokságát.

— Az igen erős hely.

— Különösen a körülfekvő vidék elpusztítá-

sára nagyon alkalmas. Ki merne arra gondolni, hogy egy bűnöst, ki magát a sárosi hegyvárba befészkelte, perbe fogjon? Ki hajtaná rajta végre az ítéletet? Én nem vádolhatom be őt kegyelmességed előtt, mert a mostani hadjárat forrójában embereken túli követelés volna azt kívánnom a fejedelem egyik vezérétől, hogy egy barátságos lábon álló várparancsnokából csináljon magának ellenséget. s egy erősségnek homlokkal rohanjon, a minek eddig jól esett hátát megvethetni és mind ezt egy veszendő lélek megmenthetése végett; hanem egyedül arra kérem kegyelmességedet, hogy semmi kényszerítést ne engedjen Ágnes hajadon irányában. Egy titok van kettőnk között, a mit most el nem árulhatunk. Hadd folytassam én e harczot ész és lélek segítségével.

— De ha Rode gróf a leány kiadatását követeli?

— Akkor tessék őt a «lelki törvényszék» elé utasítani. Ha lesz bátorsága megjelenni ott, igen jó; akkor én is ott leszek. Es akkor bizton hiszem, hogy ő nem megy többet a nagysárosi várba. De a hogy ismerem, előre tudom, hogy oda nem fog eljönni.

Ebben az ezredes is megnyugodott, s levélben tudatá Rode gróffal, hogy ha követelése van, jöjjön azt személyesen érvényesíteni a lelki törvényszék előtt.

Erre aztán kapott a nagysárosi parancsnoktól egy fenyegetésekkel teljes szemrehányó levelet, a miből meggyőződhetett, hogy a prépostnak alapos gyanui vannak, Rode nem igaz járatbeli

ember s törvénszék előtt helyt állni nincsen kedve.

Özvegy Kapuváryné, mint fiúsított leány, a sárosi uradalom birtokosa, egyetlen leánya születése óta Pozsonyban lakott és azóta egyszer sem látogatta meg nagysárosi kastélyát, mely később leghiresebb fejedelmünknek volt kedvencz mulató lakhelye.

A pozsonyi urak körében nem volt titok, mi okozá az úrhölgy eltávozását. A sárosi várparancsnok üldözése elől kellett menekülnie.

Rode gróf ott is rossz hirben áll. Beszéltek róla, hogy mind a két félnek szolgálatokat tesz, a császáriaknak és a fejedelmieknek, s azt akarja, hogy azt is szolgálatnak vegyék, ha a közellevő falvakat kizsákmányolja s majd az egyik, majd a másik hadipénztárát zsákmányul ejti. Azt is hitték felőle, hogy a hamis pénzverésben is van tudománya, a mit ha tett, elég fölösleges fáradság volt tőle, miután igazi pénzt is tudott kivenni — az emberekből. Azzal is vádolták különösen bizonyos vallásos osztályokban, hogy az ördöggel czimborázik, a mit mai világban már csak metaphorában fogadunk el.

Pénze, ágyuja, fegyverese, löpora és rossz hire volt már Rode grófnak elég, de az ő nagyra-vágyása ezekben nem leli végczélját. Ő valódi úr akart lenni Magyarországon: az pedig csak földesúr lehet.

Nem is lehetett azt szebben kigondolni, mint hogy a ki a sárosi várnak ura, az ura legyen az egész uradalomnak; egyik a másiknak kiegészítő része; egy kis herczegség, fővárossal és

erős várral, hozzájárulhatatlan hegy tetején; mély ivókúttal az udvaron, nyolcz öles falakkal bekerítve, ellátva merész őrséggel, élelemmel és pénzzel, az embereknek csak akarnia kellene, hogy egy Giskra fényes szerepét játszassa e forgalmas időkben.

A szándékhoz az alkalom is jó volt; az öreg Sárossynak fiusított leánya, Katalin egy kézoda-nyujtással birtokába juttathatá a kalandornak az áhított kis királyságot.

Hanem az a nagy baj, hogy a női szivek nem engednek nyugodt fejlődést a legszebb combina-tóiknak. Midőn Rode gróf a sárosi kastélyban mint kérő megjelent, az öreg Sárossy által e szavakkal utasították el:

— Későn jön lovag úr, leányom már el van jegyezve Kapuváry Lőrinczcel.

Rode grófnak alacsony homloka volt, haja csaknem szemöldéig lenőtt; mikor mosolygott, sem volt szép. Pedig olyankor szokott leginkább mosolyogni, midőn belül düh emészté.

— Jó, szólt Sárossynak mosolyogva, tehát várni fogok, míg Kapuváry meghal, s a meny-asszony özvegy leend.

És Kapuváry csakugyan házassága első éve után meghalt; vadászaton véletlenül elsült fegyver miatt. Halálában gyanus volt maga a gróf, ki szintén jelen volt e hajtóvadászaton. Nem első eset volt az ilyen halál Zrinyi halála óta.

Az özvegyen maradt nő egy leánykát szült, mint sirutódót (posthumus) s azt harmadnapra megkeresztelék Máriának.

A keresztelő után egy hétre újra megjelent a kastélyban Rode, s felkérte az özvegy kezét.

Sárossy ekkor azt felelte, hogy nem lehet menyegzőről beszélni, a míg a gyász tart.

— Jó, tehát várni fogok, míg elszakad a gyászruha, szolt Rode mindig mosolyogva.

Egy év múlva újra előjött sürgető kérésével Rode, ekkor Sárossy kereken kimondta neki, hogy leánya nem akar másodszor férjhez menni. Rode gróf most már kaczagott.

— Jó, nagyuram, tehát ha kegyelmed sehogy sem akarja hozzám adni a leányát, várni fogok, míg megnő az unokája, elveszem azt.

Rode gróf nem szokott hiába fenyegetőzni. A Sárossy-család egy napon nagy titokban cselédestől kocsira ült s elment nagy messze földre; Pozsonyban telepedvén le, ottani házában és rokonai körében. Ott azután egész biztosságban érezheté magát; Mária felnőtt, szép lett, kezdett már a hajadoni korba válni; délczeg nemes ifjak nőttek fel mellette, méltó társak hozzá. Rode gróf cselszövényei, erőszakos keze odáig el nem értek; semmi ok sem lehetett többé attól félni, hogy a mivel tizenöt év előtt gúnyosan fenyegetődött, azt most végrehajthassa.

Egy fiatal Vezekényi, régi ősnemes család fia, volt kiszemelve Máriának vőlegényül, s el volt határozva, hogy mihelyt a leány tizenhat éves lesz, férjhez adják, s akkor aztán minden fenyegetéstől bizton, visszatér a család ismét sárosi kastélyába.

Egy napon az uradalom ispánja, ki évenként a számadásokkal fel szokott járni s a kaszná-

roktól betakarított pénzeket felhozta, egy levelet adott át Kapuváryné anyjának, ki időközben az öreg Sárossy halálával szintén özvegyen maradt.

A levelet az ispánnak egy fiatal közkatonára adta át, ki valami eperjesi polgárnak a fia, s jelenleg a sárosi várban szolgál.

A levélben ez volt írva:

«Nagyasszonyom!

Mária leányasszony nem Kapuváryné ifjasszonyság leánya, hanem Walter várnagynéé, az igazi leányasszonyt születése éjszakáján elcsérték és ellopták. Az elloptott gyermeket kitették Konrád himzőmester ajtajába. Az ördög eljegyezte őt magának s fizet érte Konrádnak minden esztendőben száz aranyat. Ha még egy évig ott marad, elveszi feleségül. Az ördög neve nem Belzebub, hanem Rode gróf; siessen ön segíteni a dolgon, mert esküvő után Rode be tudja bizonyítani irásokkal és tanukkal, hogy az igazi Kapuváry örököső az ő birtokában van.»

Özvegy Sárossyné családja előtt mély titokban tartotta e levél tartalmát; rögtön elhatározá magát a sárosmegyei útra, a mi tekintve az akkori háborus világot, nem csekély elszánttságot igényelt egy magával is tehetetlen öreg asszonyságtól. Másra pedig nem lehetett azt bízni.

Eperjesig sok viszontagságon keresztül el is jutott; ott meg sem pihent, míg az aranyhimző lakásához el nem vezettedé magát. Szándéka volt azon ürügy alatt, hogy unokája számára menyasszonyi ruhát készített, Ágnest elvinni magával

Pozsonyba, s öreg létére azt hívé, hogy birni fog annyi lélekjelenléttel, hogy magát el nem árulandja.

Lengyelország felől jött be, a merre biztosabb is volt az út s arra is akart visszamenni, magát lengyel grófnénak adva ki.

A mint azonban Konrád házához betérve, annak műhelyéből Ágnest maga elé lépni látta, elveszté minden lelkét; a leány annyira hasonlított anyjához, hogy Sárossyné azt vélte, leányát látja hajadon korában maga előtt megjelenni s e látás úgy zavarba hozta, hogy odarohant Ágneshez, átölelte, összecsókolta és a bámuló Konrád előtt kimondá, hogy neki okai vannak azt hinni, hogy ez az ő unokája.

Konrád mesterre nézve most szép alkalom kínálkozott a pénzcsináláshoz. Az öreg asszony-ság mesés összegeket ígért neki, ha e leányt neki átadandja. Tizezer tallért és majortelket, a hol választani akar jószágaiból. Azonkívül az egész családot magával vinni ígérkezett Pozsonyba, hogy Rode boszúállásától ne félhessenek.

Konrád mestert csak az ördögtöli félelem tartóztatta még. Mit mond majd ő kegyetlensége, ha megtudja, hogy menyasszonyát másnak szerezték el; nem veszi-e el helyette az örzőket?

Ez aggodalmaiból végre megváltá Czirinka, felfedezvén előleges ezer tallérért az egész ördögös esemény összefüggését.

Az ő anyja volt az a cigányasszony, kivel ellopatták születése órájában Kapuváryné kisdédét, a várnagyné kisdédével helyettesítve azt. A várnagyné is be volt avatva a titokba, mert

akkora aranyat adtak neki, a mennyit kölesön adott gyermeke nyomott. De biz annak nem sok hasznát vette, mert még hamarább meghalt, mint Czirinka anyja. A kik-e titokba avatva voltak, mind igen csodálatos gyorsan elhaltak egymásután; csak a vén cigány asszony tartotta ki tizenöt évig. Nagyon vigyázott magára. Egyszer ugyan rablók is törtek rá, a kik mindenéből kifosztották, de ő úgy el tudott előlük bújni gunyhója kürtőjében, hogy rá nem találtak. Másszor meg a sötétben föbe is ütötték csákánynyal, de abból mind kiépült.

Czirinka be volt avatva a rejtélybe, de Konrád mester nem. Vele folyvást játszották az ördög komédiáját.

Az a katona, ki e titkot az utolsó esztendőben fölfedezte a Sárossy-család előtt, Czirinka fia volt, s azt anyja meghagyásából tette.

Miért volt oly vakmerő, vagy oly háládatlan Czirinka? annak megfejtése ez:

Az ördög menyasszonyához nem volt szabad férfinak közelíteni. Arra azonban nem gondolt az ördög, hogy menyasszonyának testvérei is vannak, három ikerfiu, kik közül az elsőszülött, Ambrus tizenötéves korára olyan délczeg, daliás ifjává nőtt fel, a milyen csak méltó volt valaha arra, hogy lovon üljön s asszonyok szemébe nézzen.

Ambrus és Ágnes egymással mint játszótársak nőttek fel, mint testvérek szerették egymást. Czirinka arra az ötletre jött, hogy miért ne lehetne belőlük egy napon több, mint testvér. Ha az ördög jónak látja a sárosi uradalom öro-

kösnőjét nőül venni, miért ne lenne egészen orthodox tréfa őt ebben megelőzni, s egy napon fedezni Ambrus előtt, hogy e szőke, halavány hajadon, ki őt oly gyanútlanul öleli át, neki nem testvére, de lehet több is annál.

Ezért fedezé fel a családi titkot elébb a cigány asszony a lelkész előtt, majd, hogy az nem segített, maga Czirinka, fia által, az özvegy nagyanyának.

Most az a különös kívánsága volt Czirinkának, hogy Sárossyné vigye el őt és fiát Ambrust magával Pozsonyba, s ott adjon saját házánál helyet számukra, mert sem ő, sem a fogadott testvér nem tudnak megválni Ágnestől semmi aranyért, ezüstért.

Sárossyné mindent megajánlott, döntötte a pénzt Konrád asztalára s alig várhatta a holnapot, hogy feltalált unokájával és annak fogadott rokonaival útra kelhessen Lengyelország felé.

Hanem ördög nélkül csinálták a számadást! Rode gróf elébb megtudta menyasszonya elszöktetését, mint azok a határon átjuthattak volna; utána rontott martalóczaival; s beérve őket egy hegyoldali malomban, ott kíséretüket levágta; az öreg asszonyságot, Ágnest és Ambrus fiút élve ragadta el nagysárosi várába. Czirinkát nem találták sehol, pedig őt keresték legjobban; s végül, hogy bárhová rejtőzött, ott megsemmisítsék, leégették az egész malmot.

Az a rablás, gyilkolás alatt folyvást a malom zsilipsatornájában feküdt! hagyva a vizet magán keresztül folyni, csak időközönként emelve ki arczát annyira, hogy lélekzetet vehessen.

Rode gróf azt hitte, hogy ez éj viselt dolgairól egy élő tanút sem hagyott maga után: pedig Czirinka a malom égő üszkei között is élve maradt, a patakozó víz alatt fekve.

Czirinka e gyilkolási éj után a hegyi mellékúton keresztül Eperjesre menekült vissza.

Első dolga volt Lambertust felkeresni. Lábaihoz veté magát, meggyóna bűnét, s bevádoló a sárosi várkapitányt.

Lambertus most már nyíltan léphetett fel, hivatali titkán kívül élő tanú vallomására hivatkozhatva. Sietett Madáchhoz.

A kuruczvezér részvétlenül hallgatá végig a prépost panaszát s az egész ügyet az akkor Eperjesen székelő bizottság elé rendelte vizsgálat végett. Hogy e vizsgálat szigorú fog lenni, abból lehetett várni, mivel Sárossy Sebestyén is a bíróság tagjai közt volt; egyik rokona az elfogott Sárossynénak.

A bizottság azt tanácsolá, hogy ily hatalmas embert most nem kell bolygatni magánügyek miatt, mikor az ellenség seregei már Ónod körül járnak.

A legközelebbi napok igazolták e véleményt; Ónodvár elesett, s mielőtt a sárosi gróft megidézhatték volna, Schulcz és Veterani Eperjes alatt voltak.

Eperjes kőfalaiból öt hétig csatatér lett; csatatéren hallgatnak az irott perek, ott csak karddal és golyóval vívják ki az igazságot. A sárosi várparancsnokra nehéz lett volna most kisütni, hogy ő az ördög, midőn a szorongatott város minden népe ő tőle várta, hogy szabadító angyalává legyen.

Az ötödik héten vissza is verték az eperjesiek Veterani rohamra indított hadait, s csak azután, hogy Schulez tábornok maga megérkezett új seregekkel s Rode gróf mindig késett a felszabadítással: akkor adták fel magukat, becsületes vitézekhez illő feltételek mellett.

Tudjuk a történetből, a mi erre nyomban következett: Caraffa véstörvényszéke, a «laniena Eperjesiensis».

Midőn e véstörvényszék összeült, az első napokban, a midőn még mindenki azt hitte, hogy ennek feladata csupán a zilált birtokviszonyokat helyrehozni, s a tusa alatt lábrakapott rablókalandoknak végét vetni: Lambertus volt az elsők között, kik siettek panasztételükkel előkerülni.

Most már valószínű volt, hogy a győzelmes Caraffa nem fogja kimélni a nagysárosi várkapitányt, ki a kuruczok embere; mint kimélte őt Tököli vezére, sőt kapni fog az alkalmon, hogy törvényesen elítélheti őt s megfelelő ereje is leend a kalandoron saját várában foganatosíttatni az ítéletet.

Mindenekelőtt azonban tudomást akart magának szerezni a felől, hogy kik névszerint a véstörvényszék bírái? Nagy megütődéssel tudá meg, hogy azok közt maga Rode gróf is ott ül.

Ejjel Czirinka felzörgeté álmából Lambertust s miután az bebocsátá, sietve szólt:

— Az ördögnek is van ám esze. Mind a két felén van húrozva a hegedűje. Míg Tököli itt volt, azzal tartott, most meg a labanczok mellé állt. Nehogy kegyelmed bevádolhassa őt a tör-

vényszéknél, ő vádolta be kegyelmedet, mint Tököli czimboráját. Siessen a városból, mert még ez éjjel megfognák.

Lambertus használta ez intést s éjjel álruhában kimenekült, Czirinka által vezetve egy melléksikátoron keresztül, s jó volt sietnie, mert jókor hajnalban már jöttek érte a drabantok, hogy tömlőczre vessék.

Rode gróf diadalmaskodott.

Kezében volt a leány, ki által a sárosi uradalom birtokosává leendett; Caraffa barátságát megnyeré az által, hogy egykori bajtársait a legkegyetlenebbül kiszolgáltató néki s azt lehetne róla mondani, hogy jobb keze lett annak az embernek, ha nem volna róla tudva, hogy az az ember maga volt egy bal kéz.

A ki ellene felszólalhatott volna, az mind kezei közt volt, s a mely kéz ellene fölemelkedett, azt módjában volt levágnatni.

A sárosi várban foglyul tartott nők kényrekedvre voltak nála hagyva; jó szerencse, ha a leány egy igen szavával megmentheté öreg anyja életét.

Midőn Lambertust a válaszüton elhagyá Czirinka, a lelkész szomorú csüggedéssel mondá: «és így ez átkozott ember megmenekült Isten és ember boszujától».

— De még az ördögétől nem! szolt Czirinka vészes szemvillanással. Még hátra van az a rettenetes úr, a kinek álarcza alatt ő eljegyzé menyasszonyát. Az ördöggel nem tréfál senki hiába. Esküszöm arra a fekete országra, a hol nem lakik semmi jó, hogy az, a kinek nevében

az eljegyzés történt, a lakodalmon személyesen is ott lesz.

Azzal elvált és ment a maga útján: Lambertus jobbra, ő balra; amaz imádkozva az éghez ártatlanok védelméért, bűnösök megtérítéseért, emez égő boszút forralva pokol hő tüzénél, melynek mindegy öröm, ha együtt vész el az igaz a gonoszszal, a szenvedő az üldözővel, az áldozat a gyilkossal és ő maga velük együtt.

Czirinka farkastejet szedett a mezőn; annak mérges nedvével ránczokat csinált arczára, homlokára, a méreg fölette arczbőrét, s mikor a sebgyulladások elmúltak, kész vénasszony arcza volt a nőnek, senki sem ismert volna rá, anynyira el volt éktelenülve.

Akkor egy háti kosarat véve, felballagott a sárosi várba. Az őrtálló katonának azt mondá, hogy a várnagygyal akar szólni; odavezették.

— Mit akarsz tőlem, vén boszorkány? kérdé a várnagy.

— Boszorkányságot akarok csinálni. Mit akarnék egyebet? Azt hallom, sok patkány van a várban, a méltóságos uraság nem alhatik tőlük éjjel; még a csizmatalpat is megrágják a katonák lábain, mikor alusznak: hát én azokat egy nap alatt kivesztem.

— Hazudsz most, úgy-e?

— Magam is patkánynya legyek, ha igazat nem mondok.

— Rájuk tudsz olvasni, attól mennek el.

— Rájuk is olvasok, az is használ, de meg bogyókat adok nekik, a miktől megvadulnak s mind elmennek az erdőre.

A várnagy igen tréfás ember volt, kinek voltak mulatságos ötletei, ha kedve támadt.

— No, boszorkány, próbáld meg a mester-séged. Ha elűzöd a várból a patkányokat, száz tallér üti a markodat, de ha tréfálni akartál, azzal ugyancsak megjártad. Látod itt az udvaron ezt a ketreczet a falban, eddig medvéket tartottunk benne, de hogy asszony kerül a házhoz, rájuk találna csudálni, megöltük őket, ebbe csukatlak be. Ha meg tudtad ölni a patkányokat reggelig, reggel kibocsáttatlak; ha nem tudtad megölni, reggelre itt ebben a ketreczben azok megesznek téged. A medvék is egész éjjel verekedtek velük.

Czirinka szeme közé vigyorgott a tréfás várnagynak.

— Hát ifjasszony jön a házhoz?

— Az hát, te szemetrevaló! holnap innen a ketreczből megláthatod, mikor az egész fényes násznép megy a kápolnába. Jó mulatságod lesz. Még egyebet is fogsz látni, a másik vőlegényt, ki urunk menyasszonyával el akart szökni, ugyanakkor viszik a tömlöczből a hátulsó udvarba akasztani; a reggeli harangszó egyiknek menyegzőre, a másiknak akasztásra kondul. S mind a kettőt előtted fogják elvinni; innen nézheted, mint valami úri erkélyből.

— No az nagyon szép lesz, nevetett Czirinka, fehér fogsorait kimutatva, és gondolva magában: «egy nyakatok van mindnyájatoknak és az az én fogam között, és azt én leharapom».

— Vezessétek a boszorkányt szét a várban, hadd babonázzon kedve szerint; vigyázzatok rá,

hogy el ne szökjék, s azután zárjátok a ketreczbe.

Czirinka leginkább a földalatti üregekbe vezeteté el magát; s hol patkánylyukakat talált, oda leguggolt, cigánymondatokat mormogott, s apró szürke labdacsoakat hintett el a lyukak körül, miket háti kosarában hozott magával.

Az örök mondák neki, hogy csak ne kimélje a varázsszót a löporos torony körül, mert az különösen tele van patkánynyal, minthogy a gabonatar mellett fekszik.

Czirinka elvégezte dolgát.

A labdacsoak mérge, miket elszórt a pinczékben, villó (phosphor) volt, melyből ha kis adagot használnak, a patkányok elvesznek kár nélkül; de ha igen nagy adagban találják vegyíteni a csalétek közé, a kínozott állatok, mik vergődés közben előjönnek üregeikből, kihányják azt, s olyankor a villó gyújt. És a löporos torony tele van patkánynyal!

Czirinkát a babonátétel után bezárták a medve-rekesztékbe.

A várban egész éjjel, mintha kísértetek jártak volna, olyan nyögés, nyavalygás hangzott, hogy az alvók kikeltek ágyaikból s az őrző katonák a falon arról gondolkoztak, hogy leugorjanak a nyolczöles mélységbe. Maga Rode gróf egész éjjel nem tudta lehunyni szemeit e rémletes hangoktól, mik a falakból tetszetek kijönni s lelke áltatására Ágnest kényszeríté egész éjjel a hárfát verni és énekelni hozzá s egyszer sem merte őt úgy nevezni, hogy «Asmodea», sőt kérte nagyon, hogy takarja el fehér

vállát, nem akarta azon látni a pirosan vonalozott boszorkányjegyet.

Csak Czirinka aludt nyugodtan a szalmán. Mint a ki bevégezett nagy munkára hajtja le fejét. A reggeli harangszó ébreszté fel álmából. A patkányok nem háborgatták egész éjjel. Az udvaron nagy sürgés-mozgás volt már; egy csapat vasinges katona, fekete sisakokkal, öblös muskétákkal, meredt sorba állítva a börtönajtó előtt; rekedt dob pörgött, rozsdás vasajtó nyirkorgott, láncz csörömpölt s Czirinka látta fiát, Ambrust, lánczok alatt görnyedve végig haladni az udvaron. A hurok már a nyakára volt vetve s a kötél végét a hóhér fogta, a veres palástos komédiás; még csipőjére tette a bal kezét, mintha kevély akarna lenni.

Az tetszett mégis Czirinkának, hogy fia nem sirt, hanem inkább dühvel nézett fel a vár ablakára, a honnan Rode gróf tekintte le rá.

Czirinka felkaczagott, midőn elvonult előtte a gyászmenet.

Következett utána a másik: a nász.

Most már nem dobok, hanem trombiták és sípok szóltak: nem fegyveres, hanem tarka ruhás bohócok nyiták meg a menetet; nyoszolyószüzeknek öltözött bérleányok vezették a menyasszonyt, ki sápadtan, akaratlanul engedé magát vitetni, mint egy járó szobor, míg az öreg Sárossy-nét erővel hurczolák, hogy jelen legyen unokája esküvőjén. A vőlegény csupa arany és bíbor volt, palástja drága gyöngyökkel rakott, kalpagja forgóján csak úgy szikrázott a sok karbunkulus!

Czirinka még jobban kaczagott.

A ketrecznél őrtálló alabárdos kegyesen magyarázta előtte a történendőket.

— Látod, a harangszó a toronyból addig tart, a míg az egyik menet a vesztőhelyre, a másik a kápolnába ér. Akkor az első ágyúlövés azt fogja jelenteni, hogy a pár az oltár előtt áll, az a másik pedig a lajtorja fokán. A második lövés tudatja azt, hogy a pap rátette kezét az esküvők fejére, s a hóhér a magáét az elítélt fejére. A harmadik lövésnél aztán vége mind a két czeremoniának. Egyik is, másik is — kötve lesz már.

Czirinka azzal az ádáz dühvel, melynek ereje van azt a rombolást megtenni, a mit oly nagyon óhajt, húzta magát a ketrecz szegletébe s várta a lövéseket.

Az első ágyúdördülés hangzott. A nap keresztül süttött a kápolna ablakain s idáig láttatá annak tarka enkausztkus képeit. A toronyból intettek a zászlóval.

— No most állnak az oltár és a bitó előtt, szólt nevetve az őr.

A zászlóval másodszer is intettek a toronyból; a második ágyúlövés is eldördült.

— Ahán! Jó kézben vannak már a fejeik!

Most mindjárt jön a harmadik lövés. Czirinka irtózattal, gyűlölettel, átokkal nézett a zászlós torony felé. A zászló aztán harmadszor is intett, és arra következett egy dördülés, melyre a föld tetszett szétomlani és az eget elborítani romjaival.

Czirinka azon perczen, hogy a zászló harmadszor is intett, irtózva hunyta be szemét.

Mikor nyitotta azt ismét fel? Egy percz mulva? egy óra mulva? vagy talán napok is elmúltak a közben. Midőn újra felnyitá szemeit, már nem volt előtte sem az ör, sem a kápolna fényes ablakaival, sem a zászlós torony, sem a várkastély, sem a fényes kíséret, sem az ágyús bástyák; hanem csak egy roppant kő és gerendahalom, melynek itt-amott üszkei füstölögtek.

A ketrecz előfala is kidült, a rostély a mint lezuhant az örre, ugyanannyi koczkára vágta azt szét nyomorultul.

Czirinka előjött odújából, melynek vastag bolthajtását az iszonyú robbanás le nem szakíthatá s valahány eléktelenült hullát talált a kövek és szálfák között, mindegyikre nagyot kaczagott. Egyszer aztán egy testétől elszakított fej akadt lábai alá. Ráismert abban fia fejére; ráismert a kötélről, mely még akkor is rajta csüggött. Azt felvevé, megsimítá a portól, megcsókolá s elrejté öltönyébe.

Azután iparkodott a várból kijutni. Könnyű volt már, örök nem álltak a kapun; maguk a kőszobrok is le voltak vetve talapjaikról.

Mikor a lánczaszakadt felvonó hidra jutott, ott megállt, visszanézett, egy kövitéz szobra feküdt a hidon keresztben, feje letörve. Czirinka feltette bal lábát a szoborra s felvette jobbja a kőfejet.

Czirinka végig nézett az egész szép munkán: a füstölgő romokon, a téglá- és deszkakeverékeken, a feketére perzselt bástyákon s azzal hangos hahotában törve ki, rikácsolá a visszhangzó üres folyosóknak:

— Megmondtam, hogy az ördög is ott lesz saját lakodalmán!

S a kezébe vett szoborfejet behajítá átkozódva a kapu alá: az csörömpölve ugrált végig a követzen s oda gurult a többi romok közé. Czirinka pedig lement a patak mellé, ott megmosta fia arczát, körmeivel, mint egy farkas, gödröt vájt neki s abba eltemette. Akkor aztán leveté magát a földre és sirt naplementig. Konrád mester háza soha sem látta őt többet.

A sárosi vár külső bástyái még most is állanak, a kis toronyalakú köröndöcskék még most is jó menedékei a vércsének; a bástyákon belül egy helyütt bozóttá vált a tengeri szőlő, köszméte és zsálya. Ott valaha kert lehetett.

Egy szegény asszony története.

I.

Egy csikos ponyva van vetve a hajló pálmára, annak földig omló szárnyai czölöpökhöz feszítve képezik a sátort, szellő és napsugár szabadon jár rajta keresztül.

A sátor mellett két teve fekszik, karcsú nyakát a fűben elnyújtva; két paripa tombol, leszúrt dzsidanyélhez kötve; a hajtsár tevéi mellett fekszik arczczal ég felé fordulva; száz lépés az egész oázis kerülete, melynek közepét egy kőbevágott kút képezi; köröskörül a világ minden sarka felé a végtelen sivatag terül, melynek izzó láthatárán épen most megy le a nap.

Egy kis ritkás pálmaerdő a távolban, melynek magányos árnyai messzire vetődnek az alkonyfényben, néhány meredő veres kőszikla; — azonkívül semmi egyéb sem zavarja a pusztaság méltóságos unalmát.

A nyílt sátor alatt málhából és nyergekből alakított kereveten hever egy hölgy; szőke hajfürtjei, sötétkék szeme, nyúlt arczvonása távoli hideg égalj szülöttének vallják; bár a keleties öltözet, a lenge kaftán, a tollas sipka, a karcsú derékra kötött shawl rejtegetni igyekeznek származását.

Lábainál nagyvirágú szőnyegen pálmabor, kétszersült és egy férfi hever; a mit közönséges nyelven szép embernek neveznek. — Nem tudom, nem vagyok asszony. — A férfi mandolint tart kezében és dalt ver rajta; a hölgy tárczáját tartja kezében s irónnal verseket ír belé; a férfi dallamot rögtönöz hozzájuk és elénekli.

Halljunk egyet e versek közül:

«Lemegy a nap, csillag jó fel;
 Ah milyen szegény az ég!
 Ha napja van, csillaga nincs:
 S ha csillag jó, nap nem ég.
 De szemedben mindig látom
 Az ég mind a két felét:
 Nappal az ég csillagait
 Este a nap melegét.»

A vers gyöngé, a hozzá rögtönzött dallam keveset ér; a pálmabor kesernyés, a kétszersült kemény, a sátor szellős, a tanya kényelmetlen: hanem azért — a ki boldog, annak minden mindenütt jó.

És a ki boldogságát félti, annak nagyon jó hely a puszta; egy kis oázis a pusztán; — egy kis csergedező patak; egy kis sátor, egy falat száraz kenyér, és egy hű szív; azután fenn a csillagok, a mik látnak, hallanak, de nem beszélnek.

Hát a tevehajtsár?

Szegény, mezítlábos ember! van is annak gondja másra, mint arra, hogy tevéi milyen szépen kérőznek. Legfeljebb arról álmodik, hogy ez a szép hölgy, azért mivel boldog, egy dinárral több baksist fog adni elváláskor, mint mások, a kik untokból jártak azon, s azután el

fogja őt is felejteti, mint annyi ezer zarándokot, a kít a pusztán átvezetett már.

Még jól esik, ha a boldogok egy ily temetve-maradt élő tanúját birhatják örömeiknek, a ki azoknak nem irigye, nem árulója.

— Van-e nőd otthon, Mazrur? szólítja meg a delnő a hajtsárt, ki tenyerébe fektetett arczczal bámul ki a pusztaságba.

— Van.

— Szeret-e?

— Nem tudom, nem kérdeztem még tőle.

— Jó nő-e?

— Jó, ha jól megverem.

— Vannak-e gyermekeid?

— Még sok.

— Szereted őket?

— Csak ne ennének annyit.

— Mazrur; én azt akarom, hogy a kik e napot e forrásnál tölték, azok mind boldogok legyenek. Fogd ez erszényt, tedd magadat és családodat boldoggá vele.

A hajtsár elveszi az erszényt s megáll az esze nála, mert meg sem tudja köszönni.

— Van-e e forrásnak neve? kérdi tőle a hölgy.

— Van ám: «teveitató».

— Mától fogva nevezd azt el «boldogok forrásának», ültess be környékét jerichoi rózsákkal s minden évfordulóban e napon jöjj ide el és szedj e rózsákról egy füzért; én a föld túlfeléről is elküldök érte s neked ismét egy ily tele erszényt fogok küldeni e rózsákért. El ne felejtsd úgy hini társaid előtt e kútat, hogy «boldogok forrása»; de okát titokban tartsd, mert ez bajt hozna rád.

Mazrur bámult és hallgatott: a pénz nagyon sok volt, az ígéret mesés.

A hölgyet álomba ringatta a dal: «nappal az éj csillagait, este a nap melegét».

Mi adhat valakinek édesebb álmot, mint az a tudat, hogy minden lényt, a ki körülötte lehel, boldoggá tudott tenni!

Még a dromedárokkal is megosztotta kétszer-sültje maradékát.

— Ez a hölgy — Karolina, Anglia királynéja; — és a férfi? — az pedig nem a király.

* * *

— Ah madonna, könyörüljön rajtam, mert éhen kell vesznem. Miniatur-festő vagyok, a republica alatt mesterségem kiment a divatból, nem kél az aquarell; pedig úgy festek, mint Guido Reni. Szánjon meg! Két zecchinoért készítek egy arczképet, ha pedig egy lapra parancsolná levétetni magát monsignoréval, a kettőt készíteném három zecchinoért, mert az elefántcsont drága, csupán azért.

Egy magas karsú hölgy és egy barna szemű férfi, kar kar alá fűzve, a római corsón; előttük levett kalappal s rongyos köpönyeggel egy hosszú hajú, kecskeszakállú férfi, a ki ez indítványt intézi a hölgyhöz.

A hölgy szánalommal néz a sovány, éhenholt alakra.

— Ön talán boldogtalan szerelmes?

— Oh nem, madonna, boldogtalan éhező vagyok.

— Lehetetlen, hogy az ön korában a szívnek vágyai ne lennének. Csak vallja meg. Ideálja van; azért küzd, ő hozzá akar fölemelkedni.

— Igaz, madonna; a porta dell popolo melletti pék leánya.

— Neve?

— Pelinetta.

— És azt nem akarják önhöz adni, mert ön szegény?

— Az apja pedig gazdag.

— Jöjjön el két óra múlva a hôtél Riminibe; inasaim felvezetik, várni fogják. A fizetést bízva majd reám.

Két óra múlva Pelinetta imádója megjelenik festékeivel a hôtél Riminiben. Ezüst vállrojtos cselédek vezetik teremről teremre, végre egy kis szobácskába tolják, ott vár reá az úrnő, Daphnisnak öltözve, kezében szalagos pásztorbot; lábainál az említett úr, kit a corsón láttunk, mint Meliboeus.

A festő egy elefántsontra festi le a párt.

A kép elkészül; a hölgy el van ragadtatva általa; nem valami remek biz az: de hát műismerők-e a boldog emberek?

— Te három zecchinot kértél művedért: im én háromszázat adok érte. Azonkívül ajánlani foglak Murat királynak, ki előtt szavam mindenható. És most siess Pelinettához és légy boldog, — mint én is az vagyok.

A festő zsebre dugja a pénzt, kalapjába dobja festékeit s fut ki az utcára; a hölgy pedig fogja az elefántsontra festett képet s átszellemlült arczczal nyújtja azt Meliboeusának.

— Ezt — emlékül te neked.

E hölgy — Karolina, Anglia királynéja: a férfi — az pedig nem a király.

* * *

Fra Capuccio valami nagyon szegény seb-
orvos volt az Abruzzok egyik kis városában,
hova idegenek csak a szép kősziklákat bámulni
vetődtek, miket a helybenlakók nem találtak
annyira bámulni valóknak.

Fra Capuccio háza annyiban nyári laknak
nevezhető volt, a mennyiben a szél ott járha-
tott át rajta, a hol kedve tartotta; de nem csoda
az, mert lakostársai ritkán betegesznek meg,
akkor is inkább Monna Tessához folyamodnak,
a vén boszorkányhoz, a ki babonás szerekkel
aztán kikuruzsolja őket — hol a betegségből,
hol a szép világból. Bevert fej, lábtörés ugyan
eleget fordul elő, de a patiens többnyire bri-
gante, a kitől nem igen él meg a szegény gyógy-
tudós; nem is tudom, hogy öregedhetett volna
meg itt, ha csak búcsúkra nem járna szépítő-
szerekkel és mindent gyógyító panaceákkal, há-
tán hordozván szekrényét.

Egy este öszvércsengés veré föl a tudós se-
bészt korán lefektéből, a mire nagyon kényszerítve
volt mécsbe való olaj nem léte miatt, s
az ajtaján tett dörömbözés kényszeríté lemenni
rozzant lépcsőin s bebocsátni a kérezkedőket.

«Bizonyosan valami meglőtt dugárust hoznak
már megint.»

Azonban csalódott. Egy szép, délczeg ter-

metű úrnő jött elől, lovagköntösben, fátyola hátravetve, utána egy kísérő nő és azután két lovász, kik egy alélt lovagot hoztak be az orvoshoz.

— Doktor úr, monda a nő indulattól elfojtott hangon, vegye ön elő minden tudományát és segítsen. Szabja bármi árát segélyének, én azt megkétszerezem.

Az orvos megörült nagyon, mikor a sebet meglekinté; ez olyan szép és czifra seb, hogy gyógyítása belekerül három hétbe; azalatt a madonna kit az ég küldött ide, egy örökséget elkölthet gyógyszerekre.

— Szóljon ön: nem fog-e meghalni? kérdé a hölgy, megragadva az orvos kezét, ki e heves szorításból kitalálhatá, hogy a sebesült élete nagyon drága lehet.

— Ha tudományom nem csal, még visszaadható az életnek.

— Lássa ön, az én védelmemben kapta e sebet.

— Ha tudományom nem csal, furcsa egy fegyverrel vágták meg: hasonlít ahhoz, mikor valakinek a fején egy palaczkot törnek össze.

— Az Istenért.

— Legyen nyugodt excellenza (a selyemruhát így czímezik Nápoly körül), én helyreállítom és nyoma sem marad arczán a sebnek.

A lovaggal azonban csakugyan gonoszul elbánhattak valahol: három nap, három éjjel mindig félrebeszél; azután meg úgy el volt gyengülve Fra Capuccio sűrű érvágásaitól, hogy a szemeit sem birta nyitva tartani. Csakugyan

jól számítá ki a tudós férfiú, hogy három hét-nél előbb nem fogja elhagyhatni fekhelyét.

A hölgy azalatt éjt és napot ott töltött a beteg körül; nehéz álmaiban kezével hűsíté sebtől égő homlokát, gyógyszerét arany kanálkával maga adta be neki s óráján vigyázta az időt, hogy pontosan vegye a szenvedő a jótékony decoctumot, a mivel más alkalommal Fra Capuccio gyermekágyas asszonyokat szokott gyógyítani. Ejjel ott térdelt imádkozva a madonna képe előtt, örök alapítványt hagyott a helység syndicusánál szegény beteg sebesültek számára, midőn a lovag felüdült.

Fra Capuccio minden napért, melyet a beteg hajléka alatt töltött, száz arany scudit kapott; s azonkívül, midőn egy napon hatlovas aranyos hintó jelent meg rozzant viskója előtt s abba a felépült lovagot fehér parókás inasok beemelték az úri hölgy mellé, oda inté magához a hölgy Fra Capucciot.

— Doktor úr. Midőn önhöz jöttem, azt a fogadást tettem a loretoi szűznek, hogy ez életért, ha nekem visszaadatik, azt adom cserébe, a mi legnagyobb kincsem. A mit önnek adtam, az csak hála volt fáradozásaiért; hátra van fogadásom. Nézze ön e brilliant gyűrűt: értéke ötezer scudi; rám nézve ezerszer annyinál is több. Anyámtól kaptam ezt, mikor haldokolt; anyámnak utolsó áldása van e gyűrűhöz kötve. Most ezt önnek adom. Isten és a madonna védjék önt.

— Ez a hölgy volt — Karolina, Anglia ki-

rállynéja, a többször említett férfi pedig Bartolomeo Bergami, lovag, báró, marchese, a szent Karolina-rend vitéze, — és még valami más: — egy fizetett kém a királyné férjének zsoldjában! . . .

II.

IV. György király nejét, Karolinát, a menyegzőj után, elűzte magától.

Azt mondják, hogy Sellers grófnő valami hestítő bájitalt adott a menyasszonynak, mely miatt a király megvetette nejét s egy távoleső falusi kastélyába száműzte.

Ott szülte meg leányát; azt elvették tőle s többé látnia nem volt szabad.

És soha férje udvaránál nem mutathatta magát.

Az udvarnál a királynének hatalmas ellenségei voltak; legelől a király maga, azután az anyakirályné, a lord kanczellár, a kormány főbb tagjai, és azután mind az a hímes-hámos csőcselék, a mi nyal és harap, a hogy hasznosabbnak látja.

A király gyűlölte, mert nem szereté; az anyakirályné és a kormányférfiak üldözék, mert ez összeköttetés a politikai combinatiókat akadályozta; a többi pedig haragudott rá, mert — mert ez az udvarnál divat volt.

Csak két védelmezője volt az angol földön: az egyik a király atyja, az öreg III. György, egy jószívű agg, a kiről azt mondták, hogy elmebeteg. Egy becsületes lélek, de testi erő nélkül; elfordított lap a királyi név fényével; egy

halott, a kinek kezét megcsókolják, de ütését nem félik.

Hanem a ki a másik védelmezője volt, oh ez egy rettenetes úr, a ki előtt Ó-Anglia kormányfőrfiai levett süveggel állnak s haragos tekintete elől mezítláb osonnak el, a ki úr az urak felett, a kinek kincse, hatalma, fegyvere, birodalma van, nagyobb, mint a világ bármelyik hódítójának: ez az úr az angol közvélemény.

Mit? A mób? az utczai csöcselék: a prókátorok, a firkász ujságírók, a népszónokok és a szövöszékek emberei oly ha'alom volnának Angliában?!

Valóban oly hatalom az. És az egész udvar nem volt erős megrontani azt a nőt, kit egy beteg királyon s egy egészséges népen kívül senki sem védelmezett.

Cselhez kezdtek folyamodni.

Ki kelle hiresztelni, hogy a királyné nem méltó a király nevét viselni.

Egy napon a királyné társalkodónője száműzött úrnőjét oly helyre vezette a kastély parkjában, hol egy csodaszép kis négy éves fiú koldukt a járókelőktől.

A jószívű királyasszony, kitől saját gyermekét elragadták, megszánta a koldusivadékok s felvitetése kastélyába, s ott nevelteté maga körül.

Nemsokára elterjedt a hír az udvarnál, hogy a királynét azért száműzte a király az udvarából, mert egy régi szerelmi viszonyának jött nyomára, melynek tanujelét, egy négy éves gyermeket, titokban most is maga mellett tart a királyné s anyai gyöngédségével halmozza el.

Nagy utat tett a kósza hír, mire a királyné füléig elhatott; a lelkéig sértett nő e bántalomra nyilvános vizsgálatot kért ez ügyben, a mit csak nagy sürgetésre nyerhetett meg.

A kormányférfiaknak nem esett kedvökre az, hogy ez ügy nyilvánosság elé került. Míg csak titokban terjengett a rágalom, szívesen susogták maguk is, hanem a mint kitörésre jött, kénytelenek voltak azon lenni, hogy elfojtsák — nehogy e mende-monda az «öröklési rendet» megzavarja. A királynénak leánya volt, e leány végett kellett az anyát megmenteni.

A törvényes vizsgálatból kitünt, hogy a királyné által elfogadott fiúcska neve Austin; apja és anyja Exeterben élő szegény ács-család s hogy a királyné személyéhez a vádnak még csak árnyéka sem férhet.

E vereség után más tervet kelle kigondolni.

Az idő nem volt VIII. Henrik kora többé, a midőn egy angol király megunt feleségét kedve szerint elűzheté, elítélheté, s vérpadról lecsorgó vérében új nászkoszorút festhetett pirosra. A «jogok századában» az angol fejedelem «a törvények legmagasabb alattvalója». Az angol törvények szerint pedig a király el nem űzheté nejét, ha csak tőle törvényesen el nem vált. Ugyanazon kérlelhetetlen törvények szerint egy férj csak akkor válhatik el nejétől házasságtörési bűn miatt, ha saját maga hasonló bűntől egészen tiszta, a mit bebizonyítani IV. Györgyre nézve nagyon terhes feladatt lett volna. A rettenetes angol törvény pedig nem ismer különbséget e tárgyban király és napszámos között.

A kérdést más régiókba kellett átvezetni, a magánügyet diplomatiái fontosságra emelni. Be kellene bizonyítani, hogy a királyné nem érdemes Ó-Anglia trónjára.

A királynénak álbarátai azon tanácsot adák, hogy idők változtáig hagyja el Anglia földét, hol csak megaláztatás és szenvedés fogadta első partralépése óta, s tegyen egy utat keletre, a szent sírhoz; ott imádkozva, talán több malasztal térend vissza, férje szívét magához hódítani.

Útiköltsége fejedelmi bőkezűséggel volt utalványozva, az útjába eső udvaroknál lakó diplomatiái testületek utasítva a fejedelemnő díszes fogadtatása iránt, az egész utvonal rózsákkal hintve számára — és kémekkel beültetve.

Genuában kiszálltakor egy fiatal lovag ajánlotta magát a királyné szolgálatába, egy szép arcú, kellemes modorú férfi, kit a királyné felfogadott és mindenütt magával hordott, a merre járt; és a merre csak járt, tengeren és szárazon, az úttalan pusztán, s a háborgó tengeren, az olasz hegyszakadékok a kábító karneváli csoportozatok között, minden ember, a ki csak vele érintkezésbe jött, az első napon érezé királyi jótékonyságát az elűzött nőnek s a második napon már a kormány kémé volt s küldte a tudósításokat felőle a csatornán túl és mindezen kémek vezére, feje, igazgatója volt — maga a kitüntetett lovag, Bartolomeo Bergami.

* * *

IV. György király különben eleget igyekezett azon, hogy népszerűvé tegye magát. Eljárt a

kis csapszékébe, hol az akkori kor gavallérjai, a «six botlemans» a csöcselék mulatságait oszták, s a rendőrség daczára a fulladásig zsúfolt lebujszókban, rekedtté ordították magukat.

Legkedveltebb gyűlhely volt akkoriban (a Napoleonra következő szépséges szesz béke éveiben) az «Arany kókuszdió» csapsték. Master Sam, a korcsmáros, a leggorombább ficzko, a kit jó pénzért kapni lehetne a három királyság területén s ezért a gavallérvilág kegyencze. E kitüntetés meg is látszott nemcsak master Sam erszényén, mely leginkább tömve volt — fizetetlen árjegyzékekkel, hanem testének minden részén, mely egész kis emlék-album volt hirhedett férfiaktól kapott ütlegek foltjaiból és sebhelyeiből; köztük ő felségének is egy pár autographonja.

Halottak estéjén, mikor az utczákon minden harmadik ember koszorút czipel a karján, s gyalog és omnibuszon, bérkocsin és úri fogaton a temetőket látogatni siet, egy lármás csoport nyit be az «Arany kókuszdió», ajtaján, melynek üvegtáblái nagyon nem superflua cautela miatt sűrű vasrácsal is be vannak vonva, még pedig mind kívül, mind belül.

A vidám csoport (mert gyászolónak épen nincs okunk nevezni) mintegy tizenöt fashionable gentlemanból áll, kik közül négyen vagy öten egy-egy herczegasszonyt vezetnek karjaikon, abból a herczegnői osztályból tudniillik, melynek mindene megvan, a mi egy herczegnőnek, csupán csak neve nincs hozzá. Ez pedig csekélység.

Az a fehér nyakkendő, kásztorkalapos dandy,

a ki szörnyen gyűrődött ingfodrai között három mogyorónyi brillianst visel, kezében pedig hatalmas tuskés botot forgat, az — a király. — Az a delnő pedig, ki az akkori idők divatja szerint térden alól érő selyem viganót, szélein rózsafüzérekkel, könyökig érő keztyűket, s felhőtakaró kalapot paradicsommadártollal visel, s kit IV. György karjára fűzve vezet: — az — az a királyné; igen: — «pillangó-királyné»: «Queen Butterfly», a hogy őt az orgiákban nevezik.

Az «Arany kókuszdió»-ban le van terítve a tekeasztal; halottak napján Angliában nem szokás tekézni. Nagyobb biztosság kedvéért maga master Sam is felfeküdt rá, s ad hominem tudatja mindenkivel, a ki kétkednék felőle, hogy ott ma golyókat lökdösní nem lehet.

IV. György, a mint az ajtón belépve, szemeit a kétes lámpavilághoz s a szellőzetlen dohányfüsthöz acclimatizálta, fél szemüvegét aranyos fogantyúval szemé elé dugva, a legtökéletesebb orrhangon, a milyen csak a fash világban divatozik, kiálta:

— Sam! Hol vagy Sam? Hol vagy te országos gazember?

A megtisztelt házi gazda, a nélkül, hogy tenyerébe fektetett arczán változtatna, vagy a tekeasztalról felemelkednék, morogva viszonz:

— Itt van Sam. S szeretné tudni, hogy miért volna ő országos gazember?

György int felemelt tuskés botjával, mire követői körüle csoportosulnak; ő pedig egy háromszögletű papírt von elő oldalzsebéből; mely

alakját akként nyerhette, hogy valaki egy ív papír szegletét szakítá le s arra írt levelet.

— Látják mylordok ezt a szép kis darab papírost; körül sincs nyírva, a szélei sincsenek ugyan megaranyozva: de legalább a parfümtől illatos, ha ugyan a grógot is parfümnek lehet elfogadni. Ez egy levél, a mit master Sam írt IV. György királyhoz.

— Ha királyi correspondencia s országos ügy, a «kék könyvbe» vele, szól erre egyik dandy a csoportból, talán épen maga Sheridan, mert ő is rendes czimbcra volt ott.

— Oh nem; ez gyöngéd magánügy. Ide hallgassatok.

— Lámpát közelébb.

— Szükségtelen; olyan goromba az írás, hogy sötétben is olvashatni. — Tehát:

— «Mester Sámuel köszönteti IV. Györgyöt! — Master Sam köszöntet engem! s a gazember még a maga nevét írja elől! — Ezerháromszázyoleczvanöt font és négy shilling, a mivel fölséged nekem tartozik. A conto mindennap nagyobb, s nekem a pénz kell. Fölséged tud pénzt csinálni, de én nem tudok. Az ördög vigyen el engem, ha holnap egy ital sherryt adok, a míg a pénzemet meg nem kapom. Fölségednek «még most» hűségés alattvalója Sámuel.»

Az egész társaság hahotája kísérte a furcsa okirat végszavait.

— Te írtad-e ezt, te besózott kilenczszem? kérdé a király, újra eldugva a becses okmányt.

— Én hát, szólt master Sam, de fel is ült azután, még pedig úgy, hogy a tekeasztal közte

és a király közt maradjon. Úgy lovagolt rajta, félig lelógó lábbal, mint egy lovon ülő mylady.

— S tudod-e, hogy ez «felonie»?

— Nem tudom, hanem azt tudom, hogy a rossz adóst, a ki nem fizet, mindenütt szabad üldözni a hitelezőnek Ó-Angliában.

— Akkor apámat, III. Györgyöt nagyon üldözhetnék a hitelezők, mert ő annyi adósságot csinált, hogy ha tallérban együtt volna, körül lehetne vele rakni a birodalmat.

— Igen, csak hogy III. György király nem arra csinálta az adósságot, hogy kakasviadalon pazarolja el a pénzt, hanem arra, hogy egy Napoleont veszítsen el.

— Egy Napoleont? Te háládatlan tengeri pók! Hát nem ezer Napoleont veszítettem én el tegnap is itt ezen az asztalon? (Értsd: Napoleon aranyat).

A gentlemanek olyan jónak találták ezt az élczet, hogy nevettek rajta. Nagy urak élczei mindig fényesek!

— Nos, hát te görbére egyengetett kútágas, van-e bátorságod a te uradnak azt mondani, hogy nem hitelezél többet?

— Van bizony. Ha valamelyik matróz nem akar fizetni, elmegyek a kapitányához s bepanaszlom, megveszem rajta; de ha az «én uram» nem akar megfizetni, ki az ördöghöz menjek ellene panaszra?

— Hát azon az asztalon mi van leterítve?

— Egy bowle punch, egy pár sült fogoly, meg egy szőlővel töltött plumpudding.

— S te vakmerő, azt hiszed, hogy én azt nem merem elfoglalni tőled?

— Nem az enyim. Egy derék gentleman rendelte meg, a ki előre szokta mindennek fizetni az árát. Azt pedig tudom jól, hogy Ó-Anglia törvényei szerint a király sem teheti senki tulajdonára a kezét annak személyes engedelmével.

A gentlemannek hallatlanul jól mulattak azon, hogy a «kókuszdió» korcsmárosa olyan szépen praelegál a Magna Chartából.

— S ki az a te derék gentlemaned, Sammy, a kinek a vagyonához nyúlunk oly égrekiáltó alkotmánysértés fog lenni?

— Az a derék, készfizető gentleman senki más, mint a ki ott jön be az ajtón, a nagyon tiszteletreméltó Brommel Eduard Simson esquire, ő kegyelmessége.

A nagyon tiszteletreméltó Brommel Eduard Simson esquire nagyon ismerős lovag volt a király előtt; első divathős, kinek minden kifogás fölötti nyakkendőállását mindenki irigylé az udvarnál, de ki e nyakkendőkötés titkát még királya kérelmére, biztatásaira sem árulta el soha, a mi erős characterre és szabadelvű nézetekre mutat.

Sir Brommel csak egy hét előtt is még kegyence volt IV. Györgynek, hanem egy napon el találta felejteni magát s a Westminsterben is hanyattveté magát a pamlagon a király előtt; azt hitte, ott is az «Arany kókuszdió»-nál van. A király aztán ezért kilökte a lovagot

inasaival az ajtón. E miatt viszont Brommel fente a fogát, hogy visszaadja a tromfot Györgynek, majd ha összekerülnek megint a «Kókuszdió»-nál.

A nagyon tiszteletreméltó gentleman inasa kíséretében jött, ki mindenütt sarkában követte. Divat volt akkor a közellátást affectálni, melynek következtében sir Brommel úgy nézett szüntelen, mintha minden embernek a feje tetejét akarná meglátni.

A mint IV. Györgyhöz ért, még magasabbra emelte fejét, még jobban összehúzta szempil-láit, nyitva tartott szájjal bámulva rá szörnyű ismeretlenül s azzal visszafordulva inasához, nyafogó hangon kérdezé tőle:

— «Who is that fellow» (ki ez a ficzkó) ezzel a gyűrött nyakravalóval itt?

A király szemébe azt mondani, hogy «that fellow» s még az inastól kérdezni, hogy ki ez? s e fölött a nyakravalóval boszantani, a mi csakugyan nem állt oly szépen, mint Brommelé!

A nagyon tisztelt gentleman minden más al kalommal azt kockáztatta volna, hogy ő felsége sajátkezűleg egy hatalmas pofonnal üti őt még egyszer akkora lovaggá, mint a mekkorának már született és felnőtt; hanem ezúttal jó lett volna ránézve, ha ily tréfás büntetéssel megszabadulhatott volna. Terhelte bűnét az a körülmény, hogy a bowle punchot előre kifizette!

— Megállj! kiáltá útját állva IV. György. Hü-telen! Te a király személyét sértéd meg.

— Oh, ezer pardon. Nem ismertem meg felségedet.

— Hogy ez a tévedés többet meg ne történ-
jék rajtad, ez órától fogva számüzünk birodal-
munkból, s ha mától 24 órán belül túl is ta-
láltatol, a Towerbe záratunk, s megindítjuk a
pert ellened felségsértés miatt. El szemeink
elől!

A szegény lovag megzavarodva hátrált ki az
ajtón: György arcza úgy lángolt a harag miatt,
hogy mindenki félrehúzódott tőle; a gentlema-
nek látták, hogy ez több a tréfánál.

— Mylord cancellár! kiálta György, miután
Brommel eltávozott. Gondja legyen rá, hogy
parancsunk végrehajtassék. A számüzött fölség-
sértő vagyonaival mi történik?

— Azok a koronára szállnak, felelt a can-
cellár, kinek persze itt is György oldalán kelle
lenni.

— No úgy hát ez a bowle punch és ez a
plumpudding a mienk! szólt kaczagva IV. György;
üljünk hozzá, urak; ide mellém Queen Butterfly!
Ma confiskált punchot iszunk!

E szóra ismét kigyulladt az elfult jókedv; a
király szeszélyes ötlete új fordulatot adott a
drámának; a vidám társaság ismét a vig czim-
borát találta benne s az anecdoták világában
e partie a király részére volt megnyerve. Mint
tudjuk, a világ mindig annak partjára áll, a ki
ellenesét kijátsza, nem azéra, a ki ellenesét
leverte. Halottá tenni könnyű, de csúffá tenni
nehéz.

Hanem a szegény Brommel ezért csakugyan
komolyan számüzve maradt goromba tréfájáért;
s mint számüzött halt meg Frankfurtban, csak

halála után hagyva végrendeletében hazájára azon megbecsülhetetlen titkot, miszerint nyak-kendőjének fölülmulhatatlan jóállása az által eszközöltetett, hogy ki volt keményítve! S ily lángésznek külföldön kelle elmulni egy meg-gondolatlan szó miatt, holott szép talentuma mellett még valamelyik európai udvarnál követ-ségi állomást is tölthetett volna be!

IV. Györgyöt nagyon utolérte e szent napon a jókedv. Máskor is állandó útitársa volt az, de különösen hozzá szegődött olyankor, midőn valakit erősen letromfolhatott. Már, hogy az a marokkói bey volt-e, vagy egy nyeregből kiütött gavallér, vagy egy megdöngetett lovászlegény, az rá nézve mindegy volt.

— Sam! ide hallgass Sammy, ne duzzogj; eredj, küldj zenészekért nekem. Ma vígan akarok lenni.

— Ma pedig nem fog sem hegedű, sem fuvula szólni az «Arany kókuszdióban», felelt rá vissza Sam röviden.

— Ennek a ficzkónak még egy pár fogát ki kellene ütni; nagyon keményen pattog a szájában a szó! kiálta egy, minden szolgálatra kész udvaronc.

— Ne bántsátok! szólt bele György. Én becsülöm az alattvalói őszinteséget. Tehát kérlek édes barátom, Sámuel, légy olyan szives, világosíts fel indokaid felől, a mik arra kényszerítenek, hogy fejedelmi óhajtásunk teljesítése ellen nehézségeket támaszsz; hogy ha netalán az alkotmány ellen vétettünk volna tudtunkon kívül, azt jóvátehezzük. Tudod, hogy a mi szívünk

jó, de gonoszindulatú államtanácsosaink eltitkolják előlünk a nép óhaját.

Az államférfiak, kik maguk is jelen voltak a mulatságon, igen jónak találták e legkegyelmesebb tréfát.

— Hát bizony itt ma nem lesz muzsika; és másutt sem lesz egész London városában, sőt a hármaskirályságban sem lesz, azon egyszerű oknál fogva, hogy most halottak napja van s Ó-Anglia törvényei mindenkinek parancsolnak, még a . . .

— . . . Még a hegedűknek is! Tökéletes igazad van, Sammy. Ó-Anglia törvényei nagyon jól tették, hogy gondoskodtak a szegény halottakról, hogy egy napján az esztendőnek legalább nyugton alhassanak a koncertek miatt. Hapem azt remélem nem tiltották meg, hogy a halottak emlékére egyet ihassanak Anglia polgárai, már tudniillik a kiknek van mit, mint például nekünk. Mylordok és myladyk, emeljünk hát poharat az én halottam emlékére: «éljen a megholt királyné, Karolina!»

E bizarr toasztra összecserdültek a poharak. Kaczagni való volt az! «éljen a megholt!» Egy víg czimbora kíváncsi volt e kérdést feltenni:

— Tehát csakugyan megholt volna?

— Valóban megholt, erősíté György. Sőt már el is van temetve. Ha nem hiszitek, ime lássátok: az orvosi bizonyítványok, a mik haláleseteiről tanuskodnak.

— Haláleseteiről? vágott közbe egy kétkedő. Tehát hányszor halt meg?

— Oh, háromszor, négyszer; igen sokszor,

Nem minden ember teheti azt, az csak egy királynénak van módjában. Ide figyeljetelek.

IV. György tárczáját kivéve, abból három levelet kereset ki, mind a három egészen egyforma borítékba volt téve, s egy kéz írása.

A király olvasá fel egyenkint a leveleket:

«Sire!

E levelet a nubiai puszták közepéről irom. Mellékelve van hozzá a chansonette, mit a királyné írt hozzám, s én dalt csináltam reá. Hogy a dal hozzám iratott s hogy ez valóban szerelmi dal, azt bizonyítja az arab kalauz, ki tanuja volt együttlétünknek a forrásnál, melyet a királyné «boldog szeretők forrásának» neveztetett el s rózsákkal körülültetésére alapítványt is tett. Az arabot, kinek neve Maruf, idecsatolva küldöm a levéllel együtt, ő hitelesen fog bizonyítani. Fölségednek legalázatosabb szolgálja Bartolomeo Bergami.»

A király odaveté a dalt, a dallammal együtt a Queen Butterflynak, ki utczai énekesnő lévén, azt «à vista» tudta rögtön énekelni, s nem-sokára az egész társaság énekelte utána a refrain: «nappal az ég csillagait, este a nap melegét», a hogy csak kinek-kinek a torkán kifért; mert muzsikálni nem szabad ugyan, de a ki maga torkát fárasztani akarja, az bizony dalolhat magának ünnepnapokon is, a milyen fenhargon csak bir.

— Ez valóban a királyné írása, szólt a komoly lord kancellár, lámpa elé tartva a papirszeletkét. Ez igen fontos okmány fog lenni.

— Ez volt egy halál, szólt György, vissza-

téve borítékjába az első levelet, s azzal kibontá a másodikat.

— Hallgassátok: «Sire! Itt küldöm ez aquarellt, melyen a királyné magát és engemet egy lapra festetve, ezáltal legcsalhatatlanabb bizonyítékot adott maga ellen; a festő, ki e képet készítette, szintén rendelkezésére küldetik, s mind ezt, mind egyebeket bizonyítani kész. A királyné valami istenasszonyt ábrázol, én pedig valami pásztort; a nevekre nem emlékezem, mert nagyon különösek. A pictor tudni fogja. Feleségednek legalázatosabb szolgája, Bartolomeo Bergami.»

Mindenki kapott a festett kép után: hol van a szerencsés Coridon?

A Queen Butterfly, a mint kezébe kaphatta az aquarellt, szemeit hol arra, hol Györgyre szöktetve, összehasonlítani látszék a két alakot.

— Nos, királyném, melyikünket találod szebbnek: te női Páris, melyikünknek adod az Eris almáját?

A Queen Butterflynek annyi utczaí életphilosophiája volt már, hogy a festett képet magas megvetéssel hajtsa az asztalra s keztyűs kezét mosolygó gráciával nyujtsa a királynak.

— Ah, az «én királyném» meg tudja különböztetni a királyt a lovásztól.

— Az volna az irigylett lovag? kérdék többen.

— Nemes embernek adja ki magát, de nem volt egyéb közönséges futárnál. Én tudom, mert tudtommal lett nápolyi gróffá.

Ez volt tehát a második halotti bizonyítvány!

Most a harmadik levelet bontá fel a király.

A czimboraság kíváncsian dugta össze fejét e mindig érdekesebbé váló okmányok olvasása közben; a Queen Butterfly a király vállán keresztül iparkodott a levelet olvasni.

«Sire!

Ma három hete egy alberghoban, hol a királynéval megszálltunk, egy pár nobilevel leültem kockázni. Egy közülök minden pénzét elvesztve, haragjában a kancsót fejemhez vágta. Én felbuktam eszméletemen kívül. Veszedelmes sebet kaptam fejemen. Midőn felocsudtam, a királynét láttam fekhelyem mellett. Azt mondtam neki, hogy őt rágalmazták előttem s védelmében kaptam e sebet. Egy orvost kerestem fel s ahhoz szállíttatott. Az orvost e levélhez mellékelve küldöm. Ő bizonyítani fogja, hogy a királyné egész betegségem alatt egy óráig el nem hagyott, mellettem virrasztott, ápolt és sebemet kötözte, sőt az orvosnak anyjától kapott gyűrűjét is odaadta jutalmul, a miért felgyógyított; a mit van szerencsém ezennel felségeddel legalázatosabban tudatni.» — Aláírás, mint a többen.

A hahota minden hanglépcsőn végig hangzott ez utolsó levélre. A királynő, mint betegápoló! Csak a Queen Butterfly, csak annak az egynek volt szive magában mormogni: «a háládatlan kutya!»

— Ugy-e bár, hogy meg van halva a királyné? szóljt IV. György, és szemei ragyogtak a kérdés mellé. Ugy-e bár, hogy ihatunk az emlékére halottak napján?

— Csak volna mit? — jegyzé meg szárazon

a lord kancellár. A punch elfogyott, s Sammy-nál nincs az udvarnak több hitele.

— Van nekem! kiálta fel a pillangókirályné. Sam! az én hitelemre hozz bort. Ma én fizetek: én traktálom az udvart.

Azzal néhány szót sugott Sam fülébe, mire a mogorva vendéglős fogta a korsókat és a pinczekulcsot s nemsokára tele korsókkal jelent meg a társaság előtt, mely azután reggelig ivott és dörömbölt, más zene hiányában az asztalt dolgozva ökleivel s törött palaczkok nyakával.

A Queen Butterfly előljárt az ivásnál s mikor a mylordok és gentlemanek jobbra-balra düledeztek, ki az asztalra, ki az asztal alá, ő még akkor is uralkodott s midőn végre maga György is lehajtotta gondterhelte fejét, a Queen Butterfly akkor is fenn volt s a roskadozó György fejét keblére emelve, poharát ajkaihoz erőlteté.

— Még e poharat a halottakért!

György dadogva mondá: «minden halottért: — az enyimért is». Mit szólsz vén gazember? te Sammy! Mit csinálnak a halottak?

— Azt hiszem, hogy feltámadnak — dörömögé a koresmáros.

Azzal György is álomnak hajtá fejét; egyedül hagyva a csatatéren «királynéját».

Egy szögletben ült külön asztalnál Gilvay, a genialis torzképfestő, az vázolta albumába e jelenetet, a mi harmadnapra minden műáros útczai tárlatában látható és kapható volt két shillingért: a nagy férfiak elhúnyva az asztal alatt s a király a Queen Butterfly ölében.

IV. György nem haragudott az ilyenekért, hagyta árultatni szabadon e caricaturákat, még csak be sem szedette a boltajtókból.

A mint Gilvay elsompolyodott a teremből, a Queen Butterfly fölállt az asztal mellől; Sam mesternek inte, ujjait ajkára nyomva, mire az a kandallóban fújtatóval felszítá a tüzet; a Queen Butterfly valamit vetett az eleven szén közé, a mi hirtelen lángra lobbant a kandallóban. Azal eltűnt a teremből.

Nemsokára jöttek a király pitvarnokai, kik szokva voltak már hasonló esetekhez, felpakolták az urakat, kocsikra rakták és haza vitték.

Csak másnap későn, midőn IV. György keresni kezdé a három levelet, a mit a «Kókuszdiónál» mutogatott, vevé észre, hogy azok hiányzanak. Nem jutott aztán eszébe, hogy eltette-e azokat ismét zsebébe, vagy valamelyik úri czimboránál maradtak, vagy az asztalon feledték azokat?

Keresteté, kérdezteté mindenfelé; de senki sem tudott felőlük. Elvesztek biz azok végkép. Nem nagy veszteség ugyan, mert a tanuk mégis megmaradtak, de különösen az a kettős arczkép sokat bizonyított volna.

Ezúttal egyik királyné a másiknak jött segítségére; az utczahölgy a fejedelemnőnek!

III.

Az udvarnál meg volt már ásva a királyné sírja.

Minden zugában a Carlton-housei királyi

palotának beszéltek a magas asszony szégyenéről. Komoly diplomaták a Bath-rend redőgazdag köpenyével vállakon arról értekeztek a titkos tanácsteremben, szótték-fonták a szemfödelet, a mivel úgy letakarhassák a halottat, hogy annak még orczipurulása se lássék. Az előszobában várakozó udvaroncok élczekeket gyártottak a magas hölgyre; tudván, hogy egy sikerült élcz, mely eljut IV. György fülébe; megalapithatja a szerző szerencsáját. Az udvarhölgyek pipereasztalainál Bartolomeo kalandjait szaporíták végtelen változatokban s szerencsés udvarló volt, ki hölgyek számára egy silhouette-jét megszerezhetette a hirhedett kalandornak. Vén hivatalnokok keresték a pandektákban az ide vonatkozó törvényczikkeket, a mik szerint a királynét el fogják ítélni; bizonyosan a viháncsoló inassereg is e tréfák felett nevet a lépcsőkön, sőt a két borotvált ránczos képű vén horsgarde a kapu előtt, az is a királyné sorsáról dörmög s számít a szerencsére, hogy egy nevezetes napon tán épen ő lesz az a választott, ki a feketével bevont szekeret kísérni fogja addig a vörös állványig, a melyről Gray Johanna királyné vére olyan szépen csurgott le köröskörül. S ha egy elkésett kóbor gavallér éjjel az utcán dalolva megy végig, Goddam, ha ez nem úgy végződik: «este a nap melegét».

És senki, senki sem érez részvétet az üldözött hölgy iránt?

Nincs Angliában senki, a ki érezné, hogy ez egy irtóztató, földalatti cselszövény, a mely nagyobb szégyen arra, a ki a tört vetette, mint

arra, a ki elesett benne ; hogy szégyen, gyalá-
zat az, mikor ennyi bölcs, nagyhatalmú úr egy-
gyöngé, senkit nem bántó asszony ellen össze-
esküszik, mikor a leghatalmasabb nemzet
kormányférffiai azt a mindenüvé elható befo-
lyást, mely nekik azért adatott, hogy az angol
névnek tiszteletet szerezzenek a kerek földtekén;
arra használják fel, hogy egy szegény asszonyt
kémeikkel kísértessenek egyik égsarktól a
másikig, s mindenütt a hová lép, a királyi
udvarok küszöbétől a puszták sátoráig, kísér-
tetet, csábot idézzenek gondtalan szive fölé;
mikor a protestans Anglia kormányférffiai túl-
tesznek a spanyol inquisition!

Nem lázad föl e gondolatra semmi szív a
ködök szigetén.

Ah—bah! gondolják a magas urak; a peerek
házán túl nincs világ. A nagy szörnyeteg, a
nép, a mob, a canaille alszik és talán álmodik
is, de nem cselekszik.

De hátha fel találna ébredni!?

* * *

Legutolsó volt minden angol nő között maga
a királyné, ki a rossz hirt, mely elterjedt felőle
a hármass királyságban, megtudta.

A mint ezt az udvari cselszövény szerint
tudatták vele, gondoskodtak arról is, hogy a
királynét roppant pénzösszeg birtokába helyezték.

Így számítgattak: a nehéz vádakkal terhelt
nő meg fog rettenni; előtte áll a nagy szabad
világ, mögötte a sötét Tower, feje fölött a

bárd; — el fog futni a világba, megelégszik azzal, hogy boldog nő legyen, boldogtalan királynő helyett, s hogy fejét megmentse, el fogja ejteni a koronát.

Akkor aztán in contumaciam elítélhetik a férj ágyától, asztalától és trónjától, IV. György más nőt fog vehetni, a kit a mostani politikai constellatiók jobban ajánlanak. Hiszen csak ez volt a cél, a miért a másikat, az útban levőt fel kelle áldozni.

Oh mi rosszul ismerték a női sziveket.

Karolina királyné e vádak hírére rögtön elbocsátá minden kíséretét s egyedül indult neki, hogy visszatérjen — Angliába.

Franciaországban St. Omerbe jutva, egy londoni barátja, Wood alderman várt reá, ki megtudva a királyné szándokát, le akarta őt beszélni az Angliába visszatérésről, a nagyhirű Brougham, a királyné ügynöke, tudósítá őt, hogy a király évenként fél millió jövedelmet biztosít számára, ha Angliába vissza nem tér, s a koronáról lemond.

A koronáról? talán; de jó híreről? Hogy egy nő, egy királyné mondjon le jó hirnevéről, engedje magát három országon keresztül gúnyra emlegetni; tehetné-e azt évenként fél millióért?

— Vissza fogok térni! felelt azoknak, a kik pénzzel kecsegtették.

Aztán fenyegették VIII. Henrik nejeinek véres emlékével.

— Vissza fogok térni.

A hogy nők szokták, — a kik, mellest mondva, nagy hadvezéri adományokkal szoktak

birni, a királyné sokkal hamarább, mint várták tőle, határozta magát egy merész lépésre.

Egy reggelen a doveri örtoronyban Calaisból jövő gályát pillantának meg, melynek árboczaira a királyi lobogók voltak felvonva. A királyné volt e gályán, ő volt oly merész, hogy a királyi lobogót felvonatta. És a doveri kormányzó, elég tudatlanul, a királyi családot illető üdvözlésekkel fogadta az érkezőt. Szegényt rögtön nyugalomba is helyezték, e menthető, de helyre nem hozható tévedés miatt.

Az első lábnym, melyet Karolina Albion partjára kilépve a földön hagyott, igazolta, hogy a nő sejtelmei voltak erősebbek, mint a férfiak böles mindentudása.

Ez első lépésre felébredt az a szörny, az a mob, az a megnevezhetetlen úr, a kit a nagyok nem szeretnek ismerni.

Magát a doveri kikötő partját roppant néptömeg lepte el, mely kitörő riadással fogadta a partraszállt királynét. Innen a Bleakheathen át Londonig egész útja egy diadalmenet volt. A városokból száz meg száz kocsikkal jöttek eléje, az ablakokból ünnepies lobogók, szőnyegek csüngtek alá s az utak melletti fákra ujjongó nép kapaszkodott fel, a hol végig vonult. London közelében egy dandár lovas ifjuság nyargalt ki eléje, benn a városban a boltokat bezárták, az ablakokat kivilágították, s midőn a királyné hirtaja a Citybe ért, ott kifogták előle a lovakat, maga a nép vitte azt végig a királyi palota és a miniszterek ablakai előtt; hallhatták odabenn az országrendítő kiáltást, mely a míg «éljen»-t

rivalt a «politikai mátyrnak» — «pereat»-ul hangzott a kormányra nézve.

Azon cselszövényben, melylyel a kormány «egy szabad angol nőt» körülhálózott, az egész büszke angol nemzet érezte magát megsértve s boszút állt e sérelemért.

Ugyanabban az órában, melyben a királyné hintaja London sorompóin behajtatott, késő este lord Liverpool, a király minisztere letévé a peerek asztalára a rejtelmes «zöld erszényt», melyben a királynét vádló titkos irományok voltak lepecsételve s felolvastatott a királyi üzenet az alsó- és felsőházban a királyné perbefogása végett.

A miniszteri párt titkos bizottmány előtt kívánta a királynét elítéltetni. Az urak háza könnyen beleegyezett: de az alsóházban kemény harcz kezdődött s egy nehéz szó hangzott el, melynek neve: árulás a nemzet jogain.

A nemes Wilberforce azt ajánlá az elkeserült feleknek, hogy békítsék ki a királyt a királynéval és az egész rettegéssel teljes pert semmisítsék meg.

A királyné volt az, a ki ez ajánlatot legelőször visszautasítá.

«Nekem ítélet kell, nyilvános ítélet, mely fölment, ha ártatlan vagyok, boszút áll rajtam, ha bűnösnek talál. Tartozom ezzel magamnak, a trónnak és a mélyen sértett angol nemzetnek.»

És ezzel megkezdődött a per a királyné ellen — a nyilvánosság sorompói előtt.

A legszomorúbb per, a mely valaha meg-

nehezíté a bírák lelkiismeretét s felzavarta a köznyugalmat.

Brougham e pernek köszöni líre jobb részét, melyben a királyné védője volt, s Canning népszerűségét az emelte még magasabbra, hogy a pör miatt kilépett a miniszteriumból.

Minő természetű lehetett e nevezetes per? azt jó hallgatással mellőznünk. Hat hétig, míg a tanúvallatások folytak — angol nő nem vehetett kezébe hirlapot.

Hanem azért a részvét óriásilag nőtt a királyné iránt; a három királyság minden részéből özönlöttek hozzá a bizalom és részvétteljes feliratok, aláírva a nép ezrei és ezrei által, csupán egy addressenek tizenötezer férjes nő volt aláírva. Másutt anyák vitték felnőtt fiaikat a nyilvánosan kitett felirathoz, hogy neveiket oda jegyezzék: «mikor a királynét meg akarják gyalázní, akkor minden angol anyát meggyaláznak».

Ilyen ár ellen kelle küzdeni a királynak és kormányának.

Anglia legnagyobb capacitásai elismerék és ki merték mondani, hogy ez a per a legnagyobb szerencsétlenség, a mi az országot érheté.

IV. György sokkal gonoszabb munkát kezd meg, midőn nejét erkölcsileg akarta megölni, mint egyik szerelmes előde, ki nejeinek egyszerűen leütteté fejeiket.

Az angol közérzület ellen intézet támadás volt ez, s nagy szerencse annak, s ki érti, nagy szerencsétlenség annak, a ki nem, hogy Angliában ez a trónnak az alapja.

A mely napon a királynénak az ország leg-felsőbb törvényszéke, a parlament előtt meg kelle jelenni, Sidmouth lord parancsára az egész városhatóság, békebirák, a londoni és middlesex-i constablerek az utcákra voltak rendelve; a bowstreeti gyalog és lovas militia már korán reggel elfoglalta az utcákat, mik a főrendi házhoz vezetnek. A constabler-testület ezer emberrel szaporított s a tűzoltó-test gyűlhelyeire rendelve, várakozott, mint valami nagy égis idején.

A felső tábla épülete erős korláttal véttetett körül, melyen csak egyesével bocsáták be a kocsikat és gyalog jövéket; e sorompón belüli tért a királyi testőrség foglalta el, minden szögletbe, mely az országházra néz, erős hadcsapatok voltak elhelyezve, sőt a zárt kapukon belől kartácsra töltött ágyúk is voltak felállítva, miket éjjel szállítottak oda a woolwichi fegyvertárból.

A királyné a St. James Squareben lakott, bérlett házban. Kilencz órakor megérkezett érte az udvari diszszekér, hat lovas fogattal. A királyné gyászba öltözve, hátravetett fehér fátyollal fején jött le lakásából, aldermann Wood s lady Hamilton kíséretében.

A nép, mely lakását szüntelen őrzé, dörgő riadalban tört ki láttára, s ezentúl egész a parlament-épületig lépcsőről-lépésre egy diadalmenet volt átvonulása London utcáin; a nép ujjongott, az ablakokból kendőkkel lobogtattak felé üdvözlést s végig hangzott előtte, utána: «éljen a királyné!»

A kocsisnak Carlton-house előtt kellett el-

haladni: a király palotája előtt. A palotaőrség künn állt fegyverben, midőn a menet közelgett, mindenki rettegett tőle, hogy ez véres össze-
ütközés helye lehet.

Egy csoport néember, nekihevült arczczal, jött a kocsi előtt; a csoport között, szilaj taglejtései által kitünve, a Queen Butterfly.

A mint a katonaság elé érték, a néember-csoport az őrség elé tódult, s a mint a Queen Butterfly leszakítva szétbomlott hajáról a veres szalagot, azt megcsóválta a levegőben, százszo-
ros kiáltással zendült meg: «éljen a királyné!»

A királyi palota helyőrsége e szavakra fel-
emelé fegyverét és — tiszteletteljesen üdvözlé az elhaladó királynét; a másik perczben aztán minden katona nyakában volt három-négy asz-
szony, kik őket csókokkal elhalmozák. És ez a király palotája előtt történt.

Mentül jobban közeledett a menet a parla-
menthez, annál sűrűbb lett a népcsoport, a pairek és miniszterek hintói végig álltak az ut-
czán, sorára várva; a nép utat kezdve verni közöttük a királyné hintaja számára s kényszeríté a miniszteri hintók bakján ülő kocsisokat, hogy kalapjaikat levegyék a királyné előtt.

Egy lovag jött szemközt; szikár, sovány ar-
czú férfi: «Le a kalappal!» kiálta rá ezer torok; «ott a királyné!»

A katona büszkén tekinté szét a néptömegem s megbillentve kalapját, tovább lovagolt. Annak köszönheté, hogy valaki elkiáltá magát: «ez lord Wellington!» mert azon a helyen nagyon olcsó volt a káposztatorzsa.

Egy fényes hintón a királyi egyenruhába öltözött inasok ültek.

«Le a kalappal!» rikácsolt rájuk a Queen Butterfly.

«E kocsiban a királyi herczegnők ülnek!» kiálták.

«Annál inkább!»

S azoknak is süvegelniök kellett.

A parlament-épület előtt is üdvözlé a királynét a testőrség; kocsijánál a ház hivatalnokai fogadták; Thyrwitt Tamás és Brougham Henrik nyújták neki kezeiket kiszálláskor, úgy vezették fel az országházba.

A gyülesteremben pompás elefántcsont karszék volt a királyné számára készítve, biborral bevonva; ebbe ült le a legmagasabb vádlott, ki az ország törvényszéke előtt megjelent, hogy ítéletet kérjen.

Megjelenésekor a lordok mind felálltak és üdvözölték; a királyné nyugodt, elfogulatlan tekintettel nézett végig biráin, kiket névszerint hívtak fel egymás után.

Azzal felolvásák a vádlevelet.

Rút, megbélyegző, szégyenteljes irat az. Erős hidegvér kellett hozzá, hogy hasonló titkokat ily rettentően nyilvánosságra hozzanak. A király tanácsosai nagyon jól vélték eleget tenni kötelességüknek, midőn a királynét így eltemették, de legalább ne temették volna sárba!

A szegény asszony végig hallgatta azt.

Ha volt bűne — és azt csak Isten ítéli meg — úgy e bűneért ez óra alatt kiszzenvedett. Nem látta senki könyezni; arcza fájdalomtól lett

halvány, nem a szégyentől piros. «Mennyi ár-
mány, mennyi hazugság!» suttogá a felolvasott
okirat végén lady Hamiltonnak.

Hanem mindezt be kell még elébb bizonyítani.
Hol a tanúk? Ki esküszik meg oly történt dol-
gokra, miket csak a pusztá csillagai, meg a
beteg ágyánál pislogó éjjeli mécs látott? Ki
mondhatja azt: én ott voltam?

Már az is egy sérelem volt, hogy a vádlottal
előre nem közölték a terhelő tanúk neveit;
pedig azt követelhetette volna, azért ha királyné
volt is.

Ah, egész legio volt a tanúk száma, kik
ellene egymás után fölkeltek a tanúk padjáról
s kiálltak a sorompók elé.

Mind azok, a kikkel valaha jót tett, kikre
kincseit pazarul szórta, a kiknek gyermekeit
ápolá; a kiket a porból, az éhhalálból meg-
szabadítani vélt: azok mind fizetett bérenczek
voltak, kik esküdtek és bizonyrágot tettek ellene,
kik arczátlanul meséltek ellene irtóztató rágal-
makat, a miknek egy ezredrésze elég arra, hogy
egy nőt megöljön. És a szegény asszony ily
nagy adag méregtől sem halt meg.

Vége suttogák, hogy most jön a főtanú.
Mindenki figyelemmel, kíváncsian nézett az
ajtóra, mely a vádlottak sorompóját a tanács-
teremtől elválasztá. Az alabárdosok helyet nyi-
tottak s a parlament elé lépett — pirosan,
egészségesen és mosolyogva — Bergami Bertalan!

A mint a «szegény asszony» ez arczot meg-
pillantá, fölsikoltott, fölugrott helyéről, elfelejt-
kezék arról, hogy királyné, el arról, hogy

halálra vádlott; szive mélyéig sebzett nő volt, nem egyéb; futva hagyá el az országtermet, a melybe nem is tért soha többet vissza.

A pör még azután nagyon sokáig elhúzódott, árulás, hazugság, cselszövény, gyalázat annyi nőtt ki belőle, a mennyit a puritán Anglia évkönyvei egy század alatt nem jegyeztek fel.

Messze földről jöttek elő becsületes idegenek, kik azért fáradtak ide, hogy a királyné ellen emelt vádakát megczáfolják.

A királyné ellen halmozott keserőségek jogot adtak a vádlott ügyvédeknek hasonló megtorlást venni a vádlón. IV. Györgynek meg kellett hallania, hogy ő, kinek orgiái egy Tiberius korát idézték elő, nincs jogosítva erkölcsök bírāja lenni, hogy az ellenfél ügynökei is képesek hasonló «zöld erszényt» tenni le a ház asztalára.

S miután ennyi szégyent halmoztak a király tanácsosai a szegény asszonyra, miután mindent a világba szórtak ellene, a mi méltatlanná tegye a trónon ülésre, miután 200 ezer font sterlinget kiadtak messze földről összehordatott tanúkra, kik esküt tegyenek a királyné szégyenére: akkor — a parlament — nem ítélte el a királynét!

A bill második fölolvadásakor már csaknem egyenlők voltak a szavazatok; a miniszterium nem bocsátá azt a harmadik felolvasásra, hanem jónak látta elejteni. A királyné föl volt mentve.

E nap diadal volt a királyné pártjára nézve; a nép öröme leírhatatlan volt; a városokban kivilágítottak; a királynét özöne fogadta az üdvözlő iratoknak, a magas főrendtől kezdve az utca népeig.

Hanem a szegény asszonynak e diadal nem használt már.

Mert a szegény asszony néhány nap múlva meghalt.

Holta után nagy tudományos vizsgálaton alapult értekezést adtak ki a kormánylapokban, mely által csalhatatlanul bebizonyíták, hogy a királyné «nem» mérgeztetett meg.

Fölösleges is lett volna! Mintha nem lehetne meghalni fájdalom és szégyen miatt?

TARTALOM.

	Lap
A kuruczvilág után — — — — —	3
Smaragdok és zafirok — — — — —	40
Kurbán bég — — — — —	55
Az ördög menyasszonya. Elbeszélés — — — — —	79
Egy szegény asszony története — — — — —	124

VERNE GYULA

ÖSSZES MUNKÁI.

Egyedül jogositott, új olvasóbb magyar képes díszkiadás.

I. sorozat (20 kötet).

- Grant kapitány gyermekei. Fordította *Vértess* Arnold.
4. kiad. 172 képpel. 5 K 60 f. Vászónkötésben 7 K 20 f.
- Utazás a tenger alatt. 4. kiadás. 107 képpel. 2 K 40 f.
Vászónkötésben 3 K 60 f.
- A rejtelmes sziget. Három részben. Átdolgozta *Szász*
Károly. 3. kiadás. 139 képpel. 3 K 60 f.
Vászónkötésben 4 K 80 f.
- Strogoff Mihály utazása Moszkvától Irkutskig. Ford.
Szász Károly. 4. kiadás. 82 képpel. 2 K 80 f.
Vászónkötésben 4 K 40 f.
- Utazás a föld körül nyolczvan nap alatt. 4. kiadás.
51 képpel. 2 K 80 f. Vászónkötésben 4 K.
- A Robinsonok iskolája. Regény. Fordította *Visi* Imre
2. kiadás. 46 képpel. 2 K 40 f. Vászónkötésben 3 K 60 f.
- Utazás a holdba. 4. kiadás. 43 képpel. 2 K 40 f.
Vászónkötésben 3 K 60 f.
- Utazás a hold körül. 4. kiadás. 42 képpel. 2 K 40 f.
Vászónkötésben 3 K 60 f.
- Servadac Hector kalandos utazása a naprendszeren át.
Átdolgozta *Szász* Károly. 3. kiadás. 94 képpel. 2 K 80 f.
Vászónkötésben 4 K 40 f.
- Öt hét léghajón. Utazás Afrikában. 3. kiadás. 73 képpel.
3 K 20 f. Vászónkötésben 4 K 40 f.
- Dél csillaga. A gyémántok hazája. Ford. *Gyö gy* Aladár.
2. kiadás. 50 képpel. 2 K 80 f. Vászónkötésben 4 K.
- Kéraban a vasfejl. Regény. Fordították *György* Aladár
és *Illésy* Piroška. 2. kiadás. 40 képpel. 4 K.
Vászónkötésben 5 K 20 f.
- A lángban álló szigettenger. Fordította *Hustár* Imre.
2. kiadás. 47 képpel. 2 K 40 f. Vászónkötésben 3 K 60 f.
- A bundák hazája. Regény két kötetben. Fordította *Gaal*
Mózes. 102 képpel. 3 K 20 f. Vászónkötésben 4 K 40 f.
- Hatteras kapitány kalandjai. I. Az angolok az északi
sarkon. II. A jégsivatag. 255 képpel. 4 K.
Vászónkötésben 5 K 20 f.

- 11
162
- Utazás a föld központja felé. Fordította *Beöthy Lec.*
2. kiadás. 58 képpel. 2 K 80 f. Vászónkötésben 4 K.
- A hóditó Robur. Regény. Ford. *Huszár Imre.* 2. kiad.
44 képpel 2 K 40 f. Vászónkötésben 3. K 60 f
- Az uszó város. — Az oström-záron keresztül!
Francziából fordította *Zigány Árpád.* Férat 42 eredet.
rajzával 2 K. Vászónkötésben 3 K 20 f.
- Az uszó sziget. Regény. Ford. *Gaal Mózes.* 79 képpel. 4 K.
Vászónkötésben 5 K 20 f.
- Egy khinai viszontagságai Khinában. Francziából
fordította *Zigány Árpád.* Benett 52 eredeti rajzával 2 K.
Vászónkötésben 3 K 20 f.

II. sorozat.

Eddig megjelentek:

- A Jangada. Nyolczszáz mérföld az Amazonon. Regény
Francz. ford. *Visi Imre.* 3. kiadás. 77 képpel. 3 K 60 f.
Vászónkötésben 4 K 80 f.
- Sándor Mátyás. Regény. Ford. *Huszár Imre.* 2. kiadás.
Benett L. 115 eredeti rajzával. 4 K 80 f.
Vászónkötésben 6 K 40 f.
- A zöld sugár. Francziából fordította *Zigány Árpád.*
Egyedül jogosított magyar kiadás. 44 képpel. 2 K.
Vászónkötésben 3 K 20 f.
- Két évi vakáció. Regény. 90 képpel. Fordította *Huszár*
Imre 2. kiadás. 3 K 60 f. Vászónkötésben 5 K.
- Világfelfordulás. Regény. Ford. *Huszár Imre.* 2. kiadás.
34 képpel. 2 K. Vászónkötésben 3 K 50 f.
- Várkastély a Kárpátokban. Regény. Fordította *Huszár*
Imre. 2. kiadás. 34 képpel. 2 K. Vászónkötésben 3 K 50 f.
- Észak a dél ellen. Fordította *Huszár Imre.* 85 képpel.
2. kiadás 4 K. Vászónkötésben 5 K 50 f.
- Cascabel Cæsar. Regény. Fordította *Huszár Imre.* 4 K.
Vászónkötésben 5 K 50 f.
- Egy sorsjegy 9672-dik szám. Regény. Fordította
Huszár Imre. 38 képpel. 3. kiadás 2 K.
Vászónkötésben 3 K 50 f.
- A tizenöt éves kapitány. Regény. Fordította *Szász K.*
90 képpel. 3. kiadás. 2 K 80 f. Vászónkötésben 4 K 40 f.
- A Bégum ötszáz milliója. — A Bounty lázadói.
Francziából ford. *Szász Károly.* 47 képpel. 3. kiad. 2 K.
Vászónkötésben 3 K 50 f.
- Névtelen család. Regény. Ford. *Huszár Imre.* Második
kiadás. 80 képpel. 4 K. Vászónkötésben 5 K 60 f.
- Három orosz és három angol kalandjai. Regény.
3. kiad. 50 képpel. 2 K 40 f. Vászónkötésben 4 K.
- Haza, Francziaországba! — Gil Braltar. Fordította
Huszár Imre. 38 képpel. 2. kiad. 3 K 20 f. Vászónköt. 4 K 60 f.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PH
3261
S92
1907
köt.1

Jókai, Mór
Szélcsend alatt

Собрание
Книжар

PH
3261
S92
1907
kot.2

Decorative inscription

ALBERT W. ...

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent
és minden könyvkereskedésben kapható:

VAS GEREBEN ÖSSZES MUNKÁI

illusztrált kiadásban:

1. köt. **A régi jó idők.** (117 képpel). V. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 2. • **Nagy idők nagy emberek.** (97 képpel).
V. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 3. • **Pőrös atyafiak.** (108 képpel). IV. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 4. • **A nemzet napszámosai.** (95 képpel).
III. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 5. • **Egy alispán.** (100 képpel) IV. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 6. • **Garasos arisztokrácia.** (98 képpel) IV. kiad. 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 7. • **Tekintetes urak.** (133 képpel). III. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 8. • **Jurátus élet.** (107 képpel). III. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 9. • **Életunt ember.** (137 képpel). III. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 10. • **Dixi. — Adomák.** (94 képpel). IV. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 11. • **II. József császár kora Magyarországon.**
Regény, Neogrády Antal 92 rajzával. II. kiad. 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
 12. • **Parlagi képek. — Tormagyökerek.** Goró
Lajos 43 rajzával. IV. kiadás 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.
- Pótköt. **Vas Gereben élete.** Irta *Barabás Abel* II. kiad. 4 K.
Vászonkötésben 5 K 60 f.

A Franklin-Társulat kiadásában Budapesten megjelent és minden könyvkereskedésben kapható:

JÓKAI MÓR MUNKÁI.

Népszerű kiadás. — Egy-egy szám ára 80 fill.

50 díszes vászonkötetbe kötve 180 K.

1. A varchoniták.	48—53. Szegény gazdagok.
2. Fortunatus Imre. — Shirin.	Az utolsó budai basa.
3. Kalóz-király.	54—55. A magyar előidőkből.
4. Sonkoly Gergely. — A drága kövek. — Marce Zára.	56—59. Hétköznapiak.
5—9. Török világ Magyarországon.	60—63. A régi jó táblabírák.
10. A büntárs. — Nepean sziget.	64—65. Délvirágok.
11—12. A kétszarvu ember. — Az egyiptusi rózsza.	66—67. Milyenek a nők?
13. Koronát szerelemért. — A Hargita. — A kalmár és családja.	68—71. Véres könyv.
14. Potki Farkas leányai. — Háromszéki leányok. — A két szász.	72—73. A magyar nép élce szép hegedűszóban.
15. Ragék.	74—76. Arnyképek.
16. Carinus. — A nagyonyedi két fűzfa.	77—82. A köszivü ember fiai.
17. A serföző. — A nyomorék naplója. — Fekete világ.	83. Milyenek a férfiak?
18—20. Erdély aranykora.	84—89. Politikai divatok.
21—23. Csataképek 1848 — 1849-ből.	90—93. Mire megváltunk.
24. Bujdosó naplója. — Megölt ország.	94. Oceania. Egy elstülyedt világgrész története.
25—26. A fehér rózsza. — Humorisztikus papirszeletek.	95—97. Az elátkozott család.
27. Magyarhon szépségei.	98—99. Felfordult világ.
28—29. Szomorú napok.	100. Elbeszélések.
30—31. A janicsárok végnapjai.	101—112. Dekameron. Száz novella.
32—37. Kárpáthy Zoltán.	113. Egy asszonyi hajsza.
33—43. Egy magyar nábob.	114. Az életből ellesve.
44—47. Az új földesúr.	115—119. Névtelen vár.
	120—121. Népvilág. Elbeszélések.
	122—124. Szélcsend alatt. Elbeszélések
	125. Észak honából. Muszka rajzok.
	126—131. Egy az isten. Regény.
	132. A debreczeni lanátikus.
	133—134. Egy ember, a ki mindent tud.
	135—136. Asszonyt kísér — istent kísért.
	137—141. Színművek I. kötet.
	142—146. Színművek II. kötet.
	147—151. Színművek III. kötet.

JÓKAI MÓR.
SZÉLCSEND ALATT.

ELBESZÉLÉSEK.

MÁSODIK KÖTET.

ÖTÖDIK KIADÁS.

BUDAPEST.

FRANKLIN-TÁRSULAT

MAGYAR IROD. INTÉZET ÉS KÖNYVNYOMDA

1907.

PH
3261
392
1907
Köt. 2

A debreczeni kastély.

Az ezerhatszázas években, ha valaki Nagy-Kállóról Debreczen felé utazott, egy kastélyt látott elmaradni az út mellett, pár ezer lépésnyi távolban, s ha kíváncsi volt megtudakozni fuvarosától: kié az a kastély, bizonyosan azt a választ nyerte rá, hogy «nem tudatik».

S ha kíváncsisága megmaradt a Fejfájató csárdáig, a hol megittak, s ott újra föltette a kérdést a csaplárnak, attól is azt a választ vette, hogy «nem tudatik».

S ha ekkor még inkább üldözőbe vette a tudnivágy, s elkezdett magában Debreczenben végig vallatni ismerőst, ismeretlent, a kit elől-utól talált: kié az a kastély? végtől végig azt nyerte rá «nem tudatik, nem tudatik, nem tudatik». Senki még csak abban sem térvén el a másiktól, hogy a szenvedőleges igealak nyelvszépítő «tatik»-ját egy szerényebb «biz én nem tudom»-mal váltotta volna föl.

El kellett mennie Telegdig, vagy Böszörményig, ha azt akarta, hogy valamit beszéljenek neki a debreczeni kastélyról, a miről a közel környékben senki sem akart tudni. Ott azután hallhatott is annyit, hogy ki nem igazodott belőle, mi az igaz, mi a költemény.

Ha szabolcsvármegyei nemes embert kérdezett meg, az elbeszélte felőle, hogy az a kastély valaha az Ónody úri családé volt, a kik a kucuczokkal tartottak; az utolsó Ónody a labanczokhoz áttért unokaöcscsét kirekesztve, minden vagyonát Debreczen városának hagyományozta. Öcsese azonban egy éjjel a labanczokkal rajta ütött, minden cselédjével együtt legyilkolá, s megizente Debreczen tanácsának, hogy úgy próbáljon valaki beülni az ő kastélyába, hogy mind így fog járni. A debreczeniek már most azt restelik, hogy nem merték azóta elfoglalni a kastélyt; úgy hagyták üresen.

Ha pedig biharvármegyei nemest hallgatott ki a tudnivágyó, ettől azt hallotta, hogy valamikor ecsedi tolvajok ütöttek a kastélyra, azok ölték meg az öreg Ónodyt, mind öcsöstül együtt, a ki soha sem szolgált a labanczoknál. Azóta is nagyon gyanús hely az egész kastély, s abban a hírben áll, hogy orvosok tanyáznak benne; de nem lehet ellenük erélyesen közreműködni, mert a kastély maga határvillongás tárgya a két vármegye között. A debreczeniek azért nem akarnak a kastély felől tudni, nehogy határozott nyilatkozatot adva, vagy az egyik, vagy a másik vármegyét megsértsék.

A böszörményi hajduktól azt a fölvilágosítást nyerhette, hogy az öreg Ónodyt hamis pénzverők fojtották meg az ágyában, s azóta is ott üzük mesterségüket a kastély pinczéiben; de bírák uraimék nem igen üldözik őket, mert bizonyosan osztoznak a nyereségben. Ezért hallgatnak olyan nagyon felőle.

Arra fölfelé az oláhság közt aztán egyre tü-
neményesebb változatok adtak helyet egymásnak
a kastély felől. Tündérek, boszorkányok, mátka-
ágyban meghalt menyasszonyok tanyája volt
az; a miről a vastag nyakú debreczeniek csak
azért nem akarnak tudni semmit, mert szégyen-
lik, hogy kálvinista létükre nem bírnak kifogni
a lidérczeken, boszorkányokon.

S ha azután a tudnivágyó utazó, mind ezen
mendemondákkal meg nem elégedve, egyszer
ismét arra utazván, újra megpillantá a rejté-
lyes kastély tetejét, mely alig látszott ki a te-
rebély gesztenyefák közül, s itt azt mondta
kocsisának, hogy csapja ki addig a lovait a fűre,
míg ő a puskával egyet fordul a vidéken: abban
a flegmatikus matyó semmi rendkívülit nem
talált, mert hiszen szárcsát lehet itten lőni ele-
get. S engedte magára útitársát.

Elhagyott útnak az a szokásuk, hogy azo-
kat egyszerre benövi a széles útilapú, mellékeiket
pedig a rózsaszín fürtű réti füzény. Az elhagyott
útat még ötven év múlva is meg lehet ismerni
saját növényzetéről.

Ha az utas követte ez útmutató növényzetet,
ez elvezette őt egy pagonyon keresztül a kastély-
árokig, mely egyrészt a védelemre szolgálhatott
valaha, másrészt pedig a vadaskert körülzárására
szolgált, a mit gyaníttat a korhadt palánk itt-
amott összetákolt maradványa; most azonban
a vízárók helylyel-közzel kiszakadozva, csak az
ingoványt növeli, mely be is van növe magas,
buzogányos fejű náddal; egy zöld sánczforma
mutatja, merre lehetett valaha az út az árkon

keresztül, hanem már a fahídnak csak a vízbe vert czölöpjei láthatók, s azon lépkedhet végig a túlsó partra, a ki ért hozzá, s a feje nem szédülős.

A túlpartra érve, egy gyönyörű liget emelkedik ki a lankás lapályból, csupa sötétzöld szelid gesztenyefákból, miknek gyümölcsével ősz tájon terítve az alj; egész vadkan-csordák legelesznek rajta, még nem is igen engedik magukat zavartatni egyes ember közeledése által.

Az út füve itt is tapodatlan; pedig az egyenes fasor középett épen neki visz a kastély kapujának, az egymásra boruló gesztenyelombok eltakarják az épület homlokzatát, s épen csak a kapubejárást engedik láttatni.

Fél szárnya a kapunak még fennáll, másik fele sarkaiból kidülve, régen a földön heverhet már, mert hasadékain keresztül nőtt a vadsóska szára s a moh és sárgavirágú szaka egészen otthonossá tették magukat korhadó deszkáin.

Semmi erőszakos pusztítás nincsen a kastélyon; csak úgy magában válik neki a múlandóságnak.

Teteje nincs leégve, hanem csak elrongyolva, csendes korhadással nyitva utat esőnek, szeleknek, ablakai még a déli oldalon tartják magukat ólomkarikaik között, itt nem törhette úgy össze a szél, hanem egészen megvakultak már és szivárványt játszanak a déli verőfényben.

Az udvar füvel és vadbokrokkal van benöve, egy furcsa, kőből faragott vízi nimfa, egy oldalon sárga rozsdával belepve, hajdani szökőkút csigahéját tartja feje fölé, melyből most víz-

sugár helyett folyondár csügg alá; alant a medenczében még van valami víz, mely a kövek közül szivárog elé, hanem a szép arany halacs-kák tanyáját már elfoglalták a zöld hátú békák, s azok az undok gyikforma vízi szirének, piros tenyerekkel fejükön, a minőket ezeredik ember látott életében; annyira magánykeresők.

A tompán visszhangzó folyosón vastagon fekszik mindenütt a por, apró egér és patkány lábnyomokkal keresztül-kasúl futkározva.

Az ajtók mindenütt nyitva, mert küszöbeik leszálltak idővel s ha valaki egyet kinyitott erővel, be nem tudta aztán tenni.

A szobákban még állanak nyitott és üres szekrények, belső szegleteikbe különös fekete foltok tapadva: alvó denevérek. Halom elavúlt írás végig döntve a pallón, s összerágva tudatlan egerektől. A főteremben, melynek egyedül van nyitható, csukható ajtaja, még ott áll a hevenyészett deszkaravatal, melyen a meggyilkolt földesúr neje feküdt kiterítve; onnan lehet tudni, hogy ő feketett itt, mert a palló körül most is csupa viaszfoltos, a mint a gyertyák lecsepogtek; s tudnivaló, hogy az úrnő katolika hitű volt, az úr református; . . . őt nem illették meg az égő gyertyák. Egy csoport méh most is bejár a terembe, s szedegeti össze a viaszmorzsákat. Miután a terem ablakai még mind épek, alig lehet kitalálni, honnan jönnek ide a kis döngő bogárkák. Röpteiket követve meglegelni a toronyba fölvezető kötelet, mely e szobába csügg alá; hanem a kötelet hiába rángatná a harang szavára kíváncsi ember, miután a méhek

azt a harangot választották odújoknak, s azóta telerakták léppel és mézzel; legföljebb egy harapós rajt zuditana fejére onnan fölül.

Ez volt az a csengetyű, mely sok év előtt egy éjjelen fölzavarta a környéket vészkonvásával. Mire a segítség ide érkezett, már le voltak gyilkolva: az úrnő ágyában; egy csatlós a kútba fojtva; az úr a csengetyű alatt, keze is levágva, melylyel a kötelet fogta. Még most is csupa fekete a kötél vége. A túlsó falban látszik a golyó nyoma, melylyel elhibázta a rárohanó gyilkost.

A mi vászon- és selyemféle volt a házban, azt a por és a moly ronggyá ette már; a faneműt összeörlötte a szű, s a téli nyirok, az északi oldalon csak az ablakok rámái voltak még meg, az üveg és ólom mind kihulladozott, s a nagyobb termek padmalyait meggörbíté a beázott tetőről lecsorgó esőviz. Egy-egy zöld repkényinda benyúlt az ablakon át a szobákba s szétterjedt kúszó ágbogaival a belső falrepedéseken.

Sehol semmi nyoma annak, hogy itt emberek tanyáznának. Minden úgy látszik elhagyva lenni, a hogy a birtokos temetése után maradt. A mit akkor, az általános ripsraps alkalmával el nem hordtak, azontúl oly módon ott maradt, s nem látszott, hogy valaki valaha mozdított volna rajta.

Maguk a pinczebejáratok kőhulladékkal félig el voltak már temetve, a beléjük vezető vasajtók erősen berozsdásodva; mesterség lett volna azokat kinyitni.

Az volt a léleknyomasztó kérdés, hogy ez erősen épült, szép helyen fekvő kastélyt miért nem

foglalja el senki? Ha Debreczen városáé, miért nem teszi rá a kezét? ha igénylő örökösök vannak hozzá, miért nem szállják meg? Kisértetek járják talán? Hiszen ha ez a híre volna, minden héten vállalkoznék egy-egy tógátus Debreczenből, a ki egy szál jámbor gerundiummal ellátva, idejőne éjszakán át, kipróbálni a kísértet virtusait; a mi a fiatalság által mindig a különösen áhított kalandok közé tartozott.

Ha pedig rablók tanyája volna e kastély, hogy nem látszik sem körüle, sem benne emberi lény közellétének, ittjártának semmi tanujele?

*

A XVII. század zavargós éveiben Debreczen városának saajtszerű önálló szerep jutott, melyet csodálatos házi bölcseséggel végig le tudott játszani, a nélkül, hogy csak egyszer is belesült volna.

Közepében a kenyértermő Kanahánnak, útjában töröknek és tatárnak, kurucznak és labancznak, nem védve semmitől, csupán egy betöviskelt ároktól, a min nádtetejű sártornyok álltak őrt, meg tudott maradni jó időben, rossz időben, egyedül saját bölcseségével gázolva ki minden veszedelemből.

Pedig nem mondhatni, hogy a harcvágyó férfiak mind kihaltak volna belőle.

Ép oly tüzes fiatalsága volt, mint bármely felföldi megyének, s a mely öreg ember csimóókra kötötte az üstökét kétfelől, épen olyan kurucz tudott lenni, mint a milyenek koronkint Erdélybe menekültek.

Török Bálint, kit a debreczeni krónikák «kegyelmes urunknak» neveznek, még a XVI. század első felében az egész várost a reformált hitre vezette át s már e század közepe táján phlegmatikus közönnyel vezették a jegyzőkönyvbe, hogy János deák, Mátyás bíró, kegyelmes urunk Török János (Bálint nagyobbik fia) parancsából eladott a plébániából egy darabot Csintalan Ambrus özvegyének négy forintért; meg hogy a Szent Erzsébet kápolnája körüli elhagyott telek eladatik a bíró s 46 senator által Hatvany Jánosnak, öt évig 100 dénárt köteleztetvén fizetni a kórházi szegényeknek; sőt néhány évvel beljebb a század második felében már a Szent Miklós kápolnájához tartozó pénzek, réz- és ezüst poharak, hasonló ércztalak és kereszték, misemondó ruhákkal együtt, átadattak Litteráti Gergely bírónak, Telegdi Szabó János esküdt és Litteráti Márton főjegyző jelenlétében — a város régiségtárában leendő megőriztetés végett.

Ez idők óta Debreczen a reformátusok Jeruzsáleme lett s a magyarországi tudományosság középpontja.

1564-ben borzasztóan leégett, még pedig két ízben; másodizben a híres Szent András temploma is elhamvadt, mely nem rég cserélte fel a keresztet a kakassal; nagy emphasissal jegyezvén meg felőle a krónika: hogy «a kakas, mely sok év óta hőségben, hidegben, szelek dühöngési között álomtalanul, nappal úgy, mint éjjel, éhgyomorral, mindenfelé vigyázva, a tűz lángjait tovább nem állhatván, akaratlanul le-

repülni, leszállani, megszokott helyét elhagyni kényszerült, ennyi vészen elbúsulva, végtelen fájdalomtól elnémulva, a torony hegyérőli leugrása közben, kitört nyakkal esvén a földre, nem kedvezvén saját életének, hű lelkét kiadta, stb.» (Latin szerkezetből fordítva.)

Ugyanekkor órák és harangok is elpusztultak.

Csak 1628-ban épült fel újra teljesen az elhamvadt Szent András-templom, melynek nevét ekkorig a kálvinista világ is mégtartotta, s nov. 26-án pro æterna memoria följegyeztették, hogy Bochio János bírósága alatt az egész város örvendezései között Kassa, Tarczal, Ecsed, Zilah, Bátor, Nánás s több máshonnan jött lelkipásztorok jelenlétében versek, éneklések, szent beszédek, imádságok közben, úri szent vacsora kiosztása után — elhagyatván régi nevezete — a «mindenható Istennek» ajánltatván, felszenteltetett.

Egy poros, hetivásáros napon szokás szerint ki volt tűzve a debreczeni városház kapuja fölé a pallost viselő kéz, annak hírmondójául, hogy a nemes tanács e napon törvényt tart elevenek és halottak fölött.

Erős napok járnak! A külső tanács jónak látta a végrehajtó hatalmat egészen bíró uramra ruházni, jegyzőkönyvbe-iktatván, hogy «mivel az úr Isten a hadakat rajtunk hozta, szabadságunkkal úgy, a mint kellene, nem élhetünk, minthogy mintegy táborban, sőt ugyanabban vagyunk; a mi előadja magát, tegyen törvényt felőle bíró uram».

Első bíró uram, nemes Bachio János, ezen

megtiszteltetésre mindjárt megbetegedett, s mint a kenő asszony jóvendőlé, aligha szándékozik az idők jobbra fordultáig elhagyni a házat; az egész nagy teher nemzeti Keresztszegi Illés, második bíró uramra maradt.

Még ez fiatal, harminczon alul lévő ember volt; második bírónak azért választatott meg, hogy a hol zűrzavaros provincia akad, oda ő küldessék; sok volt benne a tűz, még nem törte meg az élet, épen ilyen viszontagságos időkbe való ember volt.

De féltek is tőle és tisztelték nagyon; a tanácsban is, ha csak rá nézett valakire, annak elmúlt a beszélő kedve; künn a piacon pedig csak úgy oszlott előtte a vásár, s a szegény halandó, a ki szeme elé került, azt se tudta, melyik lábára álljon, ha megszólítja.

A piac tele van adó-vevő néppel, mert azért, hogy a tanácsházban az ország sorsát döntik, az embernek csak jól esik a fonatos, meg a szaladós; s hogy az idők viszontagságai a város étvágyát le nem hangolták, arról tanúskodik az a hosszú sor szalonnás sátor, a melyben délig egy fia kolbász nem fog maradni.

Egy pár kofa szokás szerint összenyelvel, tanodai diákok interveniálnak, egy kis csete-paté, egy pár bevert orr támad; mindezt kedélyesen nézik a kapuból a darabontok, gondolván, hogy nincs olyan veszekedés, a mely magától el nem múlnék.

A tisztelt publikumot az érdeкли legerősebben az egész ülésből, hogy lesz-e akasztás?

A porkoláb meghitt ismerőseinek ki találta

vakkantani, hogy «Lengyel»-ért küldtek. Az a Lengyel a bakó. Vajjon égetni, seprüzni, vagy karóba húzni visznek-e valakit?

Még bizalmasabb emberei előtt azt is kimondta a porkoláb, hogy Igyártó uramat a Csapó-utczából vasraverve zárták el a «kettős ajtajú» tömlöczbe.

Igyártó uram pedig tekintélyes polgár, a külső tanács elnöke, s a városi fegyveres felkelőknek hivatalával együttjárólag vezetője, ki csak nem rég jött haza Székelyhida alól. Vajjon mit vétetett szegény? Másodbíró uram egyenes parancsára záratott be.

Ebből majd nagy lárma lesz! A tanácsteremben a zöld asztal mellett ott ül már tizenegy tanácsos, a tizenkettedik helye üres; az a fog-ságra vetetté.

A hosszú tanácsterem boltozatáról égő lámpa függ le, inkább ősi szokásból, mint világosság terjesztésért, mert hiszen délelőtt az idő. A falakon a város kegyes patronusainak arczképei vannak sorba felaggatva; legelől Enyingi Török Bálint, mellette János fia, azután Mélius Péter, a kedvencz lelkipásztor, kinek sírhalmán a legnagyobb kő emeltetett, a mi Debreczenben megkapható; a daliás Báthory Gábor, a kinek festett képe is oly szép, hogy mikor asszonyszemélyt kell törvényben esketni, mindig szólongatni kell, hogy ne bámúljon arra a képre; azután a dicső Bethlen Gábor arczképe, kire nem lehet könnyes szem nélkül tekinteni. A legújabb kép pedig Rákóczi Györgyöt és nejét Lorántfi Susánnát ábrázolja, kik mindketten nagy jóltevői a városnak és szent eklézsiának.

Nem kevésbé érdemteljes személyek azok, a kik eleven alakban az asztalnál ülnek: Ferenczy János, Guthi József, Fodor Jónás, Komáromi Péter, Hadházi László és a többi, a kiknek a nevei nem fognak olyan gyakorta előfordúlni, de a kik azért mind érdemes, vótummal és consultatióval bíró tanácsosok, tehát a kiket azért nem szükség megvetnünk.

A mint a városház tornyában az óra a kilenczet elütötte, abban a perczen megnyílt a mellékerem tölgyfa ajtaja s belépett rajta nemzeti Keresztszegi Illés uram; saját maga hozva hóna alatt a szükséges irományokat, s a mint az elnöki székhez ért, a mint az irományokat letette az asztalra, mindnyájan felkelének, de nem azért, hogy neki jó reggelt kívánjanak, hanem hogy vele együtt rázendítsék a szent éneket, mely nélkül tanácsülést meg nem kezdtek akkor:

«Jövel szent Lélek úr Isten!
Töltsd bé lelkeinket épen
Mennyei szent ajándékkal,
Szívbeli jó tudománnyal.»

Az ének alatt ráérünk Keresztszegi arczát és termetét megítélni. Szokottnál magasabb erőteljes férfi, kinek mutatóujja alatt behorpadt a jegyzőkönyv táblája. Hosszú fekete haja csigákba csavarintva lepi el széles vállait, magas, domború homlokáról ezüst körfésüvel lévén hátrafelé simítva; homlokán egyetlen redő sincs még, de a két vastag fekete szemöldök mégis haragos tekintetet ad annak, a mit a halavány, simára borotvált arcz sem szelidít, s a szokatlan hosz-

szú, kétfelé elnyúló bajusz pedig épen félelmissé teszen. Nagy része van e kifejezésben a kétfelé való csontos állnak, s a kemény, égető tekintetű fekete szemeknek, melyek még a Veni Sancte alatt is oly hatást gyakorolnak a jelenlevőkre, hogy némelyiknek torkán akad a hang.

Az ének után bíró uram erős, mély hangon e szókat mondja :

«A mi segedelmünk jöjjön az Úrtól.»

S azzal int, hogy üljenek le.

Mindnyájan leülnek ; csak Guthi József tanácsos marad állva, a legbecsületesebb férfiak egyike Debreczenben, mindennemű erények birtokosa, a mikbe csak a vitézség nincsen befoglalva. Pedig ha az ember így ránéz, azt hinné, hogy ő az a híres Csukat Pál, a ki a török bajvívót saját öklével megpofozta — már tudniillik a török öklével ; — oly szörnyű termete, vállalai, széles melle, három sor ezüstgombbal, s kövér, piros orczája, kifordult tokával sima állán alul ; két bajuszvége hegyesen felfelé kenve, a századot látszik hini sorompóba — és mégis valahányszor a bíró szemeire tekint, mindannyiszor elfelejti oratiója elejét, s csakis az által sikerül szóhoz jutnia, hogy elvégre tekintetét nagytiszteletű Mélius uram rámában álló képéhez emeli, mintha azt interpellálná e szavakkal :

— Nemzetes másodbíró uram, előttünk itt egy üres szék vagon.

— Én is úgy látom, felelt rá lakonice a bíró.

— Miért vagon e szék üresen ?

— Miért nem tetszett ráülni ?

E humoristikus válasz annyira kivette a ke-

rékvágásból Guthi József uramat, hogy e mondasra — re infecta — leült a helyére.

Azonban helyette felpattant az üres szék mellett ülő tanácsos, nemes Fekete István uram, s öklével maga elé ütvén, kissé borizú hangon egyenesen a dolog velejére indult, mondván:

— Miért nem ül közöttünk Igyártó Mihály uram? Miért fogatta el kegyelmed? Miért záratta a kettős ajtajú tömlöczbe?

A biró igen csendes, nyugodt hangon válaszolt.

— Nemes tanács! Igenis, én zárattam be Igyártó uramat; hanem ez olyan ügy, a mivel nem szabad kezdenünk a tanácskozást. Először azért nem, mert extra seriem esik; másodsor azért nem, mert ha mi e kérdés felett egymás közt összezördülünk, akkor hogy ítélhessünk majd higgadt lélekkel a közönséget érdeklő ügyekben. Első a közönség, aztán a tanács. A legutolsó koldus dolgát is elébb kell elintéznünk, míg a tanácsbeliek ügyeire kerülne a sor. Tessék odáig türelemmel lenni.

E szavakra az egész tanács szépen elcsendesült. Biró uramnak ime igaza van. Az elfogott tanácsos ügye marad az ülés végére.

Biró uram, az elcsendesülés után, kibontá magával hozott aktáit; az irásban foglalt tudósításokat felolvasá a tanács előtt.

Primo. A felséges fejedelemtől megérkeztek egynémely czéhek «okos levelei»; azok jegyzőkönyvbe tételnek.

Secundo. Erdélyi országgyűlésre két követet küld a város, azok már elutaztak, járjanak szerencsével.

Tertio. Németországi akadémiákra kiküldött hittanuló ifjak után pénzt kell küldeni. Istennek tetsző dolog. Küldessék a pénz aranyakban, tallérokban és polturákban.

Quarto. A budai nagyvezér két kocsislegényt kér, a kik az ő ostoba kocsisait magyarosan hajtani tanítsák. Küldessék neki. Tanuljanak valamit a magyartól.

Quinto. A máltai elhagyott pusztá, melyet Mustafa bég, mostan Teffter Tihaja magáénak tartott, a török biró, szolnoki kadi által, Kereszt-szegi uram sürgetéseire hatvan tanú vallatása után Debreczen városának visszaitéltetett. Szép a töröktől, hogy ilyen kétséges pörben a magyar-nak adott igazat, nem a hite és nemzetbeliének. De a biró uram is dicséretet érdemel, a miért ezt kieszközölte.

Mind a kadi, mind a nagyvezér ítéletei e pörben a város levéltárába tétetnek, s a másodbiró iránti elismerés jegyzőkönyvbe tétetik ugyanazon Fekete István uram által, a ki az utolsó ügyben legkeserűbben fog ellene harczolni.

Ezek után, rendre következőn, a város syndi-cusa, nemzetes Tóth Jónás uram előadá, miszerint Aranyos Márton uram feleségét és hajadon leányát mult vasárnap istenitisztelet alkalmával olyan ruhában látták a szentegyházban palam et publice megjelenni, melynek dereka elől ki volt vágva, úgy hogy mindkettőjüknek vállaik kilátszának belőle.

Ez előadásra az összes tanács nemes indignatiója tört ki:

— Hivassék elő Aranyos Márton! szólt biró

uram, mire a legifjabb tanácsos fölkel, s két darabant kíséretében beállittatá a vádlottat, ki közönséges viseletű polgár ember volt, tisztességesen kébbe öltözve. Nagyon szégyenlette magát a jámbor a tanács előtt.

— Hát kegyelmed nem átallja magát olyan bolonddá tenni, szólt hozzá atyai feddő hangon bíró uram, hogy feleségéből és leányából maszkarát csináljon, s még őket a templomba küldje, Isten csudájára?

— Feddjenek meg, érdemes tanács uraimék, szólt töredelmes hangon a pirongatott, én vagyok a hibás. A Mitri görög Bécsbe utazván, minthogy az asszonycseléd nagyon tribulált már rajtam, hogy hozatnék nekik valami olyast, a mi még e városban senkinek sincsen, rábiztam, hogy hozzon hát nekik valami szép nevezetes ruhát, a miben megnézzék őket. Hozott is a lélekáldotta; azt mondta, hogy Bécsben ezt szél-tére viselik; tetszik tudni, én szabó nem vagyok nem értek a ruhaviseléshez, de csak mégis huzódoztam biz én, mikor a fehérség felvévé előttem azokat a kantusokat, s láttam, hogy milyen nagy hiányosság van rajtuk onnét felül! Váltig is protestáltam, hogy lehetetlen, miképen e helyett még valami tarka kendő ne takartassék a vállakra, de Mitri görög mind azt állítá, hogy csak azon módon puczéron hordják azt a bécsi dámák is mind, még a herczegasszonyok is; a hajukat pedig behányják liszttel hozzá; de ez már mégis el nem hívódott. Így menének ki az utcára az én asszonycselédeim; a mit én nekik előre megmondék, hogy az lesz belőle,

botránykozás lesz belőle, bíróság lesz belőle. Már most büntessenek kegyelmetek tetszésük szerint, hibás vagyok; csak az asszonycselédet kiméljék.

— Kegyelmed nagy ostobaságot követett el, szólt biró uram szigorúan; a nemzet megtartója a tiszta erkölcs és az ősi szokás; kegyelmed vétett mind a kettő ellen, mert viseletet hozott a városba, mely a szeméremmel ellenkezik s idegen bőrt ad ránk tulajdon hazánkban. A mi asszonyaink keblének fehérségét nem azért teremté Isten, hogy azzal kérkedjenek, hanem hogy az alatt virtusaikat őrizgessék. Van mi nekünk becsületes viseletünk, a kinek módja van hozzá, kifűzheti gyöngysorokkal; himet varrhat rá skófiummal, megrakhatja arany, ezüst sujtással két oldalra; úri hölgyek, fejedelemlők viselik azt; nézze meg bár kegyelmed ő nagysága Lorántfy Susánna fejedelemasszony képét a rámában, nem találja-e, hogy ősi viseletünk fejedelmi tekintetet ad neki? micsoda ördög sugallja azt az asszonynépnek, hogy idegen után kapkodjon? Nem kegyelmed bűnös, hanem az asszonyok. Ismerem ezt a nárcziót. Mindig az idegenen kapnak s új erkölcsöket igyekeznek hozni a közönségbe. De tapasztalni fogják, hogy mi ez igyekezetet meg fogjuk tudni törni. Kegyelmed e bolondságért fizet a városi betegkházának tizenkét magyar forintot birságul; leánya, minthogy még hajadon, nehogy a büntetésben becsületének kárát vallja, arra ítéltetik, hogy egy esztendeig a szülői házat elhagynia ne legyen szabad. Felesége azonban három

vasárnap egymás után a templomajtóban ekklesiát fog követni azon botránkozásért, melyet ime okozott. Fizethet kegyelmed s azzal menjen Istennek szent hírével.

Aranyos uram, mint ki attól félt, hogy a fejét levágják, könnyebbült szívvel vonta elő erszényét, lefizetvén belőle a tizenkét forintot, a többiekre nézve azt mondá, hogy ők keresték, jól esett nékiek. Nyilván jól esett neki, hogy leányán semmi nyilvánvaló kiczégérezés ezért nem történt, ámbár annak nagy büntetés lesz, ha egy esztendeig nem szomszédolhat.

Ez ítélet is a tanács határozatai közé tételt, jövődő szabályképen.

— A mi pedig Mitri görögöt illeti, erre nézve az határozottassék, hogy a mint a városba bevett tizenkét görög közül egy deficiál, annak helye más göröggel be ne ültetessék; inkább vesztse a város azt a pénzt, a mit ők a lakási engedelemért fizetni szoktak.

Ez is kegyetlenül a törvénybe iktattassék.

E közben sarkantyús lépések s kardesörtetés hangzának a tanácsterem ajtója előtt, s midőn az felnyittatott, egy sugár, délczeg fiatal lovag lépett be azon, a hajduvezérek akkori egyenruhájában, világoskék aranyzsinóros dolmányban, melyre kurta pánczélíng volt felöltve, aranyesillagoeskákkal; halhátú sisakját nagy kerecsentollal kezében tartá, valamint másik kezében lehuzott vaskeztyűit.

Fiatal, szabályos arcz volt; erdélyi viselet szerint üstöke homlokára csavarintva, s fürtös haja, mely szöke volt, mint selyem, gazdagon

omlott vállaira. Egész viseletéből meglátszott az úr, az előkelő körök ifja, ki fejedelmi udvaroknál tanulta meg, hogyan kell a fejét magasan hordani — közrendű emberek előtt.

Keresztszegi uram felállt előtte s fele útjáig eléje ment; ott az úrias hátratartással eléje nyújtott kezet férfiasan megszorítá, s a jövevényt e szavakkal mutatá be az érdeemes tanácsnak:

— J nagyságának alvezére, Albisi Zólyomi Dávid uram ő kegyelme!

Mire a tanács tiszteletteljesen felállt és meghajtá magát.

Hanem azután, mikor biró uram kézen fogva a lovagot, az üresen álló székhez vezeté, a honnan Igyártó uram hiányzik s oda, nyájasan kínálkozva, leültette maga mellé, már akkor Káva János uram türelmének csakugyan vége szakadt.

Káva János uram a város főrendere volt, s ilyenformán megilletőnek vélte, hogy ő intézze ezen kérdést biró uramhoz:

— Avagy és valjontén nem volnának-e nekünk olyan statutumaink, melyek megtiltják katonarendbelinek a tanács üléseiben résztvehetni és székkel bírni?

A most érkezett lovag ezen nagyon nem nyájas észrevételre kezdett fészengeni helyén, mint a ki szeretné mindjárt Brennust játszani, a kivont karddal; hanem biró uram megnyugtató őt, csendesítőleg intve fél kezével, s egyszersmind megfelelően syndicus uramnak:

— Bölcsen tudom, mi vagyon a statutumokban; hanem tessék csak felütni a jegyzőköny-

vet, de dato trigesima prima Augusti, anno Domini 1606-ról, ott majd meg tetszik találni a tanácsnak azon decretumát, hogy a midőn katonai ügyekről forog fenn kérdés, őt vagy hat hadnagy köztünk lehessen «törvényben».

Ez volt az, a mitől legjobban fáztak a körültekintő urak. Ketten-hárman süvegeik után kezdenek nyúlni; ősi szokás lévén, hogy ha a tanácskozás vagy zajossá talált lenni, vagy oda nem tartozó idegen elemek vegyültek a terembe, vagy ha a leszavazott kisebbség fel akarta forgatni a többség határozatát, olyankor a tanács tagok föltették fejükre a süveget, e szóval: «most már nem tanácsház, hanem korcsma», s a mi azontúl történt, az megszűnt hivatalos színnel bírni.

— A ki süvegét felteszi, votumát veszti! szólt szárazon Keresztszegi uram, ki nagyon is bizonyos volt arról, hogy nézetei többséggel bírnak a tanácsban. Most már, ha kívánják kegyelmeitek, elővehetjük Igyártó Mihály uram ügyét.

— Most már! dohogott süvege mellől Káva uram; minekutána a fejedelem hadnagya itt ül közöttünk, a kit kénytelenek vagyunk respectálni. Az pedig még elébb bebizonyítandó volna, hogy vajjon katonai ügy-e Igyártó uram dolga, vagy sem?

— A ki fegyverrel ment a táborba, s onnan fegyverrel megszökött, sőt még a többi bandéristákat is hazajövetelre izgatta.

— Mi nem küldtük a bandériumot a táborba azért, hogy ellenség elé állítsák, csupán az élelmi szerek őrizete és kíséretése végett; a

mint őket csatára akarták tenni, szabadok voltak a hazajövetellel.

— De ők azt nem tették; Igyártó egyedül jött haza.

— Nem tették, mert félték a hadi regulától; de Igyártó uram példát adott mindenkinek, hogy mikor a vezérek törvényteleniséget kívánnak, akkor nekik ellent kell mondani.

— No az ugyan szép lenne! kiálta közbe boszus nevetéssel Zólyomi Dávid.

— Meddő vitakozás ez! szólt kategorikus hangon Keresztszegi. Ellenség előtt állunk, akkor katonatörvény határoz. Köszönjük meg, hogy Igyártó uramat mixta commissio ítélheti el; mert bizony mondom, ha hadi törvényszék elé állítják, akkor gonoszabb sorsa lesz. Hozzák fel a rabot.

A porkoláb és négy darabant sietett a vádlottért, kit néhány percz múlva a tanács elé kísértek.

Igyártó uram kisded termetű, szelid felemás képű ember volt; arczán azt a sajátságos bátorság kifejezését viselve, melyet újabb időkben politikai bátorságnak neveznek. Nem a csaták hőszántása ez, hanem azzal igen közel testvér, a békehirdetés merészsége hábrú idején.

A kisded férfi kezei és lábai, nagyobb mutogatás kedvéért, még meg is voltak lánczolva; pedig bizony különben sem futott volna ő sehová.

— Igyártó Mihály! szólt hozzá Keresztszegi kemény, szigorú hangon, kegyelmed azzal vádoltatik, hogy a tábort engedetlenül elhagyta, s a bandériumot is hasonló tette biztatta. Ezért

állítottatott elénk, hogy adja elő okait, miért cselekedte ezt; mentse magát, ha tudja; ha nem mentheti, viselje ítéletét.

Igyártó végig mosolygott előtte ülő tisztársain, mintha különösnek tartaná, hogy azok most ő fölötté törvényt tartanak. Azután bátran, szilárdul szemébe nézett az elnöknek, s szólt, mint következők:

— Nemzetes másodbíró uram! tudjuk azt nagyon jól mind a ketten, hogy nem az én vétkemről, vagy a kegyelmed haragjáról van most szó, hanem városunk lételéről, vagy nem lételéről. Nem vagyok én az a csunya gyáva ember, a ki elszalad a csatarendből, mivel hogy a bőrét félti; nem is érdemlem meg, hogy miattam azt mondják városunkról, a mit annyiszor hánynak elénk a délczeg hajdú szomszédok: «Ti debreczeniek nem törődtök az ország bajával, ti nektek csak arra van gondotok, hogy jó nagy hasat neveljete, ti nem segítetek sem a császárt, sem a fejedelmet; akármelyik győz, az ti nektek mindegy, csak ti jól legyetek lakva; nem is hiszszük, hogy ti is Árpáddal jöttetek volna ki; a tatárok felejtettek itt benneteket; azokból lettetek.» Nemde, nem kegyelmed mondott-e ilyeneket szemünkbe, kegyelmes Zólyomi Dávid uram?

— Né! Még ő fog perbe engem! kiálta fel, levett sisakjára ütve a lovag, gúnyosan.

— A vádat sokszor és régen halljuk már: «Debreczen nem vesz részt a háborúban.» Igaz; de nem azért, mintha Debreczen fiainak öklében nem jól állna a kard, hanem azért, mert

a hadba elegyedés Debreczen missiójával homlokegyenest ellenkezik. Micsoda Debreczen az országra nézve azon a ponton, a hol áll? Egy olyan szerencsés neutrale terrenum, mely minden hadjáráson kívül esik. Elég messze van Bécestől és Budától, hogy sem a basák, sem a jezsuiták által ne háborgattassék. Ez Istentől megáldott helyzetében kiseded köztársaságunk a jólét árnyéka alatt asylumul szolgál a hazai tudományoknak; Rómája, Jeruzsáleme a tisztított hitvallásnak, hol az üldözött menedéket talál, hol a szegény lelki és testi táplálékot nyer, hol az Úr templomának legerősebb kősziklája fekszik. Bölcs elődeink mindenha jól ismerték csekély, de hatalmas köztársaságunk becsét az egész magyar hazára nézve, s megelégtettek azzal a dicsőséggel, hogy a lelkiekben «erős várunk»-nak neveztessek városunk; nem óhajtottak annak harci nevezetességet szerezni, mint kijutott szegény Kassának és Eperjesnek. De ha akartak volna is ilyesmit, módjukban lehetett-e az? Kegyelmed, Albisi Zólyomi Dávid uram, katona-ember: megítélheti, mit csinálna akkor, ha Debreczent ostromló ellenségtől kellene védelmezni? Egy várost, melynek két mérföld a kerülete, s nincs egyebe a betöviskelt ároknál, s tizenkét sárból és fából épült galambdúc-forma őrtoronynál, melynek nádfedelű házait a legelső bedobott tüzes galacsin porig égetheti, mely körül mérföldekre nincs egy hegy, nincs egy folyó, a minek a hadsereg neki vethesse a hátát, melyet minden oldalról megkerülhet, elzárhat, körülfoghat az

ellenség, melyben negyvenezer lélek lakik, a kiket, ha az utak elzáratnak, két hét alatt ki lehet éheztetni. És ezzel a várossal akarnak kegyelmetek háborút viseltetni? Nem cselekesznek-e kegyelmetek akkor épen ellenkezőt bölcs országnagyjaink kijelentett szándékával? Nem fogják-e fel kegyelmetek dicső emlékű Török Bálint atyánk óhajtasát, ki e nagy várost egészben reformálta? Nem látják-e, hogy fejedelmek ide küldözék alapítványait, nem sáncok és várfalak, hanem iskolák és templomok építése végett; nagy hadvezetőink az elfoglalt ágyukból harangokat öntettek, azokat ajándékozzák a mi városunknak, s most mi e harangokat újra ágyúknak öntessük-e s arczul verjük, a mit ők bölcsen elintéztek?

Zólyomi Dávid türelmetlenül kezdett zörögni kardjával az asztal alatt.

— Nagyon jól értem kegyelmed haragját, Albisi Zólyomi Dávid uram; s azt is hallottam kegyelmedtől szemrehányásképen, hogy Debreczen két oldalra sántikál; a németnek is ad harácsot, meg a magyarnak is. Igaz, uram, hogy megvan e szomorú helyzetünk, de a mi bajunk az, nem a kegyelmeteké; akármennyi eleséget, szénát, gabonát, marhát, lisztet és szekeret parancsolnak kegyelmetek tőlünk, azt mi mindig bőven kiszolgáltadjuk. Mit aggat kegyelmeiteknek az, ha másfelől a szatmári, nagykállói, székelyhidi német generálisok is megsarczolnak bennünket, meg a nagyváradi és szolnoki basákat is keservesen tápláljuk? Kedvesebb lenne kegyelmeitekre nézve, ha emezeknek ellenáll-

nánk, le hagynánk perzseltetni városunkat tőből, s akkor aztán kegyelmetek sem találnának nálunk vizsgálatot? Nem sokkal bölcsőbb volt-e tőlünk mindenha, hogy fegyver és erőszak helyett védtük magunkat szép szóval és keserű fizetéssel?

... Legbölcsőbb hadvezetőink nem kivánták soha Debreczent a had furiáinak kitenni s megőrizték az által városunkat kerített falak, patantyús sánczok nélkül. Városunk ereje látszatos gyengeségében feküdt. Respektálták ezt a németek, megbecsülték a törökök, kóbor kurucz, labancz, tatár pedig nem mert belekapczászkodni. Miért akarja most Debreczen városa eddigi bölcsességét megváltoztatni? miért akar, mint egy hadviselő hatalmasság, neutralitásából kilépni? Azért küldték-e a tudományok megszerzésére szánt fiatalságot városunkba, hogy mi ezt mézsárszékre hordjuk? Azért építették-e városunkba a nagy templomokat, kollégiumokat, hogy mi azokat leégettessük? Mivé leszünk, ha a harcz koczkája fordul? A vezérek tanácsában nincs az, hogy Debreczen városát védelmezzék; ők, ha előremennek, ha hátrahuzódnak, bennünket itt hagynak, s akkor ki védelmezi meg a várost?

Zólyomi Dávid látva, hogy a szónok erősen belejött a beszédbe, eléje vágott.

— Hallottam ám én már ezeket mind kegyelmedtől egyszer, Igyártó uram. Ezen módon mondta el kegyelmed a debreczeni fegyveres ifjuság előtt mindezt, kinn a tiszafüredi töltésnél; s nagy jó szerencséje, hogy ott nem kaphattuk, mert bizony mondom, nem állana kegyel-

med mostanság itt a debreczeni érdemes tanács előtt. A ki tábori szolgálatra adja magát, az katona, annak semmi okoskodni valója nincs, annak a vezér szavait méregetni, a harcz ki-
menetelén tanakodni nem szabad. Kegyelmed nagyot vétett a hadi regula ellen, midőn a táborot elhagyás küldött társait is hazajövetelre
nógatta. Ennek a büntetése katonai törvények szerint halál. És valóban nagy kegyelem törté-
nik a vezér urak részéről kegyelmeddel, a midőn megengedtetik, hogy magát nem a hadi tanács, hanem a városi magistratus előtt védel-
mezze: a helyett, hogy mint katona, katonamódon fenyítették meg.

— De én nem voltam katona.

— Nem volt kegyelmed hadnagya a debreczeni bandériumnak?

— Azon bandérium csak a társzekerék kíséretére s a vezérek beneventatiójára volt kiküldetve. Csupán szolgálattétel, de nem hadakozás volt lelkére bízva.

— Karddal jött-e kegyelmed, vagy ostorral a táborba?

— Igen is, karddal szoktunk a tanácskozásba és tisztességtételekre is megjeleni.

— De a tábor nem tanácsterem és nem úrnapi parádé; a vezérek Debreczen város bandériumát méltán segítő csapatnak tekintették, így is akarták felhasználni, s ebbe a vitéz legénység önmaga is egytől-egyig beleegyezett.

— Csak én elleneztem, és ellene mondok most is. Minden csepp vér, melyet Debreczen város népe a csatában kiont, özönvíz gyanánt

ront vissza városunkra; minden kanóc, melylyel egy muskétát Debreczenből elsütnek, égés, pusztulás az egész városra. Azért nem tagadom, és újra ismétlem, hogy rosszaltam és rosszalom a mi fegyvereseinknek csatába vitelét. Ravaszságnak nyilvánítom másodbíró uram részéről, hogy fegyvereseket küldött a táborba, parádé színe alatt, míg jól tudta, hogy azokat háborúba is fogják használni, s vissza nem eresztik, s azért minden gonoszt, a mit e lépés maga után fog hozni, az ő fejére visszahárítok.

Keresztszegi uram megbillenté fejét, s azzal inte a porkolábnak, hogy vigye át a vádlottat a másik szobába, míg a tanács törvényt fog tartani fölötte.

— Nincs kegyelmednek semmi szava többé saját mentiségére?

— Saját mentiségemre nincs, mások vádlására van.

— Vezetessék el.

A rab eltávozta után a tanács érdeemes tagjainak arczatáról jósolható volt, hogy itt most viharos jelenet fog következni; a tanácstagok, egy-kettő kivételével, mind nagyon örömet fogták volna Igyártó uramnak pártját, szavainak igazságától nemcsak meggyőzve, de meg is hatva lévén.

Hanem ez előre várhatott zajos összekapásnak Keresztszegi valami furfangos úton metszette keresztül az inát; azt a kérdést terjesztvén legelőbb is az érdeemes tanács elé:

— Kivánják-e kegyelmetek az előttünk felforgó esetet saját közönséges statutumaink sze-

rint, tulajdon törvényszékünk előtt megítéltetni, vagy pedig — terhesnek találván az ítéletmondást egy hűséges társunk felett, el akarják a biráskodás szomorú tisztét magunkról fordítani, s ezt inkább a hadi törvényszékre bizzák?

Syndikus uram észrevette a kelepczét s felugrott, hogy majd mond valamit, de bíró uram leültette, hogy várjon csak még, a míg fel szólíttatik.

A vezér urak, tudván és respectálván városunk azon jogait, hogy «jure gladii» még a főben járó ügyek felett is saját törvényhatóságai által határoz: megengedék és ránk bizzák, hogy Igyártó uram esetét itt pertraktáljuk és saját törvényeinket olvassuk fejére. A mit ha tenni elmulasztanánk, Igyártó uram vallja kárát, mert azon esetben azért van itt Albisi Zólyomi Dávid uram ő kegyelmessége, hatvannégy lovas hajdúval, hogy Igyártó uramat rögtön megfogatván, a táborba visszakisértesse, s ott aztán katonai regula szerint, hadi törvény elé adja, a melynek előrelátható kimenetele az, hogy Igyártó uram puska vége elé állíttatik. — Most tessék már elmondani, hogy mit akart syndikus uram?

Syndikus uram azt felelte, hogy nem akart semmit mondani.

— Tessék hozzá szólani tanácsos uraiméknak, akarnak-e ez ügyben itélni?

Mély hallgatás? Egy szót sem szól senki.

— Qui tacent, consentiunt. A hallgatás helyeslés. Üsse fel protonotarius uram a nemes

város statutumainak könyvét, pagina 72, és olvassa el, a capite a mi következik.

A főjegyző vonakodás nélkül engedelmeskedett, s felnyitva a nagy rézkapcsokkal lelánczolt kutyabőrös könyvet, megtalálta benne a kívánt paginát, s az erre írt megveresedett sorokból ezeket olvasá fel:

«Ha ki peniglen a thábort engödelöm nélkül elhagyná avagy másokat is elszökésre csábitana, avagy fegyverét az csata előtt eldobván, elrejtőznék, avagy lefeküdvén, magát halottnak tettetné, avagy vezéreit cserben hagyná; — annak háza mind porig demoleáltassék, lábas marhája kiirtassék, ő maga számkivettessék az város határából. Ha ki az ő familiája közül ötöt követni kívánná, annak elmenetele ne gátoltassék.»

— Ime, érdemes tanács, ez a mi törvényünk. Hasonlítsák kegyelmetek ezzel össze a katonai regulákat, s akkor vegyék fontolóra, vajjon ellenséges indulattal cselekedtem-e én Igyártó uram ellenében, a midőn megtudván az ő hazatértét, őt vasra verettem s a kétajtaju börtönbe zárattam, mert ha ezt nem teszem, ez éjjel az ellene küldött hajduság, őt házánál megfogván és megkötözvén, a táborba visszavitte volna; mig Debreczen városának bö tönében egy hajaszálát sem görbítheté meg annak még a fejelelem sem. Esetét tagadni nem tudja; s ilyenformán, ha mi itéljük el, háza tüzét, ha a táborban itélik el, élete világát fogják kioltani. Én ugyan sajnálom azt a szép, sárga házat a Csapó-utczában, de Igyártó uram fejét még jobban sajnálom. Tessék itéletet mondani.

Mindenki mélyen hallgatott.

— Helyesli-e az érdemes tanács a felolvasott törvénynek a vádlott fejére kimondását?

Mindenki mélyen hallgatott.

— Én tehát, a hallgatást helyeslésnek véve, birói tisztemnél fogva kötelességemnek tartom ez eset fölött kimondani az ítéletet. Porkoláb, hozza elő a rabot! Protonotárius úr, jegyezze az ítéletet.

A rabot előhozták.

A bíró intésére vele együtt mindenki fölállt a tanácsasztal mellett, csupán a jegyző maradt ülve, midőn keresztszegi által az ítélet kimondatott:

«Folyó év és hónap 19-dik napján, úgymint Jubilate utáni szombatnapon Debreczen városa teljes tanácsülésében, nemes, nemzeti és vitélő Keresztszeghy Mihály uram birósága alatt, bevádolt nemes és nemzeti (a «vitélő» szándékosan kihagyatott) Igyártó Ferencz uram ügyében — «ítéltetett». — — Minekutána a vádlott maga is beismeré, hogy a tiszafüredi tábort, a hova küldetve volt fegyveresen, fegyverestől, lovastól elhagyá a vezérek tudta és engedelmével, s ezen defectusát semmi nyomatékos kényszerítő okkal védelmezni nem is tudta: annál fogva nevezett Igyártó Ferencz uramnak, hazai statutumaink értelmében, e városban levő lakóháza mind porig lerontassék, ivókútja a szinig betömessék; tűzhelye eloltassék, szárnyas és lábas marhái, az egy házörző kutyán kívül, megölessenek, élőfái tőből kivágassanak s ház helye sóval behintetvén, üresen hagyassék; ő

maga pedig e város határából végkép számkivettessék; cselédjeinek és háznépének szabadon hagyatván, hogy vele menjen, vagy őt itt hagyja, és soha többet híre ne legyen e város kapuin belül, hanem ha a tilalom ellenére e város árkein innen találtatnék, semminemű törvény védelmére ne számíthasson, valamint az égnek vad madarai.

Datum, mint fentebb.»

A jegyző tollának perczegése kísérte a bíró rövid mondatait.

Midőn be volt fejezve az ítélet, Keresztszegi levetetése a lánczokat a vádlottról.

— És most haza mehet kegyelmed. — Holnap reggeli harangszóig rendezze el dolgait, mert a harangszó után csakány vettetik falainak.

A mint az elítélt keze megszabadult a lánczról, a bíró felé emelé azt és mondá:

— Ma kegyelmed volt rajtam az úr s itélt fölöttem ott, a hol hatalma volt; holnap én fogok itélni ott, a hol hat lépésnyi téren én vagyok a bíró. És az kegyelmednek fog fájni.

— Isten hírével! szólt távozást intve a bíró; s azzal föltevésüvegét, fölözlatá a gyűlést, ősi szokás szerint, ily főben járó ítélet után az egész tanácscsal szép rendben a nagy templomba menvén által, hol ez alkalommal rövid istentisztelet tartatott.

Másnap a reggeli harangszó a város népségét nagy izgalomban találta: még a ki semmit nem tudott volna is a tanács ítéletéről, figyelmessé lett a harangszó után, hogy valami rendkívüli történik a városban, mert a hármas

csendítés után szokás szerint nem hallgatott el a harang, hanem tovább zúgott egy óráig, két óráig, egész délig, egész sötét éjszakáig; egyre mondván: «mortuos plango» (holtat gyászolok).

S ha az emberek kérdezők egymástól: ki az a nagy halott, a kire oly szakadatlanul harangoznak? azt mondták rá: nem más az, mint Igyártó uram, kinek tanács ítélése szerint most bontják szét a házát, Nagy-Csapó-utczában, azonvaló büntetésül, hogy a tábort elhagyta engedelem nélkül.

Arra aztán a kérdező is tódult arra, a merre a válaszadó, a Nagy-Csapó-utca tájékára, a hol már kora reggeltől nem hogy lóval, de kutyával sem lehetett keresztül menni a nagy tolakodás miatt.

A közeleső háztetők, kútágások, palánkok mind rakva voltak kíváncsi néppel, ember emlékezetére nem fordult elő ilyen eset Debreczenben.

A sárgára meszelt ház előtt két oldalról lovas hajduság zárta el az utcát, szabad tért biztosítva a bennlevők számára. A lovasságnak Albisi Zólyomi Dávid parancsolt.

A szabad tér közepén volt egy emelvény, ülőpadokkal; azon foglalt helyet a bíró, a főjegyző s az ítélet végrehajtásához kiküldött két tanácsos; mellettük két sorban gyalog-alabárdosok álltak, tollas sisakkal a fejükön.

A mint az első harangszó megkondult a nagy templom tornyában, másodbíró uram inte a kikiáltónak, ki is két trombitást vevén maga mellé, miután az emelvény szélére felállt, a

kezébe adott ítéletet hármas trombitaszó után négyszer kihirdeté, a világ négy része felé fordulva; azután mély csend támadt, s az átelleni ház kapuja megnyilván, azon előlépdelt Tatár Lőrincz, a hóhér — és huszonnégy kezes legénye.

Tatár Lőrincz fekete ember volt; sokan azt is állíták, hogy cigánynak született, a szakáll egész a szeméig benötte arczát, s nagy fekete két szemöldöke csak folytatása volt a szakállnak; de hogy valami fehér is legyen rajta, lecsüngő koromsötét haját magas fehér báránybőr-süveg szorítá alá; Debreczenben a fehér süveget közönséges ember soha sem viselte, az mindig borzalom tárgya volt. Ezenkívül egy nagy veres pokrócz volt akasztva a nyakába, a mi egészen borzasztóvá tette.

Lőrinc mester egy nagy pőrölyt tartott kezében, s azzal megüté a sárgaház kapuját, kapubálványát, szemöldökfáit és szegletköveit; annak jeléül, hogy e ház az elpusztulás sorsának van átadatva.

A bezárt kapu recsegve dült be, engedve a feszítő kecskelábaknak, s ezzel megkezdődött a munka.

Legelőször is kivezették az istállóból Igyártó két lovát, két tehenét, s azokat taglóval leütve, szekerekre emelték; a legények összfogdosák az apróbb marhákat, s azokat kivégezve, fölhányták a készen álló szekerekre. Csak a galambokat nem birták elfogni, azok ott kóvályogtak az egész munka alatt az elitélt háza fölött.

Majd lábtókkal felmentek a háztetőre, a léczeket és gerendákat lebontották és lehányták az udvarra; minden faneműt, a mi a házon volt, szekerekre raktak s a leütött állatokkal együtt, lovasok kíséretében, kivontatták a nyúzó mezéjére, ott a fákból máglyát raktak, s azon a hullákat porrá égették. Még a kútágast is kivágták.

Azután a meztelen falakra került a sor.

Az ajtók mind be voltak zárolva, azokat elébb küszöböstől, ragasztástól ki kelle vágni csákányokkal.

Mindenki arra volt kíváncsi, hogy Igyártó használta-e a kapott időhaladékot arra, hogy házában levő holmiais onnan rokonai házához eltakarítsa? s meg volt lepve minden ember, midőn látta, hogy az első szobában minden butor a maga helyén áll, még a czintányérok is a szekrényekben s a zsoltárok és imádságos könyvek az ablak hidján.

A hóhér kalapácsa alatt darabokra zúztak a butorok is; a szőr- és vászonnemű összehasogattatott; a mint a dunnákat feltépték, a szétömlő pelyhet felkapta a szél, s széthintette az egész bámuló tömegen, mintha mindenkinek akarna egy emléket juttatni e mai napról.

Azután tovább bontották a falakat; a téglát, vályogot szétzúzták apróra, betömték vele a kútát, meghordták vele a veteményes kertet; feltöltötték vele az utcázát.

Egyik fal a másik után omlott be a csákányütések alatt; egyik szoba a másik után tárult fel az utcza nép előtt; már a konyhára is

rájött a sor, a tűzhelyen még pislogott a parázs, tegnapi tüzelés maradványa; azt is bakó oltotta ki; s tűzhely és kémény a többi fal után omlott.

Csak a hátulsó szoba volt még hátra.

Mikor Lőrincz mester e szoba ajtajához ért, hogy azt is beüsse pörölyével, hirtelen meglepetve állt meg, s pörölyét letámasztva a küszöbhez, visszament bíró uramhoz.

— Miért állt meg a munka? kérde Kereszt-szegi a bakótól.

— Hallja ezt kegyelmed? kérde a bakó ujjával a legutolsó szoba ajtaja felé mutatva.

— Hallom. Abban a szobában énekelnek. Az elitelt és családja oda zárkóztak; vigyázva bontsák le kendtek a tetőt és falakat, hogy a bennlevőket meg ne sértsék.

A bakó fejével bólintott s veres pokróczát karjára vetve, mint egy fejedelmi palástot, visszament az utolsó ajtóhoz.

E csöndes időköz alatt hallhatták a közel-állók a szobában felhangzó halk énekszót:

«Uram, ki lészen lakója
A te szentséges hajlékodnak? ...»

A távoli harangszó kísérte azt méla zúgásával.

A bakó parancsot adott huszonnégy legényének. A padlás gerendáit hirtelen leemelték, azután minden oldalról a falak eresztékeibe fúrták a feszítő vasakat; egy jelre, egy roppanásra az utolsó négy fal egyszerre kifelé dőlt s a fehér porfelleg közül, mint egy ótestamen-

tomi jelenet tünt elő egy férfi, egy nő és egy hajadon alakja.

Középen a férfi, fedetlen fővel, egyik kezében tartva a zsoltárt, másikkal emelve öreg beteg anyját, ki mankójára támaszkodva, tekintetével most is a zsolozsmák soraiba mélyed. A harmadik alak, egy szőke, siró leányka, arcát a férfi keblére rejti; bomlatag fürtei még vállait is eltakarják. Lábainál hever a házőrző eb.

E pillanatban elfogult csend ült meg a bámuló néptömegben; még a harangszó is félbeszakadt.

Keresztszegi most felemelkedék állványáról s rendületlen hangon szólt:

— Igyártó Mihály! a törvény végrehajtott kegyelmed házán; személye ez órától fogva száműzött a város kapuitól. Isten szent hírével!

Igyártó e szóra megindult, az éneket folytatva; egy zúgó hang az övé, egy rebegő beteg öreg asszonyé; úgy jöttek elé az omladványok közül; az eltakart arcú hajadon csak maga zokogott.

Mikor az emelvényig értek, a bíró újra megszólalt:

— A ki a száműzöttet önként követni akarja, ebben meg nem gátoltatik; a ki tőle elmaradni kíván, abban is szabadság adatik neki.

E szóknál megállt a száműzött s zsoltárját becsukta és leányát magához ölelte, az öreg asszony félve kapaszkodott fia karjába s a házi kutya, kezét nyalva, húzódott hozzá.

— Indulok, Keresztszegi uram; elhagyom a

várost. Nem is sírok, nem is átkozódom. A kik velem jönnek, anyám, leányom, házörző kutyám. Tegnap kegyelmed ítélt én fölöttem, ma én itélek kegyelmed fölött. Leányom tegnap még a kegyelmed eljegyzett menyasszonya volt, ma már nem az: a hogy kegyelmed száműzött engemet a városból, akként száműzöm kegyelmedet én is családomból. Tudom, hogy kegyelmed nagyon szerette leányomat, de én is oly nagyon szerettem szülővárosomat. Isten oltalmazza a hátramaradókat.

— Megálljon kegyelmed, Igyártó uram, szólt emelvényéről a biró, nem ez a törvény. A száműzött nem ura senkinek többé; még családjának sem. Erőtetni, parancsolni kegyelmednek nem szabad. A hajadonnak szabad akarata van, s maradhat kegyelmed ellenére is.

Igyártó Mihály e parancsszóra hirtelen hátralepett, anyját és leányát eltávolítva magától, még kutyáját is elrugta lába elől.

— Nem parancsolok senkinek, nem hívok senkit: a ki velem nem akar jönni, elmaradhat tőlem!

Keresztszegi most lelépett emelvényéről s reszkető hangon sugá a leánynak:

— Ilona. Elhagynál-e engem?

A leány most felemelte arcát; a rásütő alkonyfény tette azt csak pirossá, különben halavány volt, de annál több tűz égett lelkesült szemeiben. Halkan, de töretlen hangon viszonzá a kérdezőnek:

— Öreganyám beteg, atyám száműzött, köztük a helyem.

A bíró szomorúan csüggeszté le fejét.

— Isten áldja meg kegyelmedet, susogá a leány, s a következő perczben ismét egymás mellett voltak a száműzött, az anya és a leány, és a hű eb.

A nép útat nyitott előttük; az utca végén kocsira ültették őket s kivitték a városból.

A bíró pedig felállt ismét az emelvényre, senki sem látta, hogy mikor törölte meg szemeit; a rombolók készen voltak a munkával, akkor egy zsák darált sót hoztak elő s a pusztára rombolt házhelyet a bakó behinté átkozott sóval, s mikor ez is megtörtént, bíró uram kemény szóval kiálta a sokaság előtt:

«Így bűnhődik az, ki a csata tüzét meg nem állja!»

A mint a hivatalos nép elhagyta a tért, a csőcselék elárasztá a pusztult házhelyet, kutatva az apróra tört romok között értékes tárgyak után.

Elvonulás közben Albisi Zólyomi Dávid azt mondá a bírónak:

— Ez ugyan hiábavaló komédia volt. Hagytavolna ránk kegyelmed a büntetést. Minek volt ez?

— Ez kellett «ad terrorem populi!»

Debreczen tehát harczol!

Nagy szó volt ez; mert kétezer lovas és háromezer dárdaviselő ember áll onnan a síkra, s ha egyszer kiálltak, aztán meg is állnak ottan!

Szépen dandárokra osztva vonult ki márczius 13-án a felkelő sereg; a lovasságnak hosszú nyelvű csákánya volt, a gyalogoknak egyenesre

ütött kaszáik. Mindenkinek veres lobogó csákó volt a süvegén, az különbözteté meg őket a székelyektől, a kiknek kék s a hajduktól, kiknek fekete lefityegőjük volt a fővegük mellett.

Maga a bátor tanuló ifjuság, a sereg lelke és magva, külön zászló alá csoportosulva vonult ki a sereggel; néhány kardra is tudott szert tenni, legtöbbször elég volt az ólomvégű fustély.

Maga Keresztszegi uram vezette a hadat, úgy megülve háttas lován, mint valamely régi kurucz hadvezér.

A hadat egész vándorserege követte a szekereknek, mikén a vitéz insurgensek feleségei, anyósai s pereputyjai ültek, fel lévén készülve tarisznyákkal és bográcsokkal, hogy a táborban édes feleiket éhezni ne engedjék, mert csak az az egy, a mi nem jó a háborúban. Arra pedig senki nem is gondolt, hogy ha Debreczen egyszer hozzá kezd a verekedéshez, abból más futás lehessen, mint az ellenségé.

Nagyon szellemdús volt pedig a hadorganizatio, melyet Keresztszegi uram követett. Az egész had czéhek szerint volt beosztva, régi rendelete volt már a városnak, hogy a czéhek zászlót és dobot szerezzenek maguknak, s szokva voltak tüzi veszedelem, tatárfutás, fejedelmekísérés, különféle veszedelmek idején egy helyen összetartani s fegyelemre ügyelni, mit a czéhmesterek és öreg legények tartottak fenn. Két erős zászlóalj volt maga az érdemes csizmadia és szürszabó czéh. A csapók és timárok képeztek egyet. Hatalmas és puskával, taglóval ellátott czéh volt a henteseké és mészárosoké, kik

egynehány fogas szelindeket is hoztak magukkal, híres bikafogókat: most tegyenek ki magukért! Egy csapatot képeztek az ácsok, kőművesek és molnárok; ez a legkevésbé harcias indulatú testület; míg ellenkezőleg a gubakészítők semmi más dandárhoz nem engedték magukat csatoltatni, mert ők a vásárban sem ülnek egy sorban a szabókkal, hanem azért szörnyen fenekedtek, hogy majd megmutatják ők, hogy ha kevesebben vannak is, többet levágnak az ellenségből, mint a szabók, a kik kétannyian jönnek. A földművesek képezék a lovasságot, illő tisztelettel engedvén a nemes uraknak, hogy elől lovagoljanak a kivonulás-kor, hanem azután a csetepaténál is elől legyenek ám!

Másnap este Rakamazon innen találta a debreczeni felkelő sereg Bethlen István hajduit és a székelységet, kik a «palatinális» seregek elől nagy sietséggel vonultak vissza.

(Gyönyörű óvatosság a debreczeni tanács jegyzőkönyveiben, hogy azokban sehol e szót: «kurucz» — «labancz» vagy «német sereg» — «magyar sereg» fel nem találhatni; az illetők mindig e nevekkal vannak megnevezve: «a palatinális sereg», — «a fejedelem seregei». Sehol sem említi a krónika, mintha a császár és a nemzet harczolt volna egymással; sem a midőn kibékültek; csak a két jelentést találni fel benne: «a palatinus» — «a fejedelem». Azok között folyt a vita, miért folyt? nem mondatik; úgy is tudatik, ők békültek ki, ha kibékültek. Indokolja egyébiránt az óvatosságot

egy jegyzet 1585 okt. 22 ről, mely így szól: «a . . . ármáda ezen általmenvén, ezen protokollumból is tíz esztendőt kiszaggatott valaki, a város elfutása alkalmatosságával, többekkel együtt»).

Tehát a palatinális seregek átkeltek a Tiszán s erős állást foglaltak Rakamazon felül.

Albisi Zólyomi és Bethlen kénytelenek voltak szemük láttára engedni a hidverést, mert ágyúiknak épen semmi hasznát nem vehették, egy nagy márcziusi zivatarban minden lőporos szerük keresztül ázván. A lőpor csupa nyirok volt, a tűzbe téve sem sült el. A palatinálisoknak pedig négy darab kerek ágyújok volt, mely keresztül hordott a vizen; így az átkelést nem lehetett megakadályozni.

Zólyomi Dávid azonban azt reménylette, hogy majd a Tiszán innen, ha kikaphatja az ellenfél a síkra, annak az ereje nagyobb részt muskétásokból s csak egy ezred dragonyosból állván, túlnyomó lovasságával majd erősen összetöreti.

Azonban az ellenfél vezérei, Eszterházy Pál és Bornemisza János tábornok régi tapasztalt hadvezérek voltak s nem könnyen mentek bele a két erdélyi úr kívánatába; e helyett körülzárt tábornok ütöttek Rakamaz fölött, a fejedelmekre bízva, hogy őket onnan kivessék.

Helyzetük a természettől is védve volt; jobbról egy messze terjedő nádas ingovány, melyet egy áradási töltés rekeszt el a szántóföldektől; balról emelkedett halmok, miket pattantyus telepeikkel megraktak; elől pedig hirtelen sán-

czot vertek levágott fűzfákból és gyorsan emelt földhányásból. A gyalogságot nehéz lesz ennek neki vinni, a lovasság pedig akár leszerszámozson, annyira nem vehetni e helyen hasznát.

A debreczeni insurrectio megérkeztekor épen nagyon rossz kedve volt Bethlen Istvánnak. Abban az órában végződött egy csetepatéja a sáncz mögül kirontott dragonyosokkal, mely alkalommal nagy bosszúsággal tapasztalá, hogy elcsigázott székely huszárjainak paripái nem állják ki a nehéz, jól táplált meklenburgi harczmének rohamát, mikor azok egy tömegben jönnek.

A roppant segélyhad érkezése nem nagyon növelte a főkapitány jó kedvét.

— De mi az áldottának jönnek kegyelmetek ilyen sokan? kiálta a tisztelgésre jövő Kereszt-szegi elé. Nem mondtam én kendteknek, hogy hozza el az egész falut! Azt kívántam, hogy tartsanak itt egy jól fegyverzett rendes csapatot, öt hatszáz embert, s e helyett hoznak nekem hatezer vasvillát! Úgy látom, még asszonyaikat is elhozták. — Hát ez a sok mendikás mire való? Azt gondolják, deák szóval meg lehet ijeszteni az ellenséget? Úgy segítjen, annyi a zászlójuk, mint egy tatár tábornak. Szép zászlók, mondhatom. «Az becsületes csizmadia-czéh.» — «Az becsületes timár-czéh.» Mit csinálók én annyi becsületes emberrel? két nap alatt fölesznek körülöttem mindent, a mi zöld, s akkor futhatok magamtól. Jobb szerettem volna helyettük ötszáz gazembert, a ki verekedni tud,

Keresztszegi uram nagyon elkedvetlenedett e szavakra, azonban Zólyomi Dávid inte neki, hogy most ne feleljen, s azzal karon fogva, átvezeté saját sátorába, a hol sokáig értekeztek valamiről.

Midőn elhagyták a sátort, már akkor a debreczeni sereg szépen letelepedett a mezőn, s szekerekből hátul sánczot csináltak hosszan, s azon belül előkapott nádkévékből tüzet raktak s sütötték a szalonnát mindenfelé, s kínálták egymást kulacsosal.

A fiatal diákság szerteszét csatangolt a zajos csoportok között s tartotta azokat biztató beszéddel.

Kellő közepében az érdeemes csizmadia-tanyának látjuk humanissime Ormándyt perorálni. Nagy csoport tolakodott körülötte. A két vezér úr is odanyomult, meghallgatni, miről van szó.

A humanissime igen praktikus oldalon fogta hallgatói kedélyhangulatát. Nem sokat fárasztá quinquennis phantaziáját a «dulce pro patria mori» versbe szedésében; sőt chriának sem igen járta volna meg super eo «si fractus illabatur orbis», a mit a háború czéljáról s a bennlevők magatartásáról beszélt, hanem «ad hominem» egészen præstanter és eminenter volt applikálva az egész dissertatio.

— No lássák, atyámfiai! csak alig érkeztünk meg, már sánczolják magukat, mint az ürgék. Nem tetszik nekik a «gyepre legény!» Legalább megkönnyítik nekünk a munkát, ők már megásták maguknak a hosszú sirt, nekünk csak bele kell őket temetni. Énekeljük el szegény ha-

lottaknak azt a kegyes éneket: «Már leteszem fáradt testem.»

A jókedvű legénység rázendíté s végig hangzott a síkon a busongó halotti ének egy ellenség számára, a ki ugyan még csak ezután fog meghalni, de a ki már megássa magának a sírt előre.

— Ha kiszáradt volna a torka, humanissime præceptor! szólt egy kerek hasú vargamester, hasonló kerek hasú kulacsot nyujtva a vén diák elé, mit az hatalmas huzással vallasott meg, nagyot lélekvén utána. Valaki más nagy darab szalonnát nyomott a másik markába.

A lelkesült szónok így állt egy hordó közepén, jobbával a kulacsot, baljával a szalonnát emelve hallgatói elé.

— Nézzék kegyelmetek, atyámfiai, van e áldottabb ital ennél a karczosnál? van-e kellemetesebb gyümölcs ennél a pörkölt szalonnánál, a mikkel a mennyei atya bennünket táplál és elevenít s vajjon mivel él az ellenség oda át? Fekete prófunttal, annak is fele zabliszt, olyan, mint mikor a csapó földet összedagasztja a gerencsér törekkkel, kemenczét kitapasztani. S mit isznak azok oda át? Árpalevet, meg rántott levest.

Rengeteg hahota szakította félbe.

— S mi, a kik ilyen fehér czipóval, ilyen füstölt szalonnával élünk, mi ijednénk-e meg olyan néptől, a ki prófunttal, meg rántott levessel él?

— De már ugyan nem! hangzott mindenünnen. Ez döntő ok volt a bátor elszántságra;

még azok, kik rántott levessel élnek, akarnak kikötni olyan emberekkel, kiknek szalonna fekszi meg a gyomrát?

— Sőt többet mondok! szólt a humanissime, ügyesen megragadva az eszmét, mely hallgatónak megtetszett s folytatását adva. Fekete kutya legyen, ha a múlt szüreti szupplikációkor nem láttam, mikor az ilyen cserepár egész csapatostól körülfogott egy nagy ménkü mocsárt s ott horgásztak, mit? talán halat? nem; talán csíkot? nem! — Békát fogdostak, kecskebékát! azt a hosszú zöld lábút, azt húzták nyársra, úgy sütötték! Ne menjek el erről a helyről, ha nem igaz!

Ez volt a kegyelemdőfés a szegény palatinális muskétásoknak! Elhíresztelni róluk, hogy megeszik a békát! Ha lett volna is még valami hitelük Debreczen előtt, e tudósítás azt is tönkre tette volna.

Alig is várta Szabó uram, az érdeemes csizmadia atyamester, hogy a zshivaj után szóhoz jut-hasson, s a mint egy fél sonka fel volt szúrva dárdája hegyére, azt azon módon ég felé emelve, megrázta kegyetlenül s nagyot mondott a sokaság előtt: «no iszen! kaphassam meg hát azt a békaevőt!»

Csak egy vékonydongájú szattyánpapucs-készítőnek volt az a nehézsége az egész ellen, hogy hiszen, jó volna, csak az a nagy ágyújok ne volna!

Humanissime Ormándy az ellenvetést nem hagyhatta megtorlatlanul. Neki is fordult a papucsvargának istenigazában.

— No iszen meglátszik kegyelmeden, hogy nem valami törtbőrből dolgozó tősgyökeres csizmadia, nem az az ember, a ki meg tudja fordítani a fordítófán a megöntött sarut, hanem csak olyan szattyánból dolgozó papucsvarga, a ki törököknek varr s menyecskék lábairól veszi a mértéket. Nem is tudom, minek rontja kend a vitéz csizmadiák erkölceit, mit elegyedik közójük? Azt gondolja, hogy mi nem tudjuk, mi az az ágyú? az ágyú nem egyéb, mint egy nagy puska; ha kilőtték, megdőglött. Nem is való az egyébre, mint durranásával a lovakat megijeszteni; már pedig mi nem vagyunk lovak, ergo az ágyútól meg nem ijedünk; vicissim: a ki megijed az ágyútól, ergo az ló.

No szegény szattyánvargának jobb is lett volna már nem születettnek lenni, mert e percztől fogva az egész táborban azzal üldöztek, hogy «ergo, a ki megijed az ágyútól, az ló».

Keresztszegi magához hivatá a fiatal népszónokot, s azt kérdezte tőle, volna e kedve valami vakmerő vállalatra, a mi csak diáknak való?

— Subintelligitur.

— No hát vegyen magához háromszáz válogatott ifjút, s az éjjel holdvilág feljötte után azon a mocsáron keresztül ott ni, nagy csendességben kerülje meg az ellenséget. A mocsár széle felé van egy csőszkunyhó, vagy vadásztanya; pusztá szemmel is meglátszik; mikor ahhoz érnek, azt gyujtsák fel. Ezután igyekezzenek mentül nagyobb zajjal előtörni az ellenség jobb oldalában! puskákat vigyenek maguk-

kal, s azokkal lövöldözzenek, mindegy, akárhova, ha a levegőbe is. Megértett, humanissime?

— Perdocte érteném, csak azt tudnám, hogy gólyává legyek-e, vagy vidrává, hogy azon a fertelmes ingoványon háromszázad magammal keresztül tudjak törtetni?

— Egyszerű mestersége van annak, humanissime; bontsák le a szekerekről a fenékdeszkákat, kössenek rajtok gúzst keresztül, abba dugja bele mindenki a lábát; így minden lábán egy deszkával az egész ingoványt keresztül-kasul járhatja.

— Ecce, mint Péter a tengerek felett! Hogy ezt elébb fel nem fogtam, duræ capacitatis homo! Azután pedig?

— Azután pedig ráütvén nagy zajjal a gyanútlan ellenségre, azt ott vagy olyan zavarba hozzák kegyelmetek, hogy futásnak ered, s azon esetben innen az egész tábor rohamra indul a sánczok ellen, kegyelmetekkel kezét fogva; vagy pedig túlnyomó erőt találnak maguk előtt s azon esetben sietve visszavonulnak a mocsárhoz; lehányt deszkáikat újra saruikra öltik s elinalnak vitézül, biztosak lehetvén a felől, hogy az ellenség nem üldözheti kegyelmeteket a süppedős ingoványban.

— Mindent értek. Fél óra múlva készen vagyunk.

Elébb, mint a félóra eltelt, készen állt a latin cohors, de nem háromszáz, hanem hatszáz fővel, mert ebből a tréfából valamennyi pogány isten kedvéért sem maradt volna vissza egy is. A sok

requirált deszkáért volt is elég csetepaté a megbontott szekértáborban, a sok tapasztalt asszony-nép szentül tudta, hogy soha se látják ők azokat a deszkákat többet, mért azt a deák mind feltüzeli, mihelyt végezte dolgát.

A vitéz csapat fegyvere kizárólag jó hajlós csáti botokból állt, ólommal beöntött bunkóval; Ormándy humanissiménél volt a hirhedett vezérgerundium, a hagyományos tűzoltó «nagy bot»; azzal készült az útnak.

— Hát puskákat miért nem hoztak? a hentesektől kölcsön lehetett volna venni, kérdé Keresztszegi.

— De hisz azt nem cselekszem. Ha ezeknek puskát adok, ki áll jót fölé, hogy ha egy farka vadlúd felrepül a nádasból, tizen nem lőnek utána? S azzal el lenne árulva jövetelünk az ellenség előtt. Diákkézbe bot való fegyvernek; ha azzal nem tud bánni, kár neki a puska.

Keresztszegi helyeslé a latinus nézetét s áldás fejében megtölté mindnyája kulacsát bakatorral, s azzal útnak ereszté; ki-ki vitte hóna alatt a deszkát.

Keresztszegi már előbb közlé furfangos tervét a vezérekkel; s ezúttal maga Bethlen is kénytelen volt elismerni, hogy biró uram nincs minden hadvezéri adomány nélkül. Akár nagyon sikerül, akár kevésbé ez egyszerű csel, annyi mindenestre el lesz általa érve, hogy az ellenség rosszul fogja magát érezni abban az állásban, melynek egyik oldalát minden órán észrevétlenül megkerülhetni s vagy kijön és nyílt sikon csatát fogad, vagy visszahúzódik s átveri magát a Tiszán.

Azért el is határozott, hogy a debreczeni bíró tervét az egész haderő közreműködésével támogatni fogják.

Alig hajnallott, midőn Bethlen a lovasságot a palatinális seregek által ágyúkkal megrakott halmok irányában nagy fitogtatással összpontosítá; üres ágyúit felvonatta sánczkosarak mögé, mintha a halmok ellen akarna intézni támadást; míg a balszárnyon szekérsánczot rekesztett össze, mintha tartana tőle, hogy ha azt meggyengíti, az ellenség véletlen kirohanhat s áttör a hadsoron.

E tüntetések alatt egyszerre csak felkavarodik a mocsár széléből a meggyújtott vadászkunyhók füstje, a diákok által adott jel s néhány pillanat múlva hangzik a rivalgás, a mint az Ormáncsapat kiront a mocsárból, rajtaüt a gyanútlanul bámuló muskétásokra.

A megrémült labancz egy lövést sem tett támadói ellen; első dolga volt elhányni puskáját, második szaladni az ágyú felé, hátán vive a rémületet a tábor többi részébe.

A mint a debreczeni csizmadia ezt meglátta, nem kérdezett többé se vezényszót, se parancsot, hanem a mint a czéhmester elkiáltá magát: «ne hagyjuk ám leöletni a nemes tanuló ifjuságot!» neki vetemedett az egész czéh, utánuk a többi czéhek: semmi veszedelem sem birta már őket feltartani; öt percz alatt fenn voltak az ellenséges sánczon, egymáson keresztül másztak fel az árokparton, ordították az ellenségre, hogy helyt álljon, ne szaladjon, de a mit az meg nem fogadott, hanem cserben hagyva lovasságát, kereste a tág világot; rosszul futva versenyt a

gyorslábú diáksereggel, mely szörnyű «stragest» követett el a megzihált hadban, csodálatosan örködvén fölöttük a muzsák, hogy közülök még csak egyetlen egy is el nem esett.

A palatinális sereg jobb szárnyának e gonosz végzete maga után vonta az egész sereg pusztulását, annyival inkább, mert Bornemisszának egy ideig az a rossz gondolata volt, hogy ágyui erejével megfordítja a csata kimenetelét, s nagy hasztalanul durrogatott sokáig Bethlen hajduira, míg egyszer aztán azon vevé észre, hogy a semmitől meg nem rettenő székely csapatok előnyomulása által, kiket Zólyomi vezetett, már csaknem körül van véve, a mikor aztán nem maradt egyéb hátra, mint ágyuit beszegezve ott hagyni s nehéz lovaságával keresztül vágni magát az ellenségben. Itt azonban ismét nagyon megesalatkozott, mert, a mit ő messziről csőcselékhadnak becsült, az a debreczeni lovas felkelő had a közelből olyan rútul bánt csákányaival a jámbor vas-sisakon, hogy a kik véres fővel elmenekültek onnan, egész világi életökben emlegették azt a «görbét», a mit akkor ismertettek meg velük legelőbb.

A fejedelmiek diadala tökéletes volt, a palatinális seregek nagy vereséggel vonultak vissza a Tiszán, még a hidat sem értek rá hátuk mögött elégetni.

A debreczeni néphad méltán osztozott a babérokban, s nagy zsákmányt tett muskétákban és sisakokban. Két zászló is esett kezére; azok közül az egyik újdun új volt, nem rég himeztette rá valamelyik országróf felesége az aranyasos szalagot. Az mind nekik hagyatott.

Kevés veszteséggel jutottak pedig a diadalhoz ; valóságos halottjuk csak négy esett ; egy mészáros, a kit homlokon lőttek ; egy szűrszabó, ki egy gránátot, mely a földbe furta magát, sarkával akart kivájni, a patkó bizonyosan tüzet adott, s a szétszakadó gránát elhordta a vitéz lábait, azután meg egy gerencsér, kit a lovasok agyon-tapostak és a kit legjobban sajnált mindenki, a derék csizmadia atyamester.

Ő vágta legjobban a békaevőket, míg azután egy golyó őt is a békák országába küldé.

«Kolbásznak aprítsátok őket!» kiálta a vitéz atyamester, még leroskadtában is, s nem engedte, hogy valaki megálljon őt siratni, vagy a hogy ő haldokolva mondá: «megitatni az egereket».

Pedig senki sem siratta meg őt olyan nagyon, mint maga Keresztszegi. Neki igen nagy embere volt ; erős pártfogója szándékainak, szava sokat nyomott a debreczeni nép előtt, s bátorsága is volt szavának urát állani. Ez nagy veszteség volt Keresztszegire.

A rakamazi csata után Bethlen és Zólyomi visszabocsátották a debreczeni segédsereget ; a munka hamar és jól be volt végezve, Zólyomi könnyű szerével üldözhetette a vert hadat, mely löszereit is hátrahagyá ; Bethlen pedig vonulhatott Szathmár ellen, hogy a várra támadást intézzen a váradi basával és az ecsedi kapitánnyal összefogva.

Debreczennek nem kellett tartani megtorlástól ; a Tiszán túl még csak az sem maradt, a ki szájjal merje szidni.

A győztes sereg nagy diadallal vonult vissza

Debeczenbe; a szekérszót, mely addig hátul kullogott, most előre nyargalt, s félnappal elébb érve a városba, belármázta a győzelem hírével a honmaradt népet. Most már mindenki szeretett volna ott lettnék lenni; az irigyebbek csapatostól mentek ki előre, hogy legalább együtt jöhessenek be a felkelő sereggel; a toronyból jelt adtak, mikor az első csapatokat meglátták s volt tarackdurrogatás, harangszó, rivalgás! Az utcákat elállta a nép, a kerítéseket teleülte a siheder had, a középületekre zászlót tűztek ki, s mikor a legelől jövő gyors lábú fiatalság, a diadalittas diáknép megérkezett, humanissime Ormándy vezérlete alatt, ki az elfoglalt új zászlót hozta kezében, oda rohantak hozzájuk, elfoglalták őket, megtömték zsebeiket kolbászszal és pogácsával, teleaggatták vállaikat kulacsokkal, csutorákkal s más ilyen népszerű érdemrendekkel; humanissime Ormándyt pedig vállaikra emelék, úgy hordozák meg a városban, a zsákmánylobogóval markában.

Ilyen ovation ment kersztül mindegyik czéh, mely egymásután jött, szokott zászlóival, trombitásaival; s féktelen lett a riadal kitörése, midőn végre a lovasság, a város büszkesége robogott végig az utcákon, büszkén reptetve a levegőben azt a másik elfoglalt zászlót.

És minden újon érkező növelé a magasztalást, melylyel a vezér maga, Keresztszegi uram elhalmoztatott. Az ő esze nyerte meg a csatát. Ő találta ki, hogyan lehet kibillenteni az elleniséget erős állásából; ő intézte az egész ütközetet, neki rendelte alá magát a két hadi főkapitány

is. Keresztszegi uram valóságos hadvezér. Ha ő alatta kiáll a sikra Debreczen, megfelel az egész dunántuli labanczvilágnak.

De hát ő hol következik már?

Minden fényes, harsogó menet végig vonult már az utcán, hát ő micsoda csapatot vezet?

Keresztszegi uram leghátul maradt, kíséretnek ahhoz a négy halotthoz, a ki a csatatéren életével fizette meg a nap dicsőségét.

Hat-hat ember hozta őket ravatalra téve; leterítve fekete posztóval, csak arcaik látszottak ki, homlokaik tölgylevéllel koszorúzva. Előttük járt huszonnégy theologus diák s énekelte szép harmoniával; «Krisztus az én győzedelmem, új hazámba kell megtérnem».

Maga pedig Keresztszegi a legutolsó ravatal után, melyen barátja, az atyamester feküdt, következék gyalog sorban, levett kalappal és kardja fátyollal bevonva.

Mikor azon helyre értek, a hol Igyártó lerontott házának üres telke fehérlett a sótól, egy perczre megállítá Keresztszegi menetét, s letétetve maga elé a ravatalt, sokáig nézett a halott arcára, onnan meg vissza a puszta telekre, mintha azt gondolta volna: «talán mégis többet érne, ha ez a ház most is állna, ha ezek itt most is élnének».

A rakamazi győzelem megerősíté Rákóczi Györgyöt az erdélyi fejedelmi trónon. Ferdinánd császár az öreg Bethlen Istvánt akarta inkább; de az ifjú Bethlen István nyíltan apja ellen ütött pártot, Rákóczi György mellé állva, a miért kellett is elég példálózást hallania Absolonról, Dávid király fiáról. Az ifjú Bethlennek nem kellett apja fejedele-

lemsége, csak épen azért, mert Ferdinánd pártolta, s átszegődött Rákóczi Györgyhöz, kit képesnek hitt arra, hogy a munkát, mit Bethlen Gábor megkezdett, folytatni fogja.

Erdély hét lánglelkű ifja, Bethlen és Zólyomi, meg is kezdték a harcot Magyarországon, s a rakamazi győzelem után fennen hirdették, hogy «az új buzakenyeret Pozsonyban akarják megenni».

Azonban Rákóczi okosabb akart lenni, mint vitéz s szeretett volna inkább sokáig lenni Erdélyben fejedelem, mint rövid ideig Magyarországon király és nem indult «a két fene ifjú» tanácsán; a helyett iparkodott első győzelmét arra használni, hogy a nádorral jó békességben maradjon. Ferdinánd is a maga részéről azt tanácsolá a nádornak, hogy kimélje meg a fejedelmet, a mire jó okai voltak a rá nézve oly kedvezőtlen svéd háború vesztett csatáiban.

A nagy erővel kezdett harcz lankadni kezdett s hogy a végdöfés is megjöjjön, az egész mozgalom vezére, Bethlen István hirtelen meghalt forró-lázban.

Ez nagy csapás volt azokra, kik a harcot akarták. Zólyomi Dávid, a másik vezér, inkább kalandor volt, mint hadvezető; a fejedelem félté tőle trónját, melyet fiára is óhajtott hagyni, s aggódott miatta, ha Zólyomit túl hagyja rajta nőni.

Debreczen azonban még mindig tartotta magát, s Keresztszegi uram még mindig képes volt hadsereget állítani ki minden órában, bármely oldalról jövő ellenséggel szemben, s bizony megfelelt volna neki emberül.

Egy napon, midőn a tanácsházba felmenne, törvényt látni köz- és magánügyek felett; a mint gondolatokba elmerülten székéhez sietne, akkor veszi észre, hogy széke nem üres, azon valaki már ül és azon valaki senki sem más, mint — a száműzött Igyártó.

Keresztszegi bámulva tekintte körül, ha nem álmodik-e? a komoly arcok, mikkel tekintete köröskörül találkozott, biztosíták, hogy itt igen súlyos igazságot látnak ma az ő saját fejére.

Nem hagyta magát megrezzentetni.

Bátran és elszántan odalépett Igyártóhoz s annak vállára téve kezét, nyugodtan kérdezé:

— Hogy jött kegyelmed e helyre?

Igyártó visszanézett rá és egy irást, mely az asztalon feküdt, nyújtott válasz helyett.

Keresztszegi nem ügyelt az írásra.

— Ki engedé meg kegyelmednek a hazatérést? Miért foglalja el kegyelmed elnöki széket?

Igyártó újlag a pecsétetes levelet nyújtá eléje.

Keresztszegi haragra gerjedten kapta azt ki kezéből s olvasatlanul az asztalra vágta.

Erre a tanácsosok mind felugrottak székeikről, s az elszörnyedés hangján kiáltának fel: «a fejedelem levele!»

E szóra kissé lecsillapult s mogorván kérdezé:

— Mit parancsol tehát a fejedelem?

A főjegyző felvevé az iratot s felbontva azt, az állva hallgató tanács előtt felolvasá annak sorait:

«Mi, első Rákóczi György, Erdély fejedelme, tudatjuk kegyelmetek, úgymint nemes szabad

Debreczen város közönségével, hogy miután a római császár ő felségével többé hadat folytatni nem szándékunk, e végre felültetett hadait menten leszállítsák s minden ember a maga mesterségéhez visszatérjen. Egyúttal elrendeljük, hogy Igyártó Mihály ellen hozott számkivetési rendelet ezennel megmásíttassék, s ugyancsak nevezett férfiú általam Debreczen városa birájának kineveztetik: a mit is ezennel elrendelek.

I. Rákóczi György.

Keresztszegi összefont karokkal hallgatá végig a fejedelmi parancsot.

— S mit mond erre a nemes tanács?

— Térdet, fejet hajtunk a fejedelem előtt, válaszolt a főjegyző; a többiek is rázügták az igent.

Keresztszegi szomorúan tekintett maga elé.

— Ha a fejedelem ketté akarja törni a kardot, az neki szabadságában áll, de jusson eszébe, hogy a ketté tört kard soha egész nem lesz többet! Én nem állok akarata ellen. Ha ő békét akar, én nem harczolok az ő nevében; de kötelelességemnek tartom városunk érdekében tiltakozni az ellen, hogy mi fölénk bárki is birót nevezzen ki, s birákat tegyen le helyeikből. Én lemondok önként, ha ezzel a fejedelemnek kedvét találom; de tagadom, hogy joga lenne engemet letenni városunk vezényletétől, a nélkül, hogy bűnöm miatt el volnék ítélve. Egyedüli vétkem az, hogy véremet ontottam érte. És tiltakozom az ellen, hogy kegyelmes urunk nekünk birát nevezzen ki, midőn azt választani a város népének egyedüli joga. Legyen

helyettem Igyártó uram a nép kívánata szerint bíró. Ha a fejedelem úgy kívánja, én biztosítom, hogy meg fog történni.

— Kegyelmed nem biztosít többé semmit és senkit e város árkaik belül, szolt Igyártó Mihály, mert kegyelmed fogoly!

Keresztszegi nyugalommal adta meg magát.

— Nem védem magamat. Vezessenek a börtönbe. Majd ha szűkség lesz rám, akkor jöjjenek ismét értem. Én városomnak, szülőhazámnak mindig híve maradok.

«Ad arma! ad arma! ad arma!» hangzott a riadó a debreczeni kollegium-kapun belül, midőn megtudták odabenn Keresztszegi elfogatását; mert ámbár a seniorok értesítve voltak a tanács által előre az eseményről, s a vigilansok által bezáratták a kapukat, nehogy az ifjuság valami garabonczyát kövessen el, azok mégis megtudták azt az ablakon keresztül felkiáltott sürgönyökből, s egy pillanat alatt pad alá voltak vágva a studiumok és kalamárisok, feltörve a szekrények, mikben a tűzverő botok álltak s azután a kaput kivetni sarkából, az épen csak egy gondolat volt.

— Ad arma! árulás van a városban! kiáltozó végig a vásártéren Ormány, a nehéz «első botot» forgatva feje fölött; «incendium!» ég a város becsülete! Elfogták Keresztszegit.

«Elfogták Keresztszegit!» zajdult végig a vásáros nép között a rémkiáltás; s azzal egyszerre fölkeveredett a világ; a csizmadiák, szürszabók hirtelen szétszedték sátraikat s vállaikra vetve a sátorkarókat, ügettek a diákok után; a

hentesek előrohantak állásaikból taglókka és fejszékkal, s hogy minden módja meg legyen adva a vészlármának, néhány polgár elfoglalta a kis templom tornyát s a zendülő zsvivajban egy félrevert harang gyászkonduhá kezdett szólni.

A tanácsot nem lepte meg a zendülés Fel voltak rá készülve, még pedig nem patkószegekre töltött ágyúkkal, nem spanyol lovasokkal, avagy petárdákkal, hanem a debreczeni magyar polgár rettenetes flegmájával.

Még az ajtókat sem zárták be, nehogy azokban is valami kár történjék; jöhessen, a ki jönni akar a tanácsterembe, mint egyébkor.

Humanissime Ormányd volt a legelső, a ki berohant az ajtón s fustélyát plántálva maga elé, rettenetes mennydörgő hangon elkiáltá magát:

— Ki volt az a vakmerő, a ki elfogatta Keresztszegi bíró uramat?

Igyártó nagy malátiával szólt erre a haragos diákhoz.

— Kicsoda kend? hogy vetődik kend ezen helyre?

— Nevem Ormányd Gábor, felelt a diák kegyetlen bassus hangon. Első masinista és nagy botos, nemkülönbén első bassista a kollegiumban. Hát kend kicsoda ott az asztal végén?

A betódult diákság rettenetes bruhahával fogadta e furcsa interpellatiót, melyben annyi igazság volt, hogy Igyártót csakugyan nem tartozott még senki azon a helyen illetékesen elismerni.

Erre a főjegyző állt föl helyéről s szúrós, gúnyolódó orrhangon felele Ormándynak:

— Ha kegyelmed studiosus, lásson a studiumok után. Ha kegyelmed első bassista, præcanáljon az auditoriumban, ha kegyelmed excédálhatnék, bajoskodjék otthon a carcerrel és a pedellussal; a tanács dolgainak pedig hagyjon békét.

Ormándy nem hagyott neki többet beszélni.

— Minthogy pedig azonkívül debreczeni polgár is vagyok, számon kérem, ki vetette fogásra választott főbiránkat s ki tett helyébe mást, a kit nem választottunk?

«Igen! követeljük Keresztszegi szabadon bocsáttatását!» kiálta több hang a tömeg közül, mely lehangzott a piacra, s megszorodva ezernyi torok ordításával, tért megint vissza.

A tanácsbeliek készen voltak a jelenetre. A mint a terem megtelt lázadó néppel, mindenik tanácsos vette a süvegét s föltette fejére.

Főjegyző uram volt a példaadó. Szép, nagy nyestprémes kalpagja volt, veres kiftityegővel, azt magas, kopasz homlokára nyomva, hivatalos hangon mondá:

— Kocsma, nem tanácsház!

E szóval rendesen minden hivatalos ténynek félbe kelle szakadni.

De humanissime Ormándy, a mint ezt meglátta, hosszú legény volt, hirtelen, mint a lecsapó kigyó, áthajolt az asztalon s elérve hosszú hordtávolú kezével főjegyző uram fejét, lekapá róla a süveget.

Azon módon a többi tanácsos fejéről is egy-

szerre elragadozák a süvegeket s így képtelenné tevék őket a gyűlés profanatiójának legalább jelvényessé tételére.

A tanácsos urak a méltatlan bánásmódra egészen felgerjedének; többen követelték süvegeiket vissza; a mikre voltaképen még azután is szükségük lehetett s kezdtek a latinságot saját nyelvén, azaz diákul fenyegetni, a miből nagy lárma keletkezett.

— Silentium! kiáltá Ormándy, végig vágva bunkójával a hosszú asztalon. — Üljön le a nemes tanács. Most csak a süvegeket még, később talán majd a fejeket!

E martialis rendreigazítás után átlátták a tanács urak, hogy csakugyan legtöbbször lehet menni az előbbeni taktikával, a vis inertiaével, a hol a jus pugionist kell leküzdeni s leültek helyeikre szépen.

Ormándy e tusakodás közben kezébe kaparintá a jegyzőkönyvet.

— Hallatlan ez! Keresztszegi fogságra ítélve azért, mert bátor és vitéz vala.

Azzal kapta a nagy ólomkalamárist az asztalról s így szólta a tanácshoz:

— Akarja-e a nemes tanács e decretumát rögtön megmásítani! (Senki sem felelt.) Jó, nem akarja. Tehát majd én ráadom az utolsó áldást. S ezzel a határozatot végig önté tintával; az üres kalamárist pedig oda nyujtá a kis botosnak: ecce humanissime Dorozsmay, dugja azt bunkónak a gerundiuma végére, a nemes tanácsnak pedig holnap reggelig több tinta ne adassék, se innen el ne bocsáttassék, hogy új-

ból ne decretálhassák az elfogatást. Most pedig menjünk a tömlöczajtóra.

A tanácssterem előtt Dorozsmayt még egy csoport fiatalsággal hátrahagyva, sietett le az erőszaktevő nép a börtönhöz s annak ajtajáról leverve a lakatokat, nagy ujjongással hozzá elő fogságából Keresztszegit.

Már ekkor a harczias czéhek fegyverfoghatói, a milyen széles a tér a városház és a nagy templom között, úgy betölték azt, s szünni nem akaró vivatozással fogadták a vállakon emelt Keresztszegit.

Tóbi András, a választó polgárság szónoka, fogadta a kiszabadultat.

— A tanács hűtlen lett a város decretumaihoz, a tanács nem előljáróságunk többé! Kegyelmed foglalja el birói székét s rendeljen még ma új választást.

Keresztszegi felállt egy vásári asztalra s inte, hogy szólani fog.

Az egész zajgó néptömeg lecsendesült.

Keresztszegi szava semmivel sem volt határozatlanabb, mint egyébkor.

— Szülöttehazám fiai! A nemes tanácsot ne vádolja senki: ők akképen cselekesznek, a hogy ő nekik a nagyságos fejedelem parancsolta, a kinek engedelmeskednünk kötelesség. Mi ő érte fogtunk fegyvert s azt ő ellene nem fordíthatjuk. Azért ne kívánja senki a nemes tanácsot sérteni, mert a fejedelmet sérti meg benne, a ki a mi urunk és a vallás fentartója. Én pedig kinevetni való volnék, ha oly büszke akarnék lenni, mint Coriolanus, hogy midőn megütött

Róma, átfussak a volscusokhoz. Azért vegyék be kegyelmetek az én tanácsomat. Tegyenek le minden fegyvert s hagyjanak föl minden erőszakkal. Én ime önként száműzöm magamat e városból és soha többé visszatérni nem fogok. De addig el nem hagyom börtönömet, a míg mindenki haza nem tér s az éjszaki harangszónál egyetlen egy lélek sem fog járni az utcákon. Akkor elmegyek és előbb nem; kíséretlenül, zajtalanul. Kegyelmetek pedig, hogy megmentsék a törvény lelkét és az ősi szabadságot, nehogy vagy a törvény, vagy a fejedelm ellen fejüket fölemelni kényteleníttessenek, végezzék el maguk között, hogy eltávozásom után válaszszaak meg szabad akaratukból Igyártó uramat birájuknak, mintha nem történt volna kineveztetése. Egyebekre nézve az Isten áldása legyen kegyelmetekkel és egész városukkal.

Mint a gyászoló felek a temetőből, úgy bullongtak haza a férfiak a piaczról e szomorú beszéd után; hallgatva, duzzogva, fejüket süvegbe, subába rejtve, Keresztszegi pedig, mint mondá, visszament a tömlöczébe, csak azt ismételve a marasztalásra: «majd ha tiszta lesz az utca».

Alig lehetett még öt óra, midőn jöttek hozzá jelenteni: hogy «tiszta már az utca» s a kedvéért bizonyosan elébb meghúzták egy negyeddel a déleesti harangszót.

Akkor megindult a nyitott börtönből a száműzött vezér.

Nem kísérte senki, a hogy kívánta; ő sem

tekintett sem jobbra, sem balra, ki néz utána a zárt kapuk mögül?

Nem énekelt zsolozsmákat, miként ellenese, nem csinált érzékeny jelenetet eltávozásából, még csak kutyája sem volt; a legelső sikátor-nál becsapott, hogy észrevétlenül hagyhassa el a várost.

Megkeményíté szívét. Föltette magában, hogy csak egyszer sem fog visszatekinteni.

Megállhatta egész az utolsó házig, ott megállította valami nehéz kő; valami átléphetlen nagy kő — ott a szívben: ne forduljon-e még egyszer arcczal vissza, hogy meglássa azokat a tornyokat utoljára.

Nem!

Indult. Ekkor egy kéz fogta meg kezét s megszorítá. sszerezzenve tekint hátra. Ilonka állt mögötte, Igyártó leánya, az eljegyzett menyasszony, ki őt száműzött apjáért évek előtt elhagyá.

— Én vagyok itt, suttogá a leány; utánad jöttem és veled megyek.

— Kit elhagyál apád miatt! szolt Kereszt-szegi szomorú kétkedéssel.

— Akkor apám volt száműzött, most te vagy az. Akkor neki volt szüksége társra, most te neked.

A keményszivű férfiú nem állhatá meg, hogy keblére ne szorítsa régi szeretőjét, és soká, igen soká ne sirjon előtte.

— Isten áldjon meg ezért, rebegé Kereszt-szegi, hogy szive megkönnyebbülhetett. De most eredj vissza. A hová én megyek, oda te velem nem jöhetsz.

- Én pedig veled megyek tűzbe, vízbe, földbe!
 — Én a «rettenetes» kastélyba megyek! szolt szikrázó szemekkel Keresztszegi.
 A leány átölelte nyakát erős karjaival.
 — Oda is veled megyek.

* * *

Igyártó Mihály uram bírósága alatt történt az az eset, hogy egy sok év előtt Debreczenből lator portyázó tatárok által ellopatott fiúgyermek, mint nagy, felnőtt siheder haza került.

A mint a fiú elbeszélé, a tolvajok által temesvári rabkereskedőnek adatott el; az a többi rabszolgákkal együtt lehajtotta egész Stambulig; ott vette meg Szulali mūderrisz.

Tizenhat esztendeig szolgált megvevő gazdájánál, dicsérte, hogy igen jó ember volt, s mikor a mūderrisz meghalt, felesége «ura lelkéért» való áldozatul, mint a krónika mondja, szabadon bocsáttatá annak rabszolgáit.

Szulali rabszolgája még emlékezett Debreczenre, arra a városra, melynek négy tornya van, s egyikén sincs kereszt; a hol fonatost, sulymot és sertéshúst árulnak a piacon, s ez emlékek után, sok hányódás, vetődés mellett, ismét hazakerült szülőtte városába.

Itt régen elfeledte már mindenki; azt sem tudták, ki volt valaha a családja? ő maga csak annyit tudott mondani, hogy őt valaha Péternek hívták, a gazdáját pedig Szulalinak. Rajta is maradt aztán holtig a «Szulali Péter» név.

Török gazdájánál tevéket őrzött a jámbor. s azokhoz, mint mondták, nagyon alaposan ér-

tett; hanem hát ennek az egész tanulmánynak nagyon kevés hasznát veheté Debreczenben, a hol nem igen látnak más tevét, mint a mit istvánnapi vásárkor mutogat az utcán a hasított orrú szerecsen.

Ennélfogva a nemes város nem tudott neki alkalmasabb foglalkozást adni, mint hogy megfogadá a városi gulya mellé, segédbojtárnak.

Állt pedig akkoriban Debreczen városának «rideg gulyája» 72 ezer darab szarvasállatból; külön levén még azután a borjúcsorda, mely szintén nagy összeget képviselt: itt bizony nem volt nehéz alkalmazást kapni.

Egy nyári napon krónikai nevezetességü vihar tombolt végig az alföldi síkon; a forgószél elkezde tánczát odafenn Tokajnál, ott minden malmot letépett lánczáról a Tiszán, azután lekerült Kállónak, végig seperte a Hortobágyot, egy nagy vargabetűt tett Belényes felé s végre a bihari havasok rengetegébe ölte el magát, útjában szekereket forgatva fel, kazlakat ragadva a felhők közé, házakat döntögetve össze s útjába eső erdőket facsarva ki töveikből, mintha csak nyütt kenderbozót volnának.

Ez ítéletnap i orkán a gulyákat is úgy szét-szórta, hogy azokat hetek mulva hét határból kellett összeterelni, sok oda is vészett, sőt egy pár bojtárnak eltűnését is keresi a krónika, kik a megáradt Hortobágy mocsáraiba veretve, azokban siralmasan elvesztek.

Szulali bojtárt gulyájával együtt azon táj felé üzte a zivatar, a hol a rossz hírű kastély feküdt. A nemes tanács szigorú rendeletet adott

ugyan, hogy senki a marháit oly távolságban a kastélytól legeltetni ne merészelje, a mennyire annak vitorlás tornya meglátszik, mert az pörös jószág; még majd megvehetnék a városon a sok évi használatot, ha valaki rátenné a lábát.

Ilyen kétséges birtokú jószágok még a múlt évtizedben is voltak hazánkban, mint egy havasi völgy Erdély és Magyarország között, melyre soha birkanyáj és kaszáló ember nem vetődött, s melyet messzeföld fűvészei, mint a botanika Eldoradóját ismertek, míg az utóbbi évtized intézményei aztán minden hosszadalmas «enyim-tied»-féle vitát igen rövid úton megszüntetének.

Azonkívül is sok rossz mesét tudtak a pásztorok egymás közt regélni arról a kastélyról, a melyhez közelíteni nem szabad, de nem is üdvös.

Azonban ha még annyi tilalomfával lett volna is elrekesztve a határ, s minden bokorban sárkány és minden odvas fában zsivány lakott volna, sem akadályozhatja vala meg Szulalit, hogy arra fusson marháival együtt, a merre a förgőszél kergeti, melyben úgy sem láthatott tíz lépésnyinél tovább, s csak akkor vehette észre, hol jár? mikor a maga előtt futó tulkokat csülkig látta dagasztani az ingoványban. Valami mocsáros helyre jutott.

A szétvert gulya bömbölve törtetett a szél korbácsa alatt mindig mélyebbre a posvány közé. A nádasban eleltévedt egy-egy tulok, vagy belerekedt a dágványba, s nem birt kivergődni a szövevény közül. Utoljára Szulali tulajdon háta lova is szügyig szakadt a tőzegbe, s nem

birt többé csülökre kapni; a legény látta, hogy ez veszni indul, s leugrott róla, gyalog kísértve meg a menekülést.

Gázolva, úszva, végre egy emelkedettebb helyre jutott, mely buja páfránnal volt benöve, ott jó-nak látta magát meghúzni, eldugva fejét a sűrű mohában.

Egyszer-egyszer föltekintett, körülnézni a világban; ha a porfelleg és zápor engedte, nagy messze a szélmentében látott egy sötét erdőt; annak a közepében egy magas házat; s valahányszor szélcsendesültével újra felnyitá a szemét, felemelte a fejét, mindig úgy tetszék, hogy az az erdő közelebb jön, a ház is közelebb látszik.

Török boszorkányok játéka ez! de valóban igaz. Mire beesteledett, az az erdő olyan közel volt hozzá, hogy megismerhette a fákat, hogy azok gesztenyék; láthatta, mennyit levert róluk a szél, hogy összetördelte koronáikat, s a fák mögött a magas háznak minden ablakát a felső soron megszámlálhatá.

Azt nem tudta a jámbor, hogy menedéke úszó lúp, melyet a vihar a bürütől elszakasztott, s a mocsárban addig hajtott ellenkező irányba, míg ismét valami parton megfeneklett.

Szulali, a mennyire meg volt győződve a fe-lől, hogy tündérek játéka nélkül az erdő és pa-lota így nem jönnek szegény üldözött pásztor embernek helyébe, annyira biztatva érzé magát azon következtetéstől, hogy a mely tündérek ilyenmő csodákat követnek el, azok csak jó tün-dérek lehetnek, s hogy hasonló előzékenységet az ezeregy-éjszaka valamennyi bujdosó herceze

aggodalom nélkül szokott elfogadni, miért ne ő is?

Vevé tehát tarisznyáját, melyet feje alá tett volt, s neki indult a tündéri erdőnek, a hol is legelső dolga volt iszákját megrakni a sűrűn terített gesztenyéből, abban a biztos hitben, hogy abból reggelre, szokás szerint, mind igazgyöngy és karbunkulus lesz.

Csakhamar megtalálta az erdőben az utat, mely a kastély felé vezet; tündérekről való képzelete folyvást erősödött, midőn annak udvarára érve, azt telve találta a vihar elől oda menekült csapatjaival a szarvasok, őzeknek és nyulaknak. Ezek bizonyosan mind átvaltoztatott tündérek!

Az állatcsoportok semmi akadályt sem gördítének eléje, hogy a kastély ajtajáig juthasson. Nagy, tizenhat ágbogú szarvasbikák bámulva néztek az ismeretlen jövevényre, s hagyták maguk mellett elmenni; s kíváncsi nyúlsüldők tekingettek két lábra állva a furcsa idegen elé, megrebbenés nélkül. A közös vész megszünteti az állatoknak egymástóli félelmét.

Szulali belépett a kastély ajtaján; végig ment a nesztelen folyosókon, felkapaszkodott a lépcsőn s bekocogtatott az első szoba ajtaján, melyet zárva látott maga előtt, a hogy ezt a becsületet már megtanulta otthon bíró uramnál; de a kocogtatásra senki sem felelt, hanem a mint a kilincsre tette a kezét, s a závárt felnyomta, a szél úgy kicsapta az ajtót, hogy Szulali hanyatt esett bele. «Üm! A tündéreknak erős kezük van.»

Szulali fölszedte magát a földről, s négykéz-

láb bemászott a tündérek teremébe, a hol nem talált senkit. És azonfelül még semmit.

Hanem hiszen így szokták azt a tündérmesékben is mindig. Eleinte csak egy romladék, a négy salétromverte fal között rokkant tölgyfaasztal, a kandalló tetején ül egy magányos bagoly, hanem azután egyszerre átváltozik a bagoly szárnyas dzsinné, a terem fénylik a drágakövektől, az asztal görnyed a halmozott kristályserlegek, aranytálak terhe alatt s a kandallóból tündérvilági kapu lesz, melyen seregével lépnek elő Majmuna és a kigyó-királyné, meg a beszélő fák tünderei.

Egyszerre nagyott csattan háta mögött, Szulali ijedten fordult hátra. Hát biz ott a nagy szél csapta be a háta mögött az ajtót.

Szulali ezt nem vette tréfára, hogy az ember háta mögött az ajtót betegyék, s hozzá látott, hogy azt újra kinyissa. Ez azonban sehogy sem sikerült. Nem birta semmi erővel és fortélylyal a kilincset lenyomni, vagy elfordítani; pedig próbálta húzni is, tolni is, rázta, emelte az ajtót, de az ajtó csak nem nyilt ki neki.

No most innen ki nem lehet menni többet! Az ablakokon erős keresztvasak, a tündérek megfogták a vakmerő betolakodót.

Szerencsére itt van még a kandalló, annak kürtője van, azon megint ki lehet jutni a levegőre. Ott ugyan mérges zivatar van, de szebb az mégis a bezárt ajtónál.

A kandalló hátlapja korommal volt fedve, feneke korommal tele, a hogy legutoljára melegdedek nála. Szulali a keresztvasakon könnyűszerrel felkapaszkodott a kéménybe.

A mint azonban a kémény tetejéig ért, nagy szomorúan tapasztalá, hogy nincs annak valami okos szája, a min az ember keresztül bujhatnék, hanem épen csak négy gömbölyü nyílása az oldalán, a miken legfeljebb a fejét dughatja ki valaki.

Próbálta e nyílásokat nagyobbra tágítani, de tapasztalá, hogy azok faragott kőbe vannak vágva. Kénytelen volt innen is visszatérni.

A mint azonban a keresztvasakon lefelé ereszkednék, hirtelen hangokat hall a kürtő alatt, mint mikor rozsdás vaskapu csikorogva nyilik fel.

Letekint s bámulva látja, hogy a kandalló hátlapja félre van fordulva, mint egy ajtó s azon keresztül egymásután lépkednek elő — nem tündérek, hanem fegyveres férfiak.

Közöttük igen sok ismerős arcz, kiket mintha látott volna már Debreczenben; ifjak, vének; és utoljára egy valóságos tündér, egy szép, fehér ruhás asszony, nagy, hosszan leeresztett fehér fátyollal a fején.

A jövevények mind kardokkal, alabárdokkal, puskákkal és török jatagánokkal voltak felkészülve, még az a gyöngé asszony-személy is háromélű egyenes kardot viselt az oldalára kötve.

A csapat vezére, egy magas, izmos termetű férfi, kitünt a nagy kócsagtollról, melyet kalpagjába tűzve viselt.

Mikor mind benn voltak a teremben, akkor azt kérdezé a vezér, hogy be van-e zárva az ajtó?

Egy férfi odalépett, s azt mondá: azon módon van, a hogy legutoljára hagytuk, a tolozár helyén.

Ebből Szulali paraszteszével kitanulta, hogy a

tolózár nem ereszté őt ki, a mit nem vett észre. Valószínűleg a szélroham, mely az ajtót egyre rázta, felnyitá azt, mielőtt bejött rajta, s mikor háta mögött becsapta, akkor ismét betaszitódott a závár.

Szulali lélegzetét visszafojtva leste, hogy mi fog itt történni most?

Az bizony nem volt tündéri lakoma.

Legelőbb is egy halvány ifjut eskettek meg az evangéliumra, hogy semmit abból, a mit megtud, el nem árul, s mindent, a mi rábizatik, hiven teljesíteni fog.

Eskü végeztével meg kellett neki csókolnia a vezér kivont pallosát, annak jeléül, hogy esküszegés esetére azzal fog megöletni.

Szulali szívében hülni kezdett a vér. Ha őt most itt kapnák!

Abban a halvány ifjuban megismerte a biró Igyártó Mihály fiát, Vincze úrfit, kit sokszor látott a háznál.

És azután még többet is megtudott.

Vincze úrfi, a mint esküjét végezte, oda lépett ama fehér asszonyhoz, ki a vezér oldala mellett állt, és azt testvéreinek szólítva megölelé, megcsókolá. Hasonlóul megölelé a vezért is.

Ebből Szulali megtudta, hogy az a vezér Keresztszegi, kiről annyi kalandos mondát regélnek estenkint a pásztortüzek mellett. Valami vegyítéke e mesekör a harambasák, a hősök és a próféták regéinek.

És azután még többet is hallott Szulali, a mitől hajszálai felálltak.

Furfangosan kigondolt veszélyes terveket, részletesen megvitatta; — a kit ezen rajta kapnának, hogy véletlenül megtudta, azt bizonyosan apró darabokra vágnák. Hiába esküdnék meg keresztyénül és mahomedánul, őt élve nem hagyhatnák e titokkal.

A mint elvégezték a rejtélyes emberek a szörnyű tanácskozást, lakomához fogtak, mely bizony takarékos volt: sajt, kenyér, szalonna és bor. A fehér asszony még bort sem ivott, hanem egy kristályban vizet hoztak neki.

A lakoma után mindnyájan kezét szorítottak a vezérrel és az asszonynyal a kandalló mögötti rejtett nyíláson egyenkint eltávoznak!

Leghátul maradt maga a vezér és a legújabban felavatott Vincze úrfi.

A vezér azt parancsolá az ifjunak, hogy azon fenyőfáklyákból, miket a többiek hátrahagytak, midőn ők is eltávozandnak, rakjon tüzet a kandallóban. Ezt azért kell tenni, hogy a midőn a kandallóban levő rejtekajtót ismét helyrecsukják, a megrakott tűz újra belepje korommal az ajtónyílás minden választékát, s észrevehetlenné tegye azt a kívülről néző előtt.

Hanem az elővigyázati intézkedésből az a kellemetlenség támadt a kéményben levő Szulalira nézve, hogy ő neki vagy meg kellett ott fuladnia a füstben, vagy pedig leugrania a kéményből.

E kétségbeejtő állapotban az a mentő eszme villant agyába, hogy újra felkapaszkodjék a kémény tetejéig, s ott azon a lyukon, melynek épen szemközt fúj a szél, kidugja a fejét, testé-

nek egyéb földi alkatrészeivel nem bánva akár mi történik.

A mentő eszme egészen czélszerű volt, bárha kemény áldozatokkal járt. A kéménylyukon kidugott fejét órahosszat vágta arcban a viharhordta záporosó, legkisebb módja nélkül az önvédelemnek, míg testét átjárta a forró füst kegyetlenül, úgy, hogy midőn az alanti tűz elhamvadtával ismét annyira tudott menni, hogy kellemetlen órállomásából leszálljon, nyakig megfagyva, azon alul felfüstölve, alig tudott a lábán megállni.

De nem is állt sokáig egy helyben, hanem rohant az ajtónak, félretolta a zárt, kimenekült, a lépcsőkön inkább esett, mint futott lefelé; az udvaron keresztül bukdácsolt az erdő menekült vadain, mik helyükből sem mozdultak azóta, s neki rohant az erdőnek, míg újra meglegelte azt a süppedékes helyet, a melyről veszedelmére ide jött; ott befészkelte magát a mohába s ott elcsigázottan elaludt.

Csak a másnapi dél költé fel. A zivatar után szép derült nap lett, a tó vize, mit az orkán délnek torlasztott, ismét visszatért sík súlyegyenébe s mikor Szulali szétekinte, hát nem látta sem az éjszakai kastélyt, sem a gesztenyés erdőt sehol. Az uszóláp visszahozta, a honnan elvivé.

Azt hihette volna, hogy mindazt csak álmodta, a mit látott; hanem ruhái olyan feketék voltak, mint a kéményseprő inge, s testének minden porczikája, mint azok a szép sonkák, a mik ki vannak akasztva a debreczeni hentes-

sátrak elé. Tarisznyája is tele félig sült gesztenyével.

Ennyi tanujel mégis elég maradandó emléke a tündérekkeli komázásnak.

Ha Szulaliban egy kis pénz-árú magyar hazafiság lett volna, úgy legelső kötelességének ismerte volna, hogy ott az előtte levő vízben megfürödjék, s a sok keserű füstöt, kormot lemossa magáról, azután pedig felkeresse Vincze urfit, s azt mondja neki: «én kegyelmetek mellé állok»; hanem a hosszú török fogság törökké tette már ezt kívül-belül; nem gondolt ez egyébre, mint a mire gondolt volna bármelyik szerecsen eunuch, ki összeesküvéket lesett ki, hogy tudniillik feladja őket az előjáróságnak. Ezért adatik azután jutalom és kitüntetés. — Tehát le sem mosta magáról a füstöt, kormot, hanem olyan állapotban, a hogy a kéményből leszabadult, ballag vala fel Debreczen városába, s ott beállított Igyártó Mihály uramhoz.

— Biró uram, zendülés van a kastélyban.

— No, no fiam, inté őt szeliden a biró, elől kezd, a mit mondani akarsz. Ki fia vagy?

— Azt nem tudom. Hanem én vagyok az a Szulali, a ki hazajöttem török rabságból, mostan pedig vagyok gulyás-bojtár a város szolgálatában.

— Honnan jössz?

— A tilalmas kastélyból, annak is a kéményéből, a hogy érezheti kegyelmed rajtam.

— Hogy jutottál oda?

— Tündérsziget vitt oda, az hozott vissza, nyúlak, őzek hittak be, boszorkányok zártak

be ; harámbanda mulatott előttem, utoljára tüzet raktak alattam s felfüstöltek.

— S mit csinált ott az a harámbanda ?

— Tanácsot tartott, gyujtogatást végzett, emberhalált határozott.

— Nem láttad arcaikat ?

— Csak a mikor a kémény alatt ellépdégéltek. Hatvanégy férfi volt és egy asszony. A hatvanegyedik még csak gyerkőcz, arra ráismertem.

— S ki volt az ?

— A kegyelmed úrfia volt az, Vincze úrfi, az asszonyt nénjének szólította, a harámbasa pedig feleségének.

— S mit csináltak ott vele ?

— Feleskették, hogy őket sohasem fogja elárulni, azután megparancsolták neki, hogy a diákságot szerezzé meg nekik, és hogy bíró fia lévén, a tanács végzéseit mindig tudassa velük.

— S mi szándékuk van az összeesküvőknek ?

— Nagy és gonosz szándékaik vannak. Mindenkinnek van handsárja, kardja, puskája és két mordálya. Puskaport, fegyvert, pénzt, ruhákat a pinczében tartanak, földalatti úton jönnek és mennek. Ezt mind elmondták Vincze úrfinak ott, én hallgattam.

— S ki ellen van intézve az összeesküvés ?

— Mind a két félre : a németre is, a törökre is. A németek és a törökök békességet kötöttek, hogy egymást nem bántják. A harámbasa azt végezte, hogy ő maga legényeivel felöltözik egyszer német vasasoknak, akkor a váradi török urakat fogják pusztítani. Azután ha abból vissza-

jönnek, megint felöltöznek török ispahiknak, s a szatmári német urakra rontanak, azokat mordály égetik fel, és így tovább, míg csak a török meg a német megint újra meg nem harragszik és össze nem kap.

— Elbeszélted már ezt valakinek másnak?

— Nem biz én. Ide jöttem vele egyenesen.

— Hát csak maradj itt, fiam; mindjárt teszek felőled rendelést.

Igyártó Mihály uram rögtön küldött egy darabontot doktor Tóbiásért.

Doktor Tóbiás hírneves orvosa volt akkor Debreczennek; künn járt akadémiákon s háromszegletű kalappal, csattos czipővel jött haza, kis újjában hordva mindazt, a mit Hippocrates óta Paracelsusig feltaláltak a természet bűvárai, s csodakúrákat tett a «syrupus diacodion»-nal.

A mint doktor Tóbiás megjelent bíró uram előtt, az így szólt hozzá diákul, Szulalira mutatva:

— Ecce miserum vesanum. (Íme egy szegény tébolyodott.)

És azután latin nyelven folytatták egymással az értekezést.

Doktor Tóbiás sokszor emlegette, hogy ő külföldön milyen csudálatos úton-módon látta, tanulta az örültek kigyógyítását, sajnálva nagyon, hogy e tudományának hasznát Debreczenben nem veheti, miután e prózai városban olyan ritka az örültségi eset, hogy azt érdemes krónikába írni; a minek oka valószínűleg az, hogy sík, lapályos földön, kivált a mely bőven termi

a kenyeret és szalonnát, nehéz valakinek az elméjét úgy megerőltetni, hogy fölháborodjék.

Annál jobban kellett örülni Tóbiás doktornak az előforduló eseten, hogy íme akadt valahára egy, a kin bebizonyíthatja tapasztalatait: ennek is Törökországban kellett felnőni, hogy annyira kificzamodjék az esze, miszerint azt képzelje, hogy ő rettenetes összeesküvést fedezett fel a pusztá kastélyban.

Ebből a rögeszméből kell Szulalit kigyógyítani.

Szulalit mindjárt el is vezették a városi kórházba, ott egy külön szobát rendeltek neki, vasrácsos ablakkal, s két erős fogdmeget mellé, ha talán dühösködési rohamai jönnének.

Doktor Tóbiás legelőbb is azon methoduson kezdé, hogy a kezére bizottat egy ördögi apparátus alá állíttatá, mely állt egy bádogedényből, a miből egy szivacson át minden tíz másodperczben egy csepp víz hullott annak a feje lágyára.

Szulalinak nem tetszett ez a tréfa; akkor aztán megkötözték. Akkor aztán elkezdett ordítani, s akkor még jobban megkötözték.

Az ordítás kihallott az utcára; kofák, gubás népek naphosszant elhallgatták azt, s minden ember megtudta, hogy a «bolond Szulalit» gyógyítják odabenn, vizet cseppegtetnek a fejére, de attól sem jön eszére.

Két hét múlva doktor Tóbiás jelenté bíró uramnak, hogy a cseppegtető kúra használt Szulalinak, most már igen csendesen viseli magát.

— Hiszi-e még, hogy a kastélyban volt, és holmit látott?

— Erre az egyre esküszik, hogy igaz.

— Akkor még örült, csak tessék őt tovább kúrálni, a míg «ebből» ki nem gyógyúl.

Akkor aztán doktor Tóbiás más methodust kezdett. Tele rakta Szulalit hólyaghúzó flastromokkal. Most kezdett el aztán még csak Szulali ordítani, hogy a harmadik utczára is elhangzott.

Hanem azért a bőrét ott hagyta, de a meggyőződését meg nem változtató.

«Ott voltam, láttam! A szentekre, a prófétára!»

Azután elkezdte vele doktor Tóbiás azt az experimentumot, hogy adott be neki gyomor-lázító szereket, olyan apró adagocskákban, hogy kitörésre sohase kerüljön a dolog, hanem a gyógyszer folytonos émelygésben tartsa a beteg gyomrát.

Ez átkozott tréfa ellen minden erejéből protestált Szulali s minthogy jószántából sohasem akarta bevenni azt a gonosz decoctumot, minden kávéskanálnyi bevételhez nemcsak az orvosságot, hanem őt magát is fel kellett rázni s a száját felpeczkelni, s úgy bele tölteni.

Ez sem használt; még erre sem akart a kastélyban látottaktól eltérni.

Ekkor az orvos a koplaltatáshoz folyamodott. Nem adtak a pátiensnek egyebet, mint vízben főtt sóskát, mely igen jó vértisztító.

A kéthetes cursus vége felé Szulali bégetett, mint a birka s azt már elismerte, hogy a fűevéstől toklyó vagy ürü lett belőle, de a kastélyban látottaktól még akkor sem tágitott.

Doktor Tóbiás pedig ide s tova már a fenekén volt a tudományának.

Még egy kísérlet jutott eszébe.

Hallott és olvasott róla valamit, hogy valahol valaki zenével gyógyítá ki az örültet, s föltevé magában, hogy ezt megkísérti.

Volt ugyanis a kórháznak valami gyarló, négy oktávás orgonája, a mi azóta, hogy az épület megszűnt kápolna lenni, nem használtatott egyébre, mint a kántor által orgonázási kurzusra ajánlkozott tanuló ifjuság begyakorlására.

Doktor Tóbiás azt találá ki, hogy Szulalit egy olyan szobába vitette, melynek ajtaja ez orgonás szobára nyilt, s megkérte szépen a tanárokat, hogy engedjék meg a tanuló ifjúságnak, hogy felváltva éjjel-nappal folytonosan orgonáljanak ottan.

Ez használt.

Huszonnégy órai zenegyógykezelés után égre-földre esküdött Szulali, hogy soha életében tájkára sem volt a kastélynak, azt sem tudja, van-e, nincs-e a világon? csak ereszszer ki innen.

Doktor Tóbiás mint tökéletesen kigyógyultat adhatta át a világnak. Hanem azért már Szulali híre meg volt alapítva a környékben; csak «bolond Szulali»-nak nevezte őt azért minden ember.

Szulali korántsem, hogy meg lett volna elégedve azzal a jutalommal, a mit elárult titkáért a debreczeni bírótól kapott, sőt inkább egyszer azon törte a fejét, miként boszulhatná meg a

rajta elkövetett méltatlanságokat; másodszer pedig, hogy egyúttal miként fordíthatná haszonra azt a tudományt, a mit neki tán csak még sem hiába adott kezébe az a kegyes dzsin, a ki őt a kastélyba elszállítá, s onnan megint visszahozta, mint a Majmúna szellem Badrul Budúr herceget egy tevebőrön.

Ha nem kellett a titok a hazai előjárásának, majd megveszi azt a váradi basa drága pénzen.

Várad akkori basája, Asszán, igen kegyes ember volt. Minden köntöse tele volt irva belül az Alkorán aranymondásaival; ő valóban testén viselte a török szentírást.

Ez ájtatos hangulat egész a babonáig ment nála, s tudnivaló, hogy a törökök vallásos babonái közé tartozik az, hogy ők az örülteket olyan szenteknek tartják, kiket a próféta kiválasztott, hogy a saját lelküket kivegye belőlük, s valami dzsinnek a lelkét parancsolja beléjük, azokból tehát angyal vagy ördög beszél, de mindenestre magasabb szellem, a kit tisztelni és rettegni illik. A kit a megtébolyodott megszólít, annak meg kell előtte állni és kívánságát kielégíteni, gorombaságait eltűrni és semmivel vissza nem torolni, vagy épen megütni; mert akkor egy földfeletti szellemet ütne meg az ember, s az majd boszút állna megverőjén.

Asszán basa tehát, midőn egyszer kapuján ki akarna lovagolni, egy szurtos embert lát maga előtt, ki e szavakkal állta útját:

— Méltóságos úr, én vagyok az a Szulali, a kit a gonosz debreczeniek bezártak a bolondok házába, megkínóztak, kiéheztettek, vízzel csep-

pegtettek, utóljára dudával gyötörtek, hallgasd meg az én szavaimat, mert nagy hasznod lesz neked azokból.

Asszán basa mindjárt leszállt a nyeregből, a mint Szulali az mondta, hogy ötet a bolondok házából eresztették ki, s kérte, hogy parancsoljon vele, mire van szüksége.

Szulali elkezdte előtte mesélni, a mik vele történtek.

Mikor azt elmondta, hogyan jött neki helyébe a kastély, a basa leveté felső kaftányát, s szent borzalommal teríté a beszélőre.

— Íme fogadd, legyen köntösöm a tiéd. Mi kell még jámbor örült?

Szulali mesélt tovább a szelíd fenevadakról, a rejtélyes szobákról, az összeesküvők terveiről; s mentől tovább beszélt, annál jobban meggyőződött Asszán basa a felől, hogy neki egy rettenetes felfordult eszű emberrel van találkozása, s csak oldozta le magáról dolmányát, övét, turbántekercsét, azt mind a beszélőre rakta át, még a papucsait is lehúzta lábáról s azokat is sajátkezűleg Szulali mezítlábos talpa alá rakta. Mikor végre ez ama tervet adá elő, mely által a két császárt újra egymás ellen akarják ingerelni, akkor könyörögve szólt a basa Szulalihoz:

— Édes atyámfia, jámbor eszeveszett lélek; ha azt kívánod, hogy az utolsó két darab ruhámat is odaadjam magamról, úgymint az inget és a salavárit, akkor kérlek, cseréld meg velem a te alsó köntöseidet, nehogy csúfra maradjak itt annyi nép előtt az utcán; mert jól tudom, hogy az Alkorán azt parancsolja: ha pedig egy

örültsel találkozol, add oda neki utolsó köntösödöt is magadról, ha ő kívánja, mert nagy az a szellem.

Szulali most vette még csak észre, hogy itt is mekkora örültnék tartják ötét? csakhogy a törököknél sokkal keresztyénibb szokások vannak az örültekkel való bánás dolgában.

Nem beszélt tehát többet Asszán basának, hanem megharagudott rá és otthagya. A köntösököt mégis csak elvitte a testén; hogy ha még egyszer valahová megy, be is bizonyíthassa tanujelekkel, mi történt vele Váradon, nehogy erre is azt mondják majd, hogy bolond fővel képzelte.

Mert az a szándéka volt, hogy ha nem kellett a kínált felfedezés először szülőtte urainak, a debreczenieknek; ha másodszor kínálva, nevelő urai, a törökök is visszautasíták: majd elmegy vele nagyságos uraihoz, a németekhez, a kik vannak a szathmári várban; mert nagy boldogság az, mikor az ember így válogathat az uraiban.

Parancsol vala akkoriban Szathmáron Stahr Fridrik, wallon kapitány, ki nagyon bölcös és elővigyázó férfiú volt, a mire nagy szüksége is lehetett az ő helyzetében, annyi furfangos magyar, török és erdélyi ellenség tőszomszédságában.

Midőn Szulali a nagyon figyelmes úr előtt megjelent Asszán basától kapott exoticus köntösében, s kezdé előadni a történeteket, egész a legutolsó eseményig, egész a Váradon kapott kantusig, hát a vitéz kapitány úr persze, hogy semmit sem hitt neki abból az egész beszédből.

— Hát te azt mondod, hogy a kastély hozzád ment?

— Úgy segéljen, uram.

— És azután megint eltávozott tőled?

— Úgy segéljen, uram.

— Abban a kastélyban debreczeni urak hadra esküdtek egyszerre mind a két császár ellen?

— Úgy segéljen, uram.

— Ezért téged a debreczeni bíró megkínóztatott, a váradi basa pedig saját ruhájába öltöztetett?

— Úgy segéljen, uram.

— Ez a ficzkó engem itt bolonddá tart; hozzatok elő a derest.

Szulali most látta csak át, hogy minden mesének legérdekesebb a harmadik része; esküdött mennyre, földre, nem használt: levetkőztették.

A mint a lehúzott kantust kifordíták, rögtön meglátta minden ember, hogy annak a bélése tele van írva holmi török betűkkel; azok voltak alkoráni aranymondatok.

— «Ez kém!» kiáltának egyszerre a jelenlevők. Ez Asszán basa kéme.

Azzal lehúzták róla a többi czifra gunyát is, s mindannyit titkos írással tarkázva találván, megerősödének azon hitben, hogy itt egy gonosz kémmel van dolguk, ki már tele is írta titkos jelentéssel a köntöse bélésit; s rövidre fogták Szulalit, hogy vallja be, mik vannak oda írva?

A jámbor pedig tevehajcsár korában épen nem tanult török betűket ismerni, s így a legjobb akarat mellett sem mondhatott egyebet,

mint hogy a saját viselte öltözet titkaival mérőben ismeretlen. Ő eddig azt sem tudta, hogy azok betűk, azt hitte, valami czifraság.

Stahr kapitány pedig nem volt az az ember, a kivel ilyen vastag hazugságot el lehessen hitetni.

— Ha nem tudsz olvasni, majd megtanúlsz a deresen.

Szulalit azonban a mogyorók sem taníták meg arra, hogyan kell törökül olvasni. Utoljára, hogy semmi vallomást sem lehetett belőle kivenni, Sthar kapitány megunt a vesszőzést s azt parancsolta, hogy dobják ki a ficzkót a kapun s ha még egyszer a vár közelében találják, csak akaszszák fel; azokat a teleirt ruhákat pedig el kell zární, majd akad egyszer valaki, a ki elolvassa, mi van azokra írva.

Ilyenformán Szulali harmadizben pőrere vetköztetve, jól megpüfölve s kilöketve került elő abból a ritka szerencséből, hogy egy éjszaka tündérek titkait leshette ki.

Ezúttal aztán tökéletesen meggyőződött a felel, hogy sokkal jobb lesz neki senkinek sem szólni többet a debreczeni kastélyról, hanem beállani pásztornak a legelső számadó gulyáshoz, a ki egy kopott gubát akaszt a nyakába.

Már hiszen tiszta lehetetlenség is volna abból valamit elhinni, a mit Szulali össze-vissza fecsgett akár Asszán basának Váradon, akár Stahr kapitánynak Szatmárott, miután külön-külön mindegyik ismert egyet a szóban forgó személyek közül.

Asszán basa ismerte jól még a hazáját is, a

hol a hévíz mellett Igyártó debreczeni bíró leánya lakott. Korcsmárosné volt az és igen tisztességes hírben állott. Megfordult a házánál maga Asszán basa is elégszer, s semmi rosszat a fiatal menyecskéről nem tudott. Annyi bizonyos, hogy férje az asszonynak nincsen, ő maga azt mondja, hogy volt, de a hadjárat alatt elesett; s ugyanazért Csukásné ifjasszonynak hivatja magát. Az tehát nem állhat, a mit Szulali beszél, hogy ő hallotta, mikor az elpusztult Keresztszegit a menyecske «édes uram»-nak czimezé, mert Keresztszegit soha se látta senki Nagyváradon.

Hogy a menyecske mért nem megy apja házához Debreczenbe vissza, annak egy igen világos és egy igen homályos oka van.

Az igen világos az, hogy itt jó keresete van. Annyi aranyat, ezüstöt vesz be a török kalmároktól, kik ezen utaznak át, a mennyit a debreczeni bíró soha sem lát, s saját háza is van már, szőlőkerttel együtt.

Az igen homályos ok pedig az, hogy Debreczenben minden ember ismeri egymást s a pletyka-kereső népek nem igen akarják azt elhinni, hogy egy férj nélküli menyecskének, hogy is fejezik ki ezt magyarul szemérmes virágnyelven? hogy «leesett a férje az ugorkafáról s akkor törte ki a nyakát». Nem szokták azt jobban magyarázni.

De még hihetlenebb volt a mese a szatmári kapitány előtt, a ki viszont Keresztszegi uramat attól a naptól fogva ismeré, a hogy Debreczenből elszakadva Szatmárnémetiben letelepült s ott timármesterséget kezdett; igen iparkodó em-

ber volt, a tiszt urakkal mind jó barátságban állt; a tanácsban is helyet foglalt, s a kiről városszerte köztudomású dolog, hogy nőtelen és soha sem volt felesége.

Lehetne-e e két külön városban lakó férfiről és nőről azt a csodát feltenni, hogy egy házaspár, még pedig egymást szerető pár; de a kik egymással csak egy kísértetlakta tanyán találkoznak, fegyveres czimborák gyülekezésében, s ott mívelik az országfelháborítás nagy tudományát, a helyett, hogy örülnének az életnek, mint más; s a míg fiatalok, járnának szerelemben és boldogságban s bíznák a világ folyását a maga útjára.

Pedig hát mindaz igaz volt az utolsó szóig, a mit Szulali beszélt.

Keresztszegi lakott Szatmárnémetiben, a felesége pedig Nagyváradon.

Soha egyik sem láttatta magát abban a városban, a hol a párja lakott.

Cselédek, utazók, vásárosok czíme alatt járt-kelt egyiktől a másikhoz a hívek csapatja, kik a kötött békében meg nem nyugodva, cselszövénnyel iparkodtak újra harczot előidézni; ezek hordták a tudósításokat, a mik egyfelől Stambulból, más oldalon Bécsből, harmadikon Kolozsvárról jöttek.

Senki sem gyanítá e kis, jelentéktelen szövetség létezését; az egész csendes világ meg volt nyugodva abban, hogy az idén nem lesz háború. A két császár ki van békülve örök időkre s a fejedelem Erdélyben örül a kis uraságnak, melyben senki sem háborgatja.

Azok pedig, kik e titkos szövetségnek tagjai

voltak, nagyon jól tudták, hogy négy pallos között járnak; az egyiket a császár, a másikat a szultán, a harmadikat a fejedelem, a negyediket maga Debreczen tartja fejeik fölött megemelve.

Ezért nagyon óvatosak voltak. A szövetségbe csak olyant vettek fel, kiért másik három jót állt a fejével, s az árulóra halál volt szabva.

Nem is fordult elő ily eset közöttük, csupán akkor, midőn Szulali véletlenül megleste összejövetelüket.

Keresztszegiek kémei ez árulásról is értesültek mind Szatmárott, mind Nagyváradon s akkor az a rendelet adatott ki, hogy három hónapig, szüret bevégeztéig, moczczanni sem szabad senkinek, hadd aludjék el a hír, hadd hazudtolja meg az általános csend a híresztelt összeesküvést.

Voltak, a kik Szulalit azért halálra akarták keresni, de Keresztszegi azt tanácsolá, hogy nem kell őt bántani, halála megerősitené a mondat; míg ha futni engedik, megmarad felőle a vélemény, hogy bolond, s egy bolond szavai mit ártanak?

Így lőn, hogy egész szüret végéig oly álló csend és hallgatás volt a Tisza és Maros környékén, mintha legjobb barátságban volna az egész világ. Soha sem volt a vásár olyan népes Debreczenben, soha a diákok oly szorgalmatosak a kollégiumban, soha a szüretnek olyan vígak, mint ebben az esztendőben.

Mert tudni kell a magyar embernek azt a természetét, hogy neki, ha csak a sarkáról nem húzzák a bőrt, mindjárt egyszerre jó kedve van,

s a búsuláshoz csak igen nehezen lehet hozzá szoktatni.

Szüret után való első vasárnap tartotta Igyártó bíró mostoha fia első prédikációját a nagy templomban. Igyártó, hogy visszakerült Debreczenbe, másodszor is megházasodott.

Bíró uram papnak nevelte mostoha fiát, ki gyenge testű, de erős elméjű volt; kár lett volna a tudományra nézve elvesznie.

Ezért benn is lakott a kollégiumban, a többi fiatalssággal együtt. Tanárai, a nagytiszteletű tudós urak, ki nem fogytak dicséretéből, a mily szorgalmas, lángeszű és különös csendes, szelíd természetű ifjú volt. Társai nagy tiszteletben is tarták, s ha valami viszálykodás volt benn a tápintézetben, azt rendesen ő intézte el; nem került a tanári szék elé.

Ki hitte volna, hogy e szelíd, tudományos ifjú épen a vezetője azon harczias szövetségnek, mely a kastély titkaiba van avatva.

Midőn ez ifjú hitszónok első prédikációját tartá, tömve, dugva volt a templom, hallották már a hírét, mily szépen, mily kitűnő lelkesen tud szónokolni, s akarta látni minden ember bíró uram fiát a szónokszéken.

A felvett szent szavak Mózes első könyve XII. részének 11. verseiből vétettek.

«Övezzétek fel derekaitokat.»

Az ifjú hitszónok igen szép dialektikával tartá beszédét, melynek folytán, beszédét szokásosan három részre osztva, az első részben bebizonyítá, hogy az úr népének igaza volt, midőn az egyiptombeli nyomorgatók ellen fel-

zúdult s a szolgaság jármát lerázta; a másodib részben előadá rendén, hogy mivel igaza volt Izraelnek a zúgolódásra, menekülésében meg is segítették a seregeknek ura által; a harmadik részben végre reassumálta, hogy a kik tehát méltatlan sanyargattatások alatt szenvednek, várhatják az ő törekvéseikben az urak urának segedelmét.

A gyülekezet el volt érzékenyülve a szónoklaton, ifja, véne, férfia, asszonya magasztalá templomból kijövet a fiatal theologust, s nagy papot jövendölt belőle. Azt pedig csak az adeptusok tudták, hogy ez a jelszó: «övezd fel a te derekadat», mely tudtul adja az egymáshoz tartozóknak, mikor kezdődnek a cselekvés napjai?

Azonban, ha bíró uram fiának volt esze, az apja sem maradt a táppénzzel adós philosophiae tanárának; még az nap délután nagy dobszóval hirdették ki a népnek minden utcásarkon, hogy Erdély felől gyilkos, égető tatárok csaptak be az országba, a kik ölnek, pusztítanak, már Élesd körül járnak; őrizkedjék tehát minden ember a mezőkre éjszaka kimenni; ellenben a fegyveres czéhek foglalják el az őrtornyokat, s senkit éjnek idején a város árkain se ki, se be ne bocsássanak.

Az ilyen tilalom pedig szigorúan meg szokott tartatni, mert erős regula volt felőle hozva a város statutumai közt; az árok éjjeli áthágója félkeze vesztésével bűnhődött.

Igy történt meg, hogy az összeesküdött napon Keresztszegi és felesége egyedül jelentek

meg a puszta kastélyban, senki sem gyülekezett hozzájuk; vártak két álló napig, s hogy ez alatt Debreczenből senki sem érkezik, elhatározták, hogy egyik csatlósukat elküldik Debreczen tájékára kémlelődni.

A csatlós éjszakára azzal a hírrel tért vissza, hogy a városnak minden kapuját fegyveresek őrzik és senkit keresztül nem bocsátanak; azt mondják a tatár jön.

— Hiszen bár jönne, mondá Keresztszegi, legalább keverednék a világ.

Annyit bizonynyal sejtett, hogy ez a bíró praktikája lesz s annál fogva elhatározá magában, hogy valami nagyot fog ezúttal ellene tenni, a minek majd keserves foganatja lesz.

E végre felvette ezüstös ruháját s feleségének azt mondá, hogy csak várjon vasárnap estig; addig a romkastélyt ne hagyja el.

Azzal egy görcsös botot véve a kezébe, ment egyenesen oda, a hol neki fejvesztés büntetése alatt nem volt szabad megjeleni, Debreczenbe.

El is érkezett a város határáig szerencsésen; de már most hogy legyen az oda való bemenetel?

Ha a kapún megy, ráismernek; ha árkot mászik, agyonlövik. Ott tehát azt gondolta ki, hogy egy tanyai parasztot felfogadott, vinne be egy szekér szénát Debreczenbe s szállítaná azt el bíró uram udvarába, kinek most szüksége van arra. A paraszt belegezett; ő pedig elvárva, mikor a szekér egyedül maradt, elrejté magát a széna közé.

Keresztszegi úgy számított, hogy a bíró szénáját a városba bizonyosan beeresztik.

A bíró azután vagy otthon van, vagy nincs. Ha otthon van, a szénát, mint miről semmit sem tud, el fogja küldeni, a gazda ember kénytelen lesz a piacon meghálni vele, s akkor ő éjszaka előjöhet rejtekéből. Ha pedig nincs otthon, akkor ott marad a szekér a bíró udvarán, s ez annál jobb.

Csakugyan úgy történt, a hogy ő számított. A kapún átereszték az őrizők a fuvarost, még teskerét is adtak neki, a mivel majd visszajöhessen.

Igyártó udvarára érve, azt mondták az otthon lévő cselédek, hogy a bíró nincsen idehaza; nem is mondta, hogy mikor jön meg? Az úrfi, a diák idehaza van; de annak nem szabad kijöni a szobából; az anyja vigyáz rá.

A kocsis megnyugodott e tudósításban, kifogta a lovait, bekötötte az istállóba.

Keresztszegi a széna között hallott minden beszédet; azt is hallá, mikor az esteli harangszót háromszor elhúzták, s innen számított egy jó hosszú időt; mikor már gondolta, hogy éjszaka van, a ház körüli zengés-bongás elcsillapult, akkor előjött rejtekhelyéből.

Azután megvárta még, mikor az éji őr jön a tizenegy órát kiáltani a kapuja előtt, olyankor minden házörző eb a kapura rohan s ottan esahol, nem ügyel az udvarra. Ebben a pillanatban leszállt a szekérről, s a hol egy ablakban világot látott, azon bekocogtatott.

Vinceze ült ott, a bíró fia, egy nagy könyv mellett virrasztva.

A zörgetésre felkelt, kinyitá az ablakot s kérdezé: ki jár itt?

— Én vagyok itt, Keresztszegi.

— Az Istenért! hogy jön kegyelmed ide? sugá ijedten a fiatal ember.

— Ne azt kérdezd, hanem hogy nem jött senki Debreczenből a kastélyba?

— Én megtettem a jeladást: de apám keresztül járt az eszünkön, s bezáratta a kapukat, hogy senki ki ne mehessen.

— Ha senki nem mehetett is, neked el kellett volna jönnöd.

— Anyám őriz, sugá szomorúan az ifjú.

— Ezt nem mondtad akkor, midőn nálunk felesküdtél. Tudhattad, hogy a kik oda jönnek, azokra nézve nincs anya, testvér, nincs vagyon, boldogság; nincs hosszú élet, hanem van egy távoli cél, a minek mindent fel kell áldozni.

Az ifjú szomorúan süté le szemeit.

Keresztszegi folytatta a szemrehányást.

— Lelkésznek készültél, s a bibliát nem ismered; mert ha ismernéd, tudnád, hogy szent Boldogasszony mennyire szerette isteni fiát, és azért még sem tartotta vissza őt a testi haláltól. Aztán tudnád, hogy szent József mily hű gondviselő atyja volt Jézusnak, de a keresztfán meglátott kínszenvedésektől még sem iparkodott őt megszabadítani. — Te sajnálod-e véredet hazáért, midőn az, ki Isten fia volt, nem sajnálta te érted kihullatni vérét?

Vincze betette az ablakot, elfűtta a gyertyát, s Keresztszegi egy óvatosan nyitott ajtó csendes nyikorgását hallá azután.

Vincze szobája anyjáié mellett volt; azon kellett keresztül jönnie. Midőn a hívó szóra megindult, mint megindul az álmójáró a holdsugár hívására, ott látta anyját útjában. A kegyes nő csendesen aludt az Urban, kezeit keblén imára kulcsolva. Bizonyosan imádkozás közben aludt el s bizton álmodik azon erősségben, a mit az «Amen» végszava épít.

A ház és kapu kulcsait az ő feje alól kelle kivenni.

Ezt nem tehette Vincze a nélkül, hogy anyjának imádságos kezeire le ne hajoljon s azokra egy halk csókot ne nyomjon. A kegyes asszony nem ébredt fel fia búcsú csókjára.

Ugyanezen az éjszakán történt az, hogy a puszta kastély udvarán egy magános lovag szállt le a nyeregből s paripáját megkötve a kapubálványhoz, maga egyedül felment a kastély sötét lépcsőin.

Midőn a főterem ajtajához ért, kihúzta övéből török kését s annak ezüst veretes nyelével elkezdte az ajtót koczogtatni. Először koczczott kettőt, aztán 5-öt, azután 11-et, ismét tizenegyet, megint tizennégyet, és újra tizenháromat, legvégül pedig egyet.

Ez pedig mind megannyi betűt jelzett, alphabet szerinti sorban összeállítva «Bellona», s ez volt az összeesküdtek jelszava, melyre a kastély rejtekei meg szoktak nyílni.

Az ajtó zárai alig hallható neszszel tolattak félre belül; a férfi a kilincsre tevé kezét és felnyitá az ajtót.

A nagy, éktelen terem sötét volt, benne egyes egyedül várt Keresztszegi neje, Ilona.

Midőn a magányos férfi belépett, Ilona oda simult hozzá s vállára borulva susogá:

— Te vagy az? Már visszajöttél, férjem?

Erre egy hang, melyet nagyon jól ismert, így válaszolt:

— Igen, én vagyok az — apád...

Ilona felsikoltott; de hirtelen elfojtá kiáltását. Azután ismét csend lett.

A férfi lekeríté köpenyét nyakáról s szétnézett, hogy hová tegye.

— Az Istenért, hogy jött kegyelmed ide? sutogá azig hallhatólag Ilona.

— Ilóháton s az nagyon kifárasztott. Megengeded, hogy leüljek? Ámbár különben ez a ház a városé volna; ha megengednétek.

— Lassabban szóljon kegyelmed, meghallhatják.

— Tudom, de nem félek tőle. Abból, hogy engem itt látsz, tudhatod, hogy el vagytok árulva. Fel vannak fedezve terveitek; körül vagytok fogva, csapatok álltak körül az erdőt, minden oldalát a kastélynak. A kik veletek vannak, azoknak száma kevés, mert assecláitokat, kik Debreczenben laknak, a város kapuit elállatva, bennrekesztém.

— Ki árult el bennünket? Testvérem?

— Arra ne legyen gondod. Egyébiránt nagy hiba volt összeesküvésbe olyan fiatalságot avatni be, a ki még anyja szárnya alatt van.

— Mit akar kegyelmed itten?

— Az hosszú sor! El akarom fogatni azokat,

kik az országos csendet és békét fölháborítani összeesküdtek.

— Férjemet is? kérdé rettegő hangon a nő.

— Szeretem, hogy kérdezed. Ez alku dolga közöttünk. Ő nekem ellenségem, a sors úgy akarta; és a mellett vőm; ezt te akartad. De se az, hogy ellenségem, se az, hogy vőm, nem nyom semmit a latban, midőn a város sorsát fontolgatjuk. El vannak árulva terveitek, hogy ti álnok csselfogásokkal mind a két császár seregei között olyan összekocczanást akartok intézni, mely a már elpihent háborút újra fölelevenítse. Szándékozotok egy időben török martalóczok alakjában a nagykállói kis helyőrséget felkonczolni, s más oldalról mint német muskétások felprédálni a Belényesen levő törökséget. Erről én mind pontosan vagyok értesülve. A terv jól volt kifőzve; én régóta tudtam azt; láttam, hogy gyűjtik a fegyvereket, lőszereket, hogy tanítják be a paripákat, tudtam, hogy lopóznak ki az emberek a városból tanyáikra, s gyülekeznek itt a kastély üregeiben össze; azt is tudtam, hogyan fog a jelszó a szószékről tudtul adatni, s akkor hirtelen bezárattam a kapukat. Senki sem jöhet ki Debreczenből. Most, midőn udom, hogy egy debreczeni lakost sem fogtok compromittálni, körülfogtam a kastélyt, hogy azokat, kiket most itt lepek, összefogassam. Ezekre most csak kétféle sors vár: vagy közönséges rablóknak fogják magukat vallani s abban az esetben van elég karó számukra Debreczenben, vagy pedig, ha jobban tetszik nekik bevallani, hogy a két

császár összeveszésére esküdtek, akkor kiadatok a szatmári és váradi parancsnokoknak, azok végezzenek velük.

— Kegyelmed képes volna velünk ezt tenni?

— Épen azért jöttem előre, hogy ez «veletek» ne történjék. Szavadból azt vettem észre, hogy férjedre vártál. O nincs itt?

— Nincs, de nem soká itt lehet.

— Úgy annál jobb és annál sietőbb a dolog. Jobb ha a fészket akkor takarítjuk ki, mikor ő távol van, s a kelepczén kívül reked.

— De én itt vagyok.

— Épen azért jöttem előre, hogy téged magammal vigyelek, mielőtt a kutatás megkezdődne.

— Engemet! — szólt a nő indulatosan, — azt hiszi kegyelmed, hogy családjának minden tagja áruló?

— Csendesen, asszony! Te el fogsz jönni. Haza jössz atyád házához Debreczenbe, s ott maradsz, mint csendes özvegy, fél esztendeig. Félesztendő alatt én kieszközlöm, hogy Kereszt-szegi fejről visszavétessék az ítélet, mely őt a városból örökre száműzi. Akkor, mint régi jegyessed, eljöhöt és megkérheti kezedet, s azután élhet veled, ha tud, boldogan. Ha azt nem akarja, kezemben tartom a fejét, mire Szatmárra visszatér, ott várja a pallos. És én esküszöm te neked, hogy az összeesküvésnek akár szép szerével, akár erővel, de nyakát fogom szegni! Hol van a köpenyed? Ha nincs kéznél, vedd az enyémet és kövess, míg időd van válogatni.

— Nem! nem! nem tehetem! — monda

hevesen járva alá s fel a teremben Ilona asszony. Hogy elhagyjam társainkat, kik annyi veszedelemben híven követtek, kik minden kínzást kiálltak és el nem árultak soha. Nem teszem azt. Inkább közjük állok, küldje kegyelmed darabontjait reánk: nem sokan vagyunk, csak tizenhatan, de védelmezni fogjuk magunkat, míg darabokra nem aprítanak.

— Jól van: alkudjunk meg. Többet ígérek. Ha kész vagy velem jöni és megfogadod, hogy házamnál maradsz, én visszavonom a kastélyt körülfogó csapatok egy részét, hogy társaid a nyitva hagyott részén menekülhessenek. Ők azután ám lássák, ha a feltakart játékot nyitottan is folytatni akarják!

— Mondja kend ki Isten nevét, hogy nem leend semmi bántásuk nekik.

— Ugy segéljen engem Isten!

— Jó. Én megyek.

Igyártó megfogta leánya kezét, köpenyét ráadva, levezette őt magával az udvarra.

— Ott felültette őt háta mögé a nyeregbe, s a sötét gesztenyésen keresztül a hallgató éjszakában elléptetett.

Midőn a termet elhagyá, egy papirszeletet vetett a padlóra, melyre ez volt írva:

«Keresztszegi, nőd nálam van, ott keresd.»

A mesterfogás az volt, hogy Igyártó sem darabantokat, sem katonákat nem hozott magával, nem is állatta csapatokkal körül a kastélyt, hanem egyes egyedül jött, s Keresztszegi saját vészes barlangja közepéből ragadta ki leányát. Mert ilyen az asszony!

Hanem midőn haza ért, s udvarán leszállva lováról, fia után tudakozódott, neje sírva jött eléje s egy beírt papírszeletet mutatott neki, melyet ablakában talált, s melyen Keresztszegi ismert írása ötlött a bíró szemébe. Arra pedig ez volt írva:

«Igyártó Mihály, fiad nálam van, ott keresd.»

. . . Ez sem volt kisebb mesterség!

Keresztszegit e tanulság egészen megváltoztató.

Eddig magát tekinté bátrabbnak, vakmerőbbnek, ellenfelét gyávának és most át kelle látnia, hogy az sokkal merészebb volt, mint ő, midőn egyes egyedül be mer lépni a kastélyba, esküdt ellenségei barlangjába, hogy elrabolja onnan, a mi neki is, azoknak is legdrágább: szülötte leányát.

Azt is át kelle látnia, hogy most már minden további terve, messzelátó vállalatának nyitja el van árulva.

A sors intése ez: e pontról vissza kell fordulni.

Néhány megmaradt hű bajtársát még egyszer maga köré gyűjté s így szólt hozzájuk:

— Atyámfiai, hű bajtársaim! Itt van Pál fordulásának napja. Elmúlt embert láttok magatok előtt: én sem huzom ki többet a kardot. Sem Isten, sem a világ nem úgy akarja, a hogy mi akarjuk, én megyek alunni. Nőm, jobb kezem, hazatért; vele távozott hitem; letettem minderről. Oszoljatok ti is haza s térjetez hajdani mesterségetekre vissza. A ki szücs volt, legyen szücs; a ki mészáros volt, vágjon tulkot; embervér nem folyik ebben a században több.

A kastély pinczéjének ajtaját nyissátok fel, itt a kulcsa; a mi pénzt ott találtok, osszátok fel fejenkint: bizton használhatjátok; töröktől, labancztól van összeszedve; csak azt vettük el tőlük, a mit ők mi tőlünk. Hadi zsákmány az, nem rablott préda. Ha felosztottátok a pénzt, ne feledkezzetek el a fegyverről, azt hányjátok mind a mocsárba: ellenség ne vegye hasznát. Aztán vessetek kanóczot a lőporos üregbe, pusztuljon el az egész kastély, nehogy orvos, haramiák tanyájává legyen, a mi eddig nem volt egyéb, mint száműzött jó bajnokok menedéke. Aztán felejtsetek el egymást és senki se szóljon a történetekről semmit.

A próbált hadfiak könyes szemekkel hallák Keresztszegi búcsuszavát, s nem szóltak ellene semmit.

Ő mindegyikkel sorban kezét szoritott; tudta, ki micsoda mesterember volt, hol laknak még rokonai? Néhány vén diák is volt közöttük, mint Ormándy; azoknak tanácsolá, hogy térjenek a collégiumba vissza; senki sem fogja kérdezni, hol peregrináltak eddig; annyiba vétetnek, mintha évekig academica promotión lettek volna.

Uioljára hagyta Vincentust, Igyártó fiát.

— Kedves öcsém! szólt megölelve a fiútj hívem voltál eddig; követtél még ma is. Mond le rólam ezután. Térj vissza szülőid házához üdvözöld anyádat, testvéredet, apádnak pedig mondd meg ezt, én mondom: «vicisti Galilæe!» meggyőztél! tied a diadal. Nem küzdünk egymás ellen többet.

Azzal megcsókolá az ifjú homlokát és megszorítá kezeit.

— És most mindnyájatokat feloldalak a nekem tett eskü alól — az Atyának, Fiunak, Szent Léleknek nevében, Amen!

Azzal leoldta kardját s az asztalra vetve, sietve elhagyta a házat. Éjszaka volt, akármerre elmehetett, senki sem látta meg, merre?

Az ott maradtak pedig nagy búsan maradának s nem tudták, hogy mit tevők legyenek?

Mindenki sajnálta a nagy reménnyel kezdetű vállalkozásnak ily kisszerű kimenetelét; de kinek lett volna bátorsága azt tovább folytatni, a mit már Keresztszegi is abbahagyott?

— Csunyául jártunk, — dörmögé Ormándy; kijöttünk farkasoknak az erdőre, s hazakullogunk — kutyáknak a sutba.

— De hátha nem! — kiálta fel Vincze, kinek eddig nem lehetett szavát venni.

— Hát nem Keresztszegi izeni-e általad apádnak: vicisti Galilæe!

— De én nem veszem át ez izenetet. Tegnapelőtt hagytam magammal játszani, rá hagytam magamat beszéltetni, hogy otthon maradjak. Tegnap ismét hagytam magammal elbánni, rávettek, hogy kijőjek; de akkor megesküdtem, hogy vissza nem fogok tántorodni többet, s most két nap alatt harmadszor nem engedem magamat újra gyúrni. Ha Keresztszegi kétségbeesett, az ő dolga; én maradok az, a kinek fölcsaptam.

Ormándy megszorítá az ifjú kezét.

— Jól van pajtás, igen jól van. Mind sze-

retjük, hogy így beszélsz; de mit használsz most már vele? Nincs vezérünk.

— Ha nincs, leszek én! kiálta az ifjú s felkapta Keresztszegi kardját az asztalról, hová a vezér azt eltávozta előtt levetette. A kibem lélek van, követ engem: én vezetem.

Néhányan a fiatalabbak közül vivátot kiáltottak e szóra, de Ormányd fejet csóvált, s az öregek húzódoztak.

— Kedves öcsém! Ifjú vagy te nagyon ahhoz. Míg titkunkat senki sem tudta is, nehéz volt vele így járnunk, keltnünk két oldalra, hogy sehol fel ne fedjék: nem is azért verekedtünk, hogy csak verekedjünk, hanem egy távol czélért. Két ellenség összeháborításáért; ha azt a czélt más elveszté láthatára alól, a ki már jól látta, hogy vezetnél te bennünket felé, a ki még fel se nőttél?

És az ifjú még sem tette le kezéből a kardot.

— Hogy a czélt el nem érték, monda, azért van, mert eddig csak harczolni tudtatok érte, de martyrja nem tudott lenni senki. De ha lenni fog, a ki vértanuságot tesz érte, bizony mondom, meglátjátok azt!

És akkor susogva, halk szóval mondott egy tervet, melynek hallatára a bajtársak hátán borsózott a bőr és hajszálaik alatt zsiszsergett a vér a félelemtől; olyan vakmerő, olyan megsiratni való szándék volt az.

— És most, a kibem lélek van, az követ engem. És ha senki sem fog követni, megyek magam és elvégzem egyedül, a mit föltettem magamban; engem úgy segéljen!

Ha Keresztszegi sejtené ezt a tervet!

Keresztszegi Mihály azon hiszemben, hogy a mi tüzet maga meggyújtott, azt maga el is oltotta, tért vissza Szatmárba és folytatta mesterségét.

Azt ugyan vette észre, hogy magyar legényei kimaradoztak a műhelyből, kikkel hajdan portyázásokra járt; hanem azt igen természetesen találta; fogadott helyettük németeket.

Egy éjjel azonban roppant hadi lármára ébred fel, a wallon lovasság nagy riadó trombitaszóval vágatott a város kapuján ki, s azután a városon kívül nagy puskatüzelés támadt, mely eltartott majd egy óráig.

A visszatérő lovasoktól megtudá, hogy török csapat száguldott a város alá, s a kívül fekvő lőpororony őrségét támadva meg, a tornyot fel akarta gyújtani. Makacs legények voltak, alig engedték magukat elverni; három ott maradt közülök holtan, a vezérüket azonban élve elfogták. A wallonok közül is ott vesztek négyen és sokan kaptak sebet.

Mi volt ez? kérdezé magában Keresztszegi, az ő tervének folytatása-e, vagy valódi török kaland? Igazi török-e, a kit elfogtak, vagy valaki az ő czimborái közül.

E kérdésre korán reggel megkapta a választ. Hivatták a várba.

Mikor törökkel volt dolguk a német uraknak, rendesen Keresztszegihez szoktak folyamodni, hogy legyen tolmácsuk; mert olyan ember nem akadt más a városban, a ki egyszerre törökül is, németül is tudott volna.

Keresztszegit egyenesen a kinzóterembe vezették, hol a fogoly már kellően el volt látva a vallatáshoz, spanyol csizmák lábaihoz erősítve, s az első ék már térdei közé verve, ha önként ki nem vall mindent.

Keresztszegi a fogoly bégben — Vincentiusra ismert. Az pedig kedvetlenül fordítá el fejét, midőn őt meglátta.

— Mit cselekedtél? szerencsétlen! szólt az ifjúhoz törökül.

— Azt, a mit felfogadtam.

— Te magad lettél a csapat vezére?

— Minthogy kegyelmed letett róla.

— Önként engedted magadat elfogatni, hogy a törökökre vallhass.

— Valóban az volt a szándékom.

— Ki akarod állani a kinzást?

— Isten és az én lelkem látja.

— És azután martyrhalált halni?

— Ha szolgálhatok veled hazámnak.

— Tehát diktáld, hogy mit írok vallomásodba.

— Irja azt: «Én Hagza bég, ő felsége a szultán szpahijainak agája, a nagyvezértől megbízó fermánt kaptam a római császár által elfoglalt vidékek szabad pusztítására s a német katonaság szabad öldöklésére, minden megölt katonáért száz-száz aranyat, minden tisztért ezer aranyat kapván jutalmul.»

— Jól van, fiam.

Keresztszegi aztán így fordítá ezt németre:

«Én Hagza bég, a szultán különös kegyencze, a váradi basa unokaöcscse, most jövén ide Afrikából, azt gondoltam, hogy most is háború van

s nem véltem a megrohanás által mást, mint hőstettet elkövetni, ha tévedtem, mentsen ki ifjuságom. Ezennel ajánlok minden levágott wallonért száz-száz aranyat, saját fejem váltságáért ezer aranyat.»

A vallomásnak e szabad fordítását nyújtá át Keresztszegi a kapitánynak.

A kapitány mosolygott rá s azt mondá, hogy ez bolondos egy ficzkó.

— Nincs miért nagy dolgot csinálni belőle, szolt hozzá bizalmasan Keresztszegi. Ilyen be-tyárkodó szeleburdi elég van a bégek között; hozzászoktunk már az ilyeshez; a váltságdíjért, ha tetszik, elmegyek magam Váradra; nem is szükség a dolgot nagyon elhiresztelni; a négy wallont a kórházban elhaltak lajstromába lehet tétetni.

A kapitány nagyon bölcsnek találta a tanácsot s mindjárt leveté a spanyol csizmákat Vincze lábairól, s ujjával kedélyesen megfenyegeté a fiút, mondván, hogy vigyázzon magára, nehogy még egyszer kezére kerüljön; most az egyszer a bátyja érdemeiért bocsánatot kap.

Vincze elbámult e szókra, mert értett németül; de azért még sem értette, hogy vallomása után hogy bocsáthatják szabadon.

Keresztszegi kezesül ajánlkozván a váltságdíjért, mint melyet régi ismerősétől, a basától, bizonynyal meg fog kapni, ráhagyatott, hogy hat lovas kísérete mellett saját szekeren vigye haza a fogoly béget. Hiszen a háza, raktára itt marad, az többet ér ezernégyszáz aranynál; ha megszökik, mind ezt dobra ütök érte.

Már pedig csakugyan úgy történt, hogy Keresztszegi az úton meghálva, a kíséretét leitatá s mikor az holt részeg volt mind, ill a berek, nádak, erek! szekeren elhajtatott Vinczével Debreczen felé.

Ott egyenesen Igyártó házához állt be, átadván magát és a meghozott fiút, e szavakkal:

— Ime itt van két levágatásra kész fő; tegyen velük kegyelmed a mit akar.

Igyártó pedig azt tette e két fővel, hogy mind a kettőt jobbról, balról megcsókolá, és azt mondá nekik: «édes fiaim!»

Vinczét másnap mindjárt elexpediálták Tübingába, akadémiákra, hogy még csak nyoma se maradjon a corpus delictinek; Keresztszegi pedig újra megtelepült Debreczenben, s többé nem csinált titkot a házasságából.

A szatmári kíséret azonban, reggelfelé felocsudván a mámorból, miután sem Keresztszegit, sem a béget nem találta, azt gondolá, hogy azok előre mentek, s levén náluk a kapitány levele a basához, jónak látták mégis utánuk menni.

Váradon a basa nagy fejcsóválással olvasá a levelet, melyben az volt, hogy mind a szpahijaira, mind az öcsésére vigyázzon jobban, mert ime milyen könnyen megtörténhetik, hogy valami hevesebb vérű spanyol kapitány az ilyen tréfákért visszatorláshoz folyamodnék, s abból mindjárt készen volna a háború.

— No majd vigyázni fogok az öcsémre! csak menjetek haza, szóló, egy-egy arannyal megajándékozva a legényeket.

Még azon éjjel a basa felkerekedett kétszáz lovassal és ötszáz gyaloggal s megszállta a kastély környékét. Három napig senkinek sem volt szabad ahhoz közelíteni.

Harmadnap híre-hamva sem volt a debreczeni kastélynak. A mi fából volt rajta, azt megégették, a mi téglá volt, azt behányták a mocsárba; nem maradt a helyén más, mint egy nagy pusztá szérű.

Azzal megint, szó nélkül, a hogy jött, hazament a basa Váradra.

Ő sem beszélt arról senkinek, hogy mit talált a kastélyban; a debreczeniek sem kérdezték tőle, hova tette a kastélyukat.

Így aludt el a harczias időszak Debreczen történetében, melyben a hazai műveltségnek e nagy missionariususa harczí vezérszerepre vállalkozott.

A sors mással bizta őt meg; más várakat, más seregeket adott kezére, hogy azokat védje, vezesse és győzzön.

A századok igazolták, hogy «ezen» missiójának meg is felelt.

Az utókor pedig elismeréssel tartozik azon bölcseknek, kik másfél százados vérengző harcz alatt ész és szellem fegyvereivel tudtak védni, vívni, győzni!

A villámjárta.

Élt Erdélyben egy gazdag és tudós ember, ki saját magáról sokszor el merete azt mondani, hogy «terque, quaterque beatus!»

Háromszor is boldog. Más embernek egyszer is elég volna.

Nem csak azért volt pedig boldog, hogy három uradalma volt: egy Hunyadban, az oláhságon, másik a székekben, a szászföldön, harmadik a vármegyékben a magyarok között; — nem is csupán azért, mert háromféle doktori oklevelet hozott magával haza az akadémiákról; a mik mellett tetszése szerint lehetett doktor juris, doktor alchymiaë és doktor philosophiaë, hanem még egyúttal azért is, hogy nevet is háromfélét tartott magának.

Mikor a szászföldi uradalmában tartózkodott, akkor úgy hitták, hogy Roth Péter; mikor a magyar vármegyékben járt, különösen ha az országgyűlésre felkerült Kolozsvárott, akkor Veres Petőnek tisztelte magát. Egyébiránt pedig, ha valami hiteles irat, szerződés és afféle okmány alá kellett írnia nevét, akkor az így hangzott: «Petrus Rufus.»

Ez lévén tehát az authenticus neve: elbeszélésünk folyama alatt mi is állandóan Rufus név

alatt fogjuk őt emlegetni; tudván azt, hogy az olyan ember, a ki háromféle bőrt tart magának, hol leveti, hol felveszi egyiket a másik után, azon komák sorába osztályozandó, a kiknek kötve szokás hinni.

Hogy ezt Kabós Erzse nem tudta, az szegény ártatlannak nagy veszedelmére is vált.

Háromszéki árvaleány volt, Szepsi-Szent-György városából; tisztességes szüléktől származott, de a kik korán elhaltak.

Minthogy igen szép leány volt, sokaknak megakadt a szeme rajta; de minthogy igen jámbor és erényes volt, az akkori fiatalság csábításai semmiképen nem ejthették meg.

A mi nem sikerült az ifjak szép szemének, sikerült Rufus ravaszságának; ő nőül kérte a leányt s az kezet adott rá. Hogyne? Egy olyan gazdag és tudós úrnak.

Ott élt azután kolozsmegyei jószágán sok ideig, két szép gyermeke is lett Erzsének.

Akkor egyszer azt mondta neki Rufus: «szedd össze motyóidat, rakd szekérre a gyerekeket, itt egy erszény pénz a számodra, eredj haza rokonaidhoz, mert én más feleséget akarok venni.»

Erzse nem akarta elhinni, hogy ez így lehet, hogy a törvényes nejét valaki csak úgy elküldhesse, mikor eszébe jut, aztán másikat cseréljen helyébe.

Pedig hát akkor sok megtörténhetett Erdélyben; Básta volt ott!

Rufus nagy embere volt Bástának; hanem azért mégis meg kellett jelennie az asszony panaszára és törvénynek állni.

Csakhogy könnyű ott, a hol koma a bíró.

Rufusnak gondja volt rá, hogy a házassági szertartáskor a magyar nevét vegye fel, akkor Veres Péternek mondta és irta volt magát, annak is volt bejegyezve a matriculában.

Midőn tehát a bíró előtt állana, csak azt allegálta, hogy ő Petrus Rufus, soha életében feleséget nem vett, senkivel meg nem esküdött.

Kabós Erzse jelen volt a törvényszéken, két szép gyermekével karján; a megtestesült ördög is megszánta volna őket, a mint a két kis gyermek piczi kezeit repesve nyujtá atyja felé és rebegő hangon mondá: «apám, apám».

Petrus Rufus pedig letette az esküt, a mit a bírák neki ítéltek; kezét a szent feszületre tevén:

«Én, Petrus Rufus, esküszöm először, esküszöm másodszer és esküszöm harmadszor, hogy én — Petrus Rufus, soha semmiféle asszony-személylyel házasságra nem léptem.»

Básta biráinak ez elég volt, azt mondták Erzsének, hogy elmehet hazájába két porontyostól együtt, már most még útravaló pénzt sem kap.

Mikor Kabós Erzse ezt az esküvést hallotta, felemelte siró szemeit az égre és így átkozódott:

«No hát annyiszor verjen beléd az Isten haragja, a hányszor hamisan esküdtél ellenem».

Rufus nevetett; a bírák morgolódtak, Erzsét kiűzték a törvény-teremből.

A szegény asszony onnan elment a Maros partjára, két szép gyermekét kétfelül a nyakába kötözve, s a hol legmagasabb volt a part, onnan

leugrott velük a vízbe. Bele is halt, nem is találták meg: talán a tengerig is levitte a víz.

Rufus Péter pedig azon a napon gyűrűt váltott Gonzalva Eleonorával, a szebeni wallon főparancsnok leányával, a ki nem volt se szép, se fiatal, se gazdag; de előkelő kisasszony s családja nagy befolyású az udvarnál.

Az eltűnt Erzse asszonynyal nem törődött senki. A tudósok és a nagy urak tudják azt már jól, hogy az eskü meg az átok nem egyéb, mint az emberi nyelv által vibratióba hozott lég működése; a mint a vibratio megszűnik, nincs semmi nyoma. Csak olyan hang az, mint a többi, mint a hegedű, vagy a czimbalom szava.

Rufus Péter nagy vendégsereget hitt össze lakodalma ünnepélyére, előkelő nagy urakat; maga a helytartó, Básta is hivatalos volt menyegzőjére; előtte két héttel hordták már a sok pecsenyét a lakomához, a mit az urak úgy szeretnek, ha sokáig áll.

Pompás öltözetet is varratott menyegzőjére selyem-bársonyból, csupa arany, ezüst virágokkal volt az kihimezve, az öve is arany gombkötő-munkából, és az óraláncza, a palástcsattja mind derék filigrán munka volt; a sarkantyúja kakasfejet ábrázolt arany taréjokkal, kárbunkulus szemekkel. Volt rajta legalább két font arany.

Ott abban a templomban volt az esküvőjük, melynek teteje tarka mázos cseréppel van fedve. Az esküvő órájában az egész utcza végig el volt állva fényes hintóktól és gyalog-szekerektől, miken a sok cifra népség ide csődült.

Szép derült nap volt; az égen alig volt akkora felbő, mely elég, hogy a nap elbujhasson a háta mögött, hanem az a kis felhőcske olyan fekete volt, mint a bakacsin, s annak szélei olyan fényesek, mint az izzó arany.

A templomban szólt az orgona, hangzottak a dobok, a trombiták; a gazdag vőlegény s az előkelő menyasszony fényes kísérettel járultak az oltár elé, a hol minden gyertya meg volt gyújtva; fehér alabástrom angyalok magasan emelve mutatták a szövetség törvénytábláit, a miktől Rufus nem talált semmi rettegni valót.

Mikor aztán arra került a sor, hogy e szókat mondja:

«Én, Rufus Péter, esküszöm az egy élő Istenre, a teljes szentháromságra, a boldogságos szüzre, s az ég minden szenteire . . .»

Akkor egy irtóztató dördülés hallatszott, hogy minden ember azt hitte, most fordul ki a föld sarkaiból s jön a rettenetes Abaddon angyal, kit az apocalypsis szavai megigértek. Egy tűz-oszlop látszott lekanyarodni a torony magaslatából, mely czikázva vágott végig a templomon, kikerülve a szentelt üveglámpásokat s épen ott csapva le az oltár előtt, a hol a vőlegény és menyasszony egymásnak kezeiket nyujtották, a két esküvő között.

Midőn a rémült nép a falrengető dördülés után lélekhez tudott jönni, a vőlegényt és menyasszonyt egymástól ölnyire eltaszítva találták. Egyik sem halt meg, nem is történt semmi bajuk; csak el voltak szédülve. A menyasszonynak egy hajszála sem görbült meg; hanem midőn Rufust

fölemelték, bámulva látták, hogy minden, a mi ruháján arany és ezüst volt, egészen eltűnt róla; hímzés, láncz, csatt, sarkantyú, a villám mind leszedte róla. A nép kereste a kőpadlaton az arany maradványait, egy porszemet sem lelt belőle, az égi tűzben nem csak elolvadt az, de el is röpült, mint a pára. Még a jegygyűrű is elolvadt ujjáról és eltűnt.

A nép borzadva suttogá:

«Ime a Kabós Erzse átka.»

Rufus uram házassága eképen nem csak füstbe, de lángba is ment; Bástát is kikergették Erdélyországból, grófkisasszony, úri mátká mind eltűnt, elpusztult, csak egy maradt meg a félbeszakadt esküvő emlékei közül Rufuson: annak az arany keresztnek a körrajza, melyet lakodalma napján viselt, s melyet a villám olyan szépen odarajzolt a csupasz bőrére, mintha piros festékkel lett volna élesen kifestve.

Rufus látta, hogy az égiek nem tréfálnak. Mégis kell abban valaminek lenni, hogy az emberi hang: átok, ima, összeköttetéssel bír az esővel, széllel, villámlással, a mi ép oly mértékben csodálatos és megfoghatatlan, mint a minő mértékben nem tudják a bölcsek kimagyarázni azt, hogy a szőrrel dörzsölt üveg is villámszikrát ad.

Egyik úgy, mint a másik tény; természet-tudományi tapasztalvány; a minék a kútforrása találni nem lehet.

Még azon időkben Franklin szülővárosa helyén őserdő volt, még akkor nem volt föltalálva az a vakmerő ötlet, hogy a halandó ember

dárdát szegezzen a haragos égnek, s mikor legjobban csapkod az Isten villáma, utána nyuljon az égbe és megfogja azt, és fogva levigye a föld alá egy kútba, és abba belefojtsa.

Ha ismerte volna Rufus e találmányt, háza minden szögletét körülzúzködté volna villámhárítókkal.

Csak azt lehet csodálni, hogy nem előzte meg e találmánynyal Franklint, mert ugyan sokat töprengett rajta.

Most már egészen valószínűnek találta, hogy ha a holtak átka oly hathatós frictiót okoz az electrica materiával terhes felhőkben, akkor az is bizonyosan be fog teljesülni, hogy őt már most annyiszor üti meg a mennykő, a hányszor ez átok azt fejére idézte, a hányszor esküdött eltaszított neje ellen hűtlenül, hamisan.

Ez a tudat elrabolta egész életkedvét. Úgy élt, mint a ki halálra van ítélve, a kit üldöznek, keresnek, s csak attól függ élete, halála, hogy mikor ismernek rá?

Ez a félelem azért nem tette vallásosabbá, csak félelmeskedővé. Mihelyt borult eget látott, házából ki nem mozdult, s ha zivatar, villámlás, mennydörgés vonult el feje fölött, akkor lefeküdt ágyába, és ott várta végig a zivatar elvonultát.

Az az ágy is csodálatos volt. Egészen üvegből a nyoszolya, a mennyezete kirakva borostyánkővel, arról nehéz selyemfüggönyök borultak minden oldalról az ágyra, párnák, paplanok mind selyemből; az ágy a szoba közepén, s a szobának minden fala gondosan bevonva spanyol-

viaszszal, mint a hogy mások be szokták vonatni szőnyeggel, hogy azon egy repedés nem volt, a min a villám beosonhasson; azt pedig a természettudósok már régen tudják, hogy a selyem, borostyánkő, üveg és spanyolviaszk mind oly csodás lények, a miktől a villám «horret» (irtózik).

Épen évfordulója volt azon végzetes napnak, melyen Rufus hamis esküvéssel három szerencsétlen életet kioltott; ezúttal derült, felhőtlen nap, mely csendesen, vidáman folyott le egész késő estig.

Hanem este felé, mikor már Rufus azt hívé, hogy ezt a napot elfelejtették odafenn, a leáldozó nap elé hirtelen emelkedék egy sötét, domboruló felhő, egyenesen föl az égnek, mint valami visiobeli csoda, idomtalan fejjel, fekete testtel, púpos vállakkal, s egymás elé törekvő tömör tagokkal, mely a mint a lehanyatló napot eltakarta, mintha láng sörénye volna köröskörül, s félarcza haragjától égne. Azután meg, mintha szárnyai nőnének, a mik lassankint átfogják az eget egyik szélétől a másikig, mintha azt mondaná: «én előlem nincsen menekülés».

Rufus reszketve látta a közeledő felhőt. Nem jutott eszébe, hogy a tudósok a felhőket cirrhus, cumulus és stratus osztályokba sorozzák: ez az ő bántója! azt látta csupán.

Egyszer azután a közeledő égi alak egyet pillantott szemével, mintha mondaná neki: «látlak!» ez a pillantása a felhőnek a távoli villám.

Rufus hirtelen szobájába sietett, fölvette selyem hálóköntösét, befeküdt selyem ágába, ösz-

szehúzta a függönyöket, s kezébe vette borostyánkő olvasóját; nem azért, hogy olvasó, hanem azért, hogy borostyánkő, — és azután leste az égzörgés közeledő moráját.

Igy szokott mindig tenni, mikor mennydörgés közelede: fejét lehúzta takarója alá, jobb kezét a bal üterére tette, és azután számlálta, hányat üt az, míg az ablaktábla szük nyílásán bevillanó fényre a dörgés következik. Húsz érütés a villám és dörgés között, egy mérföldnyi távot jelez, tíz csak felet, öt csak kétezer lépést, ha egy percz van csak közte, akkor itt jár fejünk felett; ha itt üt le, akkor se érütés, se számlálás.

Rufus a félelem hideg veritékével egész testen, számlálgatá ere ütését: milyen gyorsan közeledik! mennyiszor lecsap! Oh az egészen más hang, mikor a villám a földhöz intézi szavát, mint ha a felhők csak egymással beszélnek. Az a taszító, recsegő hang, mely megreszketteti a földet, az a mély dördülés utána, mintha a szörnyű viszhang épen a föld színén hömpölyögne végig, s minden szívnek, a kit elől utól talál, meg kellene azt érezni.

Rufus reszketve számítá érütését; már csak tíz, már csak öt, pedig az ér lázas izgalomban ver már; már csak kettő . . . Most egyszerre túlvilági fény borítja el hálószobáját, mely minden érzékét egy perczben eltompítja . . . és azután nem tud magáról semmit.

Mikor újra fölébred és körültekint, bámulva látja, hogy már nappal van.

Feje fölött a háztetön, a padlaton egy ökölnyi gömbölyű nyílás, oly tökéletes, mintha művész

keze vágta volna ki; azon keresztül szobájába süt a delelő nap. Ő maga ágyától ölnyi távolban fekszik, az ágy föl van fordítva, borostyánkő mennyezete összetörve, s selyem függőnyei hosszú vékony foszlányokra széjjelhasogatva.

A második villámcsapás után Rufus egészen más ember lett. Mintha kieserélték volna, elhagyta a tivornyákat, templomba kezde járni, tudományos könyveinek válét mondott, zsoldárt, bibliát forgatott; nem uzsoráskodott, nem kockázott többet, pénzét templomokra, iskolákra adta.

Megtört, megadta magát az előtt, a kit eddig megtagadott.

Azon a helyen, a hol szerencsétlen-neje a folyamba ölte magát, kápolnát építtetett; fél-százados sugár jegenyék alá, s mikor jött valami nagy zivatar, akkor ő kiment a kápolnához, odaült egy jegenyefához, s ott állt, karjait összefonva és nézve a villámos égbe, s várta annak utolsó csapását.

Mert hogy még egy csapása van hátra a rettenetes fizető égnek, azt tudta ő, és mindenki, a ki hírét hallá. Messze földet bejárt már az, hogy él Szeben táján egy elitelt, a kit már kétszer megütött a villám, s a kit még harmadszor is meg fog ütni.

Rufus nem félt tőle, nem kerülte a fényes ostort többé. Akárhány zivatarban, legnagyobb mennykőhullás között lehetett őt látni, hajadonfőtt járva künn a szabadban, a magas fák között, a mikről az a vélemény, hogy a villám fölkeresi sudaraikat; — ott járt, kelt és beszélt

a villámokkal: «ide, ide, itten vagyok: — láss meg, — találj el, — kitárt keblem, fedetlen fõm, halálra kész lelkem, — add meg, a mi még hátra van».

Es a mellett nyár nyár után múlt; fekete hajból fehér lett; az ivadék, mely Rufussal egykorú volt, lassankint kihalt mellõle, rendes halállal, dögvésszel, háborúval. Ő még mindig élt és várta a harmadik villámcsapást. Új ivadék támadt körülötte, gyermekekbõl férfiak, asszonyok lettek, azok is megtudták, hogy története van annak, a miért egy õszhajú kegyes ember, a ki különben oly józan, bölcs, másokkal jóltevõ, templomba járó, — mikor égi háború van, kalap nélkül, mankó nélkül kitántorog a szabadba, keresi a folyók partját, neki támaszkodik a jegenyefáknak, s beszél az éggel, beszél a zivatarral. A mennydörgés felelget neki és õ érti azt, a mit beszél.

S a harmadik csapás még mindig nem jött.

Pedig már az égüldözte, a villámjárta túl volt azon az idõn, a mit az irás szavai ember számára kiszabtak; a nyolczvanat is meghaladta már, és tudta maga, tud tamás, hogy a halálnak csak egy neme van számára, s neki el kell vární, a míg arra kerül a sor.

Így múlt el nyár nyár után; neki csak télen volt szabad pihenni, a tél volt az az egy évszak, mely Rufus hajához és lelkéhez oda illett. Télen nem jár a villám.

Vagy ha villámlik, mennydörög télvíz idõjén, azt csodának nevezik, s fölírják a krónikás könyvekbe.

Egy télen hasonló csoda történt. Legnagyobb fagy idején, hóeséssel, zúzmarával megzendült az égboltozat, s a bámuló emberi faj látta a villámot a fehér havasok fölött ellobogni.

«Ez az én intőm!» monda Rufus, s kitámolygott a folyam melletti kápolnához, megállt a lombtalan jegenye alatt; csak egy volt már a sok közül, a többi kidült, kirothadt régen. Azt az egyet könnyű volt eltalálni az égi nyilnak.

És a folyó be volt fagyva, a mezőt mélyen lepte a hó, a jégdara zörgött a faágakon.

A csodára támadt zivatar elvonult ismét csendesen, a nélkül, hogy egy ütésre méltatta volna a földet és annak törpéit.

Rufus csalódottan vánszorgott ismét haza. Olyan bizonyosnak hitte már, hogy ez a nap az ő számára virradt, hogy ez a nap az ő számára nem fog alkonyodni; és ime csalódott az égben, az még mindig csak fenyeget, és nem áll boszszút; nem kegyelmez és nem büntet, csak mindig fenyegetve tartja feje fölött a kivont pallost.

Erre megbetegedett. Talán meghűtötte magát nagyon a téli zivatar alatt.

Ágynak feküdt, sokáig beteg volt, elhúzta baját egész a tavasz nyiltáig, egész a fű zöldültéig, a legelső sárga virágokig.

Akkor meghalt.

Meghalt csendesen, ágyban fekve, kibékülve, kiengesztelve.

«Ime, hosszas bűnbánataért megkegyelmezett neki az ég; elengedé neki az utolsó csapást.» Ekként szólt minden ember.

És ebben megnyugvának. Fényes temetést

rendeztek a halottnak, melyre messzeföldről összejöttek, a kik hírét hallák, és mindenki elmondá egymásnak a történetet, úgy, a hogy azt apától hallotta, hogy ime itt fekszik a koporsóban egy ősz ember, a ki ifjú korában háromszor esküdött hamisan neje ellen, gyermekei ellen, azok elvesztek nyomorultul; de éigig ment az átok, hogy a hányszor esküdött hamisan, annyiszor sújtsa meg a villám, s kétszer betölt rajta az átok, a harmadikat elhárítá magáról, jóltevással, imádsággal, bűnbánattal.

Ez volt a halotti búcsúztató tartalma is, azt zengé a gyászének; az volt irva a sírkövére.

Szép tavaszi délest volt, mikor a gyászmenet megindult; lanyha eső permetezett, a mitől a fák virágbimbói szemlátomást nyílnak; a szomszjú föld, fű, virág elitta azt, még sár sem lett utána, a lég most tele volt lanyha eső illatával, fakadó nyárfabimbók ambrájával. Egészen temetésre való idő.

Rufusnak családi sírboltja volt a templom kerítésén belül; ott vártak rá régóta ősei, mint legutolsó, ki maga után beteszi az ajtót, és azután nem háborgatja őt több napvilág; együtt csendesen alhatják tovább a porrá-létel éjszakáját.

Ott mikor a sírbolt lépcsőin leereszték a nehéz kovácsolt vaskoporsót, a mint bezárták mögötte az ajtót, a mint megfordították fölötte a czimert, a mint elmondák: nyugodjék békével, abban a pillanatban lecsapott a villám a befedett sirba, s kidönté az eléje állított emlékkövet, hogy az darabokra omlott...

— — — — —

Az ég — megfizet...

És ezt a történetet mindenki megtudhatja, aki a Királyföldön jár, csak kérdezősködjék arról az emberről, a kit háromszor ütött meg a vilám; kétszer élve, egyszer halva.

•

Miért láttál?

Gonzaga Julia csak tizennyolcz éves volt, mikor férjét, Colonna Vespasiant eltemették, és azóta nem szeretett soha.

Gyűrűjébe egy amarántot vésetett e jelmondat-tal: «non moritura». — A szerelem hívői előtt az amaránt virága jelképe az örök első szerelemnek.

Julia szépségének híre bejárta a narancsligetek honát; Olaszhon kicsiny, de fényes fejedelmektől kezdve a nemes lovagokig mind lábánál heverték, s ő — egyet sem emelt föl közülök.

Nem szeretett, nem tudott szeretni mást, mint azt, a ki már meghalt.

Pedig volt a megvetett imádók között egy, a ki őt valóban megérdemelte volna. Nem rangja nem gazdasága által, de szerelmének nagyságáért.

Egy egyszerű lovag volt Del Castro Alfons, a fejedelem testőreinek kapitánya.

Del Castro lovag miatt ugyan rosszul lehetett megőrizve a fejedelem teste, mert ő a nap felét imárottja bámulatában tölté el; az éjszaka-t pedig egészen arra vesztegette, hogy ablakai alatt ábrándozott.

Ha Julia palotája kapuján kilovagolt, a ki őt legelőször üdvözlé, az Castro lovag volt.

Ha a tengeren csonakázni ment: Castro lovagot ott is útban találta.

Ha termeibe tért, azokat virágokkal behintve találta. Castro lovag szórta be az ablakon.

S ha éjjel lefeküdt, suhogó párnái közé s kezét összekulcsolta imára: valaki az utczán künn énekkal kísérte imáját. Az mindig Castro lovag volt.

És azért Julia még sem tudta Alfonsot szeretni. Senkit sem szeretett, tehát őt sem.

Lehet-e kegyetlenebb gondolat egy szép nőnél, a ki senkit sem szeret?

Egy paradicsom, a melyben nem lakik senki. Aranygyümölcsű fák, örök virágok, de semmi madárdal hozzá, semmi élet hangja. A világ a teremtés harmadik napján.

Volt azonban egy másik titkos imádója is Juliának, kinek nem volt szókása a sóhajtozás. Ez volt a kalózok fejedelme: Barbarossa.

A rötszakállú szörnyeteg nem epedett, nem kért, nem járt ablak alá lantot verni, hanem egy éjjel kikötött Fondi alatt ezerkétszáz kalózzal, s mielőtt a csendes város lakói álmaikból fölébredtek volna, meglepte a márványszép kastélyát. Éjszaka volt, az örök mind aludtak: Barbarossa martalóczai föltartóztatlanul hatoltak Julia hálóterméig.

Csak két szem örködött ébren az alvó álmain: Del Castro Alfons szemei.

Csak a szerelem van ébren!

A lovag a martalóczok tolvaj-közeledtét észrevéve, fölállt lova nyergébe, s bezörgetett imádottja ablakán.

— Úrnöm! Ébredj! Kalózok ütöttek palotára; menekülj!

Alig ébreszté föl e szó Juliát, midőn mellékszobában asszony sikoltás, halálhörgés támadt; hű eseléd sikoltott, czudar rabló kése legyilkolá; ajtaján dörömbölt már az orv.

Egy percz volt az idő.

— Asszonyom, menekülj! hangzék az ablak alatt.

Julia kiszökött ágyából, csak egy vékony patyolat volt rajta; nem volt idő pirulni. Úgy a hogy fekhelyét elhagyta, szökött fel az ablakba, onnan a lovag vállára emelte; azután leszállt nyergébe; baljával átölelte hölgyét, jobbával kihúzta kardját, sarkantyúba kapta paripáját, s vágatott az utczán tova.

Vad saracéncsorda üvöltve rohant utána; nyil süvöltött, golyó füttyölt feje körül; a lovag forrón ölelé magához a reszkető hölgy természetét, s oly boldog vala.

Az üldözők mindenütt nyomában voltak, Barbarossa fölgyujtatá Fondi palotáit, az égő város fénye vérvilágot vetett a menekvők után.

A Garigliano átszeli az utat.

A hegyi folyam két meredek part között folyik alá; midőn ide értek, a ló visszahorkant a mélységben tomboló ár előtt.

— Itt elvesztem! rebegé a hölgy.

Ne félj úrnöm, szólta Alfons, te tartsd magad a nyeregben, s tedd utánam, mit én teszek.

Azzal a hölgy kezébe adta a kantárt, s kippattanva nyergéből, a magasról a folyamba veté magát. A paripa gazdája után szökött nemes terhével.

A gyors hegyi folyamon át ketten úsztak erőfeszítve; a jó mén és a jó vitéz. Ez fél kézzel paripája zablyáját fogta, melynek hátán hölgye ült; s e halálvész közepett is csak azt nézte, mint simul a habáztatta vékony lepel a szoborszép amazonnak észrontó természetéhez.

Az üldöző saracénok elmaradtak a meredélyen; Castro lovag szökését egynek sem vala kedvű utánozni egy pár ragyogó szem kedvéért.

A szerető férfi karja győzött a haragos folyón; féltett terhével átjutott a tulsó partra.

Itt mély erdő fogadta őket; mély erdőnek sötét útján semmi sem vezette Castro lovagot, mint két csillag az égen, és két csillag ide lenn.

Két csillag az égen nem jó helyre vezette őt; erdő közepén rabló bandolier csapat állta a menekvők útját.

«Kard ki! kard fel!» Castro lovag nem számálta ellenségét, közé vágott; harczolt, mint egy oroszlán, a kardok szikráztak az éji harczban, a rablócsorda szétfutott, vagy elhullt. Alfonso utat vágott szive bálványának.

A hajnalesillag látszott a keleti láthatáron, midőn az erdőből kiértek. Nem messze egy vár emelkedék előttük. Az volt Gaeta.

— Asszonyom, szólott itt Alfonso, meg vagy mentve: kihoztalak minden vérszől. És most szólj: mit érdelek meg ezért?

S imádott hölgye előtt féltérdre ereszkedék.

Gonzaga Julia összehúzta szép keblén a vékony patyolatot; arcza égett a szégyentől, jobban mint az ég a hajnalfénytől; szemei vérszében ragyogtak.

Ah, a földi csillagok sem jó helyre vezették Castrot!

A mint térdelt a hölgy előtt, szemeivel kéjittasan járta be annak vonásait, omló haját, fehér vállát, végig egész rózsás lábujja-hegyéig: Gonzaga Julia odalépett hozzá és kezeit esküre emelve így szólt:

— A miért megszabadítál pogány kézből, gyalázatból, a miért kihoztál dühös folyam hullámaiból, a miért megküzdél értem orvokkal, utonállokkal: kápolnát emeltetek nevedre, melyben mindennap te érted imádkozom;... de a miért megláttál öltözetlenül, azért meghalsz!

S e szónál kirántva a lovag övéből a tört, azt markolatig döfte annak szívébe..

... Oh milyen kegyetlen a hölgyek erénye!

TARTALOM.

	Lap
A debreczeni kastély ~ ~ ~ ~ ~	3
A villámjárta ~ ~ ~ ~ ~	109
Miért láttál? ~ ~ ~ ~ ~	123

VERNE GYULA

ÖSSZES MUNKÁI.

Egyedül jogosított, új olcsóbb magyar képes diszkiadás.

I. sorozat (20 kötet).

- Grant kapitány gyermekei.** Fordította *Vértesi Arnold*.
4. kiad. 172 képpel. 5 K 60 f. Vászonkötésben 7 K 20 f.
- Utazás a tenger alatt.** 4. kiadás. 107 képpel. 2 K 40 f.
Vászonkötésben 3 K 60 f.
- A rejtelmes sziget.** Három részben. Atdolgozta *Szász Károly*. 3. kiadás. 139 képpel. 3 K 60 f.
Vászonkötésben 4 K 80 f.
- Strogoff Mihály utazása Moszkvától Irkntskig.** Ford.
Szász Károly. 4. kiadás. 82 képpel. 2 K 80 f.
Vászonkötésben 4 K 40 f.
- Utazás a föld körül nyolczvan nap alatt.** 4. kiadás.
51 képpel. 2 K 80 f. Vászonkötésben 4 K.
- A Robinsonok iskolája.** Regény. Fordította *Visi Imre*.
2. kiadás. 46 képpel. 2 K 40 f. Vászonkötésben 3 K 60 f.
- Utazás a holdba.** 4. kiadás. 43 képpel. 2 K 40 f.
Vászonkötésben 3 K 60 f.
- Utazás a hold körül.** 4. kiadás. 42 képpel. 2 K 40 f.
Vászonkötésben 3 K 60 f.
- Servadac Hector kalandos utazása a naprendszeren át.**
Atdolgozta *Szász Károly*. 3. kiadás. 94 képpel. 2 K 80 f.
Vászonkötésben 4 K 40 f.
- Öt hét léghajón.** Utazás Afrikában. 3. kiadás. 73 képpel.
3 K 20 f. Vászonkötésben 4 K 40 f.
- Dél csillaga.** A gyémántok hazája. Ford. *Győ gy Aladár*.
2. kiadás. 50 képpel. 2 K 80 f. Vászonkötésben 4 K.
- Kéraban a vasfejű.** Regény. Fordították *György Aladár*
és *Illésy Piroska*. 2. kiadás. 40 képpel. 4 K.
Vászonkötésben 5 K 20 f.
- A lángban álló szigettenger.** Fordította *Huszár Imre*.
2. kiadás. 47 képpel. 2 K 40 f. Vászonkötésben 3 K 60 f.
- A bundák hazája.** Regény két kötetben. Fordította *Gaal Mózses*. 102 képpel. 3 K 20 f. Vászonkötésben 4 K 40 f.
- Hatteras kapitány kalandjai.** I. Az angolok az északi sarkon. II. A jégsivatag. 255 képpel. 4 K.
Vászonkötésben 5 K 20 f.

- Utazás a föld központja felé.** Fordította *Beöthy* Leo.
2. kiadás. 58 képpel. 2 K 80 f. Vászónkötésben 4 K.
- A hódító Robur.** Regény. Ford. *Huszár* Imre. 2. kiad.
44 képpel 2 K 40 f. Vászónkötésben 3 K 60 f.
- Az uszó város. — Az ostrom-záron keresztül!**
Francziából fordította *Zigány* Árpád. Férat 42 eredet.
rajzával 2 K. Vászónkötésben 3 K 20 f.
- Az uszó sziget.** Regény. Ford. *Gaal* Mózes. 79 képpel. 4 K.
Vászónkötésben 5 K 20 f.
- Egy khinai viszontagságai Khinában.** Francziából
fordította *Zigány* Árpád. Benett 52 eredeti rajzával 2 K.
Vászónkötésben 3 K 20 f.

II. sorozat.

Eddig megjelentek:

- A Jangada.** Nyolczszáz mérföld az Amazonon Regény
Francz. ford. *Visi* Imre. 3. kiadás. 77 képpel. 3 K 60 f.
Vászónkötésben 4 K 80 f.
- Sándor Mátyás.** Regény. Ford. *Huszár* Imre. 2. kiadás.
Benett L. 115 eredeti rajzával. 4 K 80 f.
Vászónkötésben 6 K 40 f.
- A zöld sugár.** Francziából fordította *Zigány* Árpád.
Egyedül jogositott magyar kiadás. 44 képpel. 2 K.
Vászónkötésben 3 K 20 f.
- Két évi vakáció.** Regény. 90 képpel. Fordította *Huszár*
Imre 2. kiadás. 3 K 60 f. Vászónkötésben 5 K.
- Világfelfordulás.** Regény. Ford. *Huszár* Imre. 2. kiadás.
34 képpel. 2 K. Vászónkötésben 3 K 50 f.
- Várkastély a Kárpátokban.** Regény. Fordította *Huszár*
Imre. 2. kiadás. 34 képpel. 2 K. Vászónkötésben 3 K 50 f.
- Észak a dél ellen.** Fordította *Huszár* Imre. 85 képpel.
2. kiadás 4 K. Vászónkötésben 5 K 50 f.
- Cascabel Cæsar.** Regény. Fordította *Huszár* Imre. 4 K.
Vászónkötésben 5 K 50 f.
- Egy sorsjegy 9672-dik szám.** Regény. Fordította
Huszár Imre. 38 képpel. 3. kiadás 2 K.
Vászónkötésben 3 K 50 f.
- A tizenöt éves kapitány.** Regény. Fordította *Szász* K.
90 képpel. 3. kiadás. 2 K 80 f. Vászónkötésben 4 K 40 f.
- A Bégum ötszáz milliója. — A Bounty lázadó.**
Francziából ford. *Szász* Károly. 47 képpel. 3. kiad. 2 K.
Vászónkötésben 3 K 50 f.
- Névtelen család.** Regény. Ford. *Huszár* Imre. Második
kiadás. 80 képpel. 4 K. Vászónkötésben 5 K 60 f.
- Három orosz és három angol kalandjai.** Regény
3. kiadás. 50 képpel. 2 K 40 f. Vászónkötésben 4 K.
- Haza, Franciaországba! — Gil Braltar.** Fordította
Huszár Imre. 38 képpel. 2. kiad. 3 K 20 f. Vászónköt. 4 K 60 f.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PH	Jókai, Mór
3261	Szélcsend alatt
S92	
1907	
köt.2	

